

การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวงลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โดย

นายเกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา ๒๕๕๑

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โดย

นายเกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา ๒๕๕๑

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**A COMPARATIVE STUDY OF PHRASE AND SENTENCE STRUCTURES AND
DISCOURSE : NORMAL VERSUS AUTISTIC CHILDREN**

By

Kiatichai Dejpithaksirikul

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF ARTS

Department of Thai

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2008

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ การศึกษาเปรียบเทียบ
โครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก ” เสนอโดย นายเกียรติชัย เดช
พิทักษ์ศิริกุล เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
ภาษาไทย

.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะดังกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลยา ช้างขวัญยืน)

...../...../.....

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หม่อมหลวงจรัลวิไล จรูญโรจน์)

...../...../.....

..... กรรมการ

(อาจารย์ระพีพร ศุภมหาริธร)

...../...../.....

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ)

...../...../.....

๔๘๒๐๒๒๐๒ : สาขาวิชาภาษาไทย

คำสำคัญ : โครงสร้างในภาษาไทย/สัมพันธสาร/อรรถสติก/ไวยากรณ์โครงสร้าง

เกียรติชัย เศษพิทักษ์ศิริกุล : การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และ สัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก, อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : รศ.สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ, ๒๐๘ หน้า.

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาโครงสร้างวลี ประโยค และวิเคราะห์สัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก รวมทั้งเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กทั้งสองกลุ่ม ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจากนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน ๒๒ คน จำแนกเป็นนักเรียนปกติ ๑๑ คน และนักเรียน ออทิสติก ๑๑ คน โดยให้นักเรียนแต่ละคนเล่าเรื่องให้ฟังคนละ ๓ เรื่อง การเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้เรื่องเล่าที่นำมาศึกษาทั้งสิ้น ๖๖ เรื่อง

ผลการศึกษาพบว่าเด็กปกติใช้วลีและประโยคทุกชนิดได้มากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือในเรื่องเล่าของเด็กปกติปรากฏจำนวนประโยคทั้งสิ้น ๔๖๘ ประโยค และปรากฏจำนวนวลีทั้งสิ้น ๑,๓๗๗ วลี ส่วนในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกปรากฏประโยค ๓๕๑ ประโยค และปรากฏวลีทั้งสิ้น ๕๓๕ วลี

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคพบว่าเด็กปกติและเด็กออทิสติกใช้ประโยค ๓ ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุด เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กทั้งสองกลุ่มสรุปได้ว่า เด็กปกติใช้โครงสร้างประโยคสามัญ ๒๔ รูปแบบโดยใช้โครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรงมากที่สุด ส่วนเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคสามัญ ๑๕ รูปแบบโดยใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวนามากที่สุด ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนพบว่าเด็กปกติใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ ส่วนเด็กออทิสติกใช้ ๕ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง

เมื่อพิจารณาการใช้วลีของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้นามวลีในการเล่าเรื่องมากที่สุด รองลงมาคือกริยวลี กาลวลี และสถานวลีตามลำดับ ส่วนโครงสร้างวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มสรุปได้ว่าเด็กปกติใช้โครงสร้างนามวลี ๗ รูปแบบและโครงสร้างกริยวลี ๑๐ รูปแบบ ส่วนเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ และโครงสร้างกริยวลี ๘ รูปแบบ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการใช้โครงสร้างวลีพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างนามวลีประเภทหน่วยหลักมากที่สุด และใช้ โครงสร้างกริยวลีแบบหน่วยแก่นมากที่สุด

ด้านการวิเคราะห์สัมพันธสารพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการกล่าวถึงตัวละครมากที่สุด และลงท้ายเรื่องเล่าด้วยวลียุติเรื่องเล่ามากที่สุด ส่วนการเชื่อมโยงความของเด็กปกติและเด็กออทิสติกสรุปได้ว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีการเชื่อมโยงความ ๔ ประเภท คือการอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการซ้ำ การเชื่อมโยงความที่เด็กใช้มากที่สุดคือการซ้ำ ส่วนการเชื่อมโยงความที่เด็กใช้น้อยที่สุดคือการละ เมื่อเปรียบเทียบคำร้อยละของการเชื่อมโยงความแต่ละประเภทพบว่า เด็กปกติใช้การเชื่อมโยงความประเภทการอ้างถึงและการใช้คำเชื่อมมากกว่าเด็กออทิสติก ส่วนเด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความประเภทการซ้ำและการละมากกว่าเด็กปกติ

ภาควิชาภาษาไทย

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา ๒๕๕๐

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

48202202 : MAJOR : THAI

KEY WORDS : STRUCTURE OF THAI/DISCOURSE/ AUTISTIC/ STRUCTURAL GRAMMAR

KIATICHAI DEJPITHAKSIRIKUL : A COMPARATIVE STUDY OF PHRASE AND
SENTENCE STRUCTURES AND DISCOURSE : NORMAL VERSUS AUTISTIC CHILDREN.

THESIS ADVISOR : ASSOC.PROF.SUWATTANA LIAMPRAWAT. 208 pp.

The purpose of this research are to investigate phrase and sentence structures and discourse of normal and autistic children, and compare the similarities and differences between those of the two groups. Data used for analysis consists 66 stories collected from normal and autistic children who study in demonstration school of Kasetsart university.

The investigation shows that there are 3 kinds of sentence in normal and autistic children's stories: simple sentence, compound sentence, and complex sentence. Simple sentence is most used by both groups of children. However, the two groups of children use different patterns of simple sentence. In the normal children's stories, there are 24 patterns of simple sentence structure and the pattern which is most often found is [transitive verb+direct object]. In the autistic children's stories, there are 19 patterns of simple sentence structure and the pattern which is most often found is noun phrase. As for complex sentence structure, 8 patterns are found in normal children's stories and 5 patterns are found in autistic children's stories. The patterns which are most often used in both groups of the children are [transitive verb + direct object], and [subject + transitive verb + direct object].

The comparison of phrase structure reveal that there are 4 kinds of phrase used in the normal and autistic children stories: noun phrase, verb phrase, phrase of time, and phrase of place. Noun phrase is most frequently used in both groups of children. The normal children use 7 patterns of noun phrase and 10 patterns of verb phrase while autistic children use 6 patterns of noun phrase and 8 patterns of verb phrase. The phrase structure used by the normal and autistic children is not different. For noun phrase, the pattern most frequently used is the pattern of head noun and for verb phrase, the pattern most frequently used is the pattern of main verb.

As for the discourse analysis, there are 4 kinds of cohesion strategies in normal and autistic children's stories: reference, ellipsis, conjunction, and recurrence. Recurrence is the most favorable cohesion strategy, whereas ellipsis is the least favorable. The occurrences of reference and conjunction found in the normal children's stories outnumber those found in the autistic children's stories while the occurrences of recurrence and ellipsis found in the autistic children's stories outnumber those found in the normal children's stories.

Department of Thai Graduate School, Silpakorn University Academic Year 2008

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่สละเวลาให้คำปรึกษา แนะนำ และตรวจแก้วิทยานิพนธ์ด้วยความเมตตาเอาใจใส่ตลอดจนกระตุ้นเตือนให้มีวิริยะในการทำงาน

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วัลยา ช้างขวัญยืน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.หม่อมหลวงจรัสวิไล จรูญโรจน์ และอาจารย์ ระพีพร สุขุมหิธรที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขวิทยานิพนธ์เล่มนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรทุกท่านที่ประสิทธิประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งรองศาสตราจารย์ จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อุบล เทศทอง และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สายารุณ น้อยนิมิตรที่ห่วงใยและถามถึงความก้าวหน้าของวิทยานิพนธ์อยู่เสมอ

ขอขอบพระคุณอาจารย์โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ฯ ทุกท่าน โดยเฉพาะอาจารย์ระพีพร สุขุมหิธรที่สละเวลาและช่วยเหลือในการเก็บข้อมูลเพื่อทำการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญยจิรา ชिरเวทย์ที่ช่วยตรวจแก้บทคัดย่อภาษาอังกฤษ

ขอขอบพระคุณอาจารย์รัชณี สุภวัตรจริยากุล อาจารย์และนักแก้ไขการพูดประจำวิทยาลัยพยาบาลราชชนนี จังหวัดสระบุรี ที่ให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับเด็กออทิสติก ตลอดจนแนะนำหนังสือและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย

ขอขอบคุณอาจารย์โอฬาร รัตนภักดี อาจารย์วิมลศิริ กลิ่นบุบผา อาจารย์ธีระ รุ่งธีระ และอาจารย์นันทนัย ประสานนาม ที่ให้คำแนะนำทั้งด้านการเรียนและการทำงาน

ขอขอบคุณคุณลัดดา ลิ้มปิวัฒนาภรณ์ คุณวิษณุวานี ชูบุญ คุณเกษรวางค์ นิลवास คุณยรรยงค์ ลิกษะฤทธิ์ คุณอำนาจ ปักขาสุข ที่เป็นกำลังใจในการทำวิทยานิพนธ์

ขอขอบคุณคุณฉัตรมงคล สนั่นหนู คุณธีระ ธรรมสง่ากุล คุณยุพดี พิมพ์นะพูนพร คุณสุรพงษ์ พิบูลธนชัย และคุณภคพงศ์ ทรงทอง กัลยาณมิตรที่ร่วมเดินเคียงข้างเสมอไม่ว่าในยามอยู่บนเส้นทางแห่งรอยยิ้ม หรือในยามเผชิญกับอุปสรรคใด ๆ

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่ คุณพ่อ และพี่สาวทุกคนที่ห่วงใยดูแลด้วยความรัก สละทรัพย์เพื่อสนับสนุนการศึกษาด้วยความเต็มใจ และคอยเป็นเบื้องหลังในการสร้างเสริมพลังใจตลอดเวลา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ-
สารบัญตาราง	ญ
บทที่	
๑ บทนำ	๑
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	๑
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	๔
สมมติฐานของการวิจัย	๔
ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	๔
ขอบเขตของการวิจัย.....	๔
วิธีดำเนินการวิจัย.....	๕
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย	๖
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	๖
๒ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๘
แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย	๘
ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง.....	๘
แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์สัมพันธสาร	๒๑
แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษาของเด็ก	๒๖
ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กออทิสติก	๒๘
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	๓๓
๓ โครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติ	๔๒
การวิเคราะห์ประโยคของเด็กปกติ	๔๒
ชนิดของประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ.....	๔๒
โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	๔๕
โครงสร้างประโยคสามัญ	๔๕
โครงสร้างประโยคซับซ้อน	๕๓

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์หัวใจของเด็กปกติ	๖๔
ชนิดของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	๖๔
โครงสร้างวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ.....	๖๕
โครงสร้างนามวลี	๖๕
โครงสร้างกริยาวลี	๗๒
โครงสร้างสถานวลี.....	๗๕
โครงสร้างกาลวลี.....	๗๘
การวิเคราะห์สัมพันธสารในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	๗๘
การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง	๗๙
การเริ่มต้นเรื่อง	๗๙
การลงท้ายเรื่อง	๘๒
การเชื่อมโยงความ	๘๕
การอ้างถึง	๘๕
การละ	๘๙
การใช้คำเชื่อม	๙๐
การซ้ำ	๙๖
๔ โครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กออทิสติก.....	๑๐๔
การวิเคราะห์ประโยคของเด็กออทิสติก.....	๑๐๔
ชนิดของประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก.....	๑๐๔
โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	๑๐๗
โครงสร้างประโยคสามัญ	๑๐๘
โครงสร้างประโยคซับซ้อน	๑๑๕
การวิเคราะห์หัวใจของเด็กออทิสติก.....	๑๒๐
ชนิดของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก.....	๑๒๐
โครงสร้างวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	๑๒๕
โครงสร้างนามวลี	๑๒๕
โครงสร้างกริยาวลี.....	๑๒๘
โครงสร้างสถานวลี.....	๑๓๓

โครงสร้างกาลวลี.....	๑๓๔
การวิเคราะห์สัมพันธสารในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก.....	๑๓๔
การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง.....	๑๓๕
การเริ่มต้นเรื่อง.....	๑๓๕
การลงท้ายเรื่อง.....	๑๓๗
การเชื่อมโยงความ.....	๑๔๑
การอ้างอิง.....	๑๔๑
การละ.....	๑๔๕
การใช้คำเชื่อม.....	๑๔๖
การซ้ำ.....	๑๕๑
๕ การเปรียบเทียบโครงสร้างวลีประโยคและสัมพันธสารของเด็กปกติและ	
เด็กออทิสติก.....	๑๖๑
การเปรียบเทียบประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก.....	๑๖๑
การเปรียบเทียบชนิดของประโยคของเด็กปกติและ	
เด็กออทิสติก.....	๑๖๑
การเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคของเด็กปกติและ	
เด็กออทิสติก.....	๑๖๒
การเปรียบเทียบวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก.....	๑๖๘
การเปรียบเทียบชนิดของวลีของเด็กปกติและ	
เด็กออทิสติก.....	๑๖๘
การเปรียบเทียบโครงสร้างวลีของเด็กปกติและ	
เด็กออทิสติก.....	๑๖๙
การเปรียบเทียบสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก.....	๑๗๒
การเปรียบเทียบการเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง	
ของเด็กปกติและเด็กออทิสติก.....	๑๗๓
การเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความของเด็กปกติและ	
เด็กออทิสติก.....	๑๗๖

บทที่	หน้า
๖ สรุปผลการวิจัยอภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	๑๘๑
สรุปผลการวิจัย.....	๑๘๑
อภิปรายผลการวิจัย.....	๑๘๘
ข้อเสนอแนะ.....	๑๘๙
บรรณานุกรม.....	๑๙๐
ภาคผนวก.....	๑๙๓
ภาคผนวก เรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติก	๑๙๔
ประวัติผู้วิจัย.....	๒๐๘

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
๑	ตารางแสดงพฤติกรรมบ่งชี้ภาวะออทิสติก.....	๓๐
๒	ตารางแสดงความถี่ของชนิดของประโยคจากเรื่องเล่าของเด็กปกติ	๔๕
๔	ตารางแสดงโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กปกติ.....	๕๖
๔	ตารางแสดงโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กปกติ.....	๖๔
๕	ตารางแสดงความถี่ของชนิดของวลีจากเรื่องเล่าของเด็กปกติ.....	๖๘
๖	ตารางแสดงโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	๗๒
๗	ตารางแสดงโครงสร้างกริยวลีของเด็กปกติ.....	๗๓
๘	ตารางแสดงวิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติ	๘๒
๙	ตารางแสดงวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติ	๘๕
๑๐	ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้รูปแบบเพื่ออ้างถึงหน่วยนาม	๘๘
๑๑	ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้คำเชื่อมของเด็กปกติ.....	๙๕
๑๒	ตารางแสดงการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปของเด็กปกติ.....	๙๙
๑๓	ตารางแสดงประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ .	๑๐๒
๑๔	ตารางแสดงความถี่ของชนิดของประโยคจากเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	๑๐๓
๑๕	ตารางแสดงโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กออทิสติก	๑๑๔
๑๖	ตารางแสดงโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กออทิสติก	๑๒๐
๑๗	ตารางแสดงความถี่ของชนิดของวลีจากเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	๑๒๔
๑๘	ตารางแสดงโครงสร้างนามวลีของเด็กออทิสติก	๑๒๘
๑๙	ตารางแสดงโครงสร้างกริยวลีของเด็กออทิสติก	๑๓๒
๒๐	ตารางแสดงวิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กออทิสติก.....	๑๓๓
๒๑	ตารางแสดงวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กออทิสติก.....	๑๔๐
๒๒	ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้รูปแบบเพื่ออ้างถึงหน่วยนาม	๑๔๔
๒๓	ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้คำเชื่อมของเด็กออทิสติก	๑๕๑
๒๔	ตารางแสดงการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปของเด็กออทิสติก	๑๕๕
๒๕	ตารางแสดงประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของ เด็กออทิสติก	๑๕๘
๒๖	ตารางแสดงการเปรียบเทียบชนิดของประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก .	๑๖๑

ตารางที่		หน้า
๒๓	ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กปกติและ เด็กออทิสติก	๑๖๓
๒๔	ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กปกติและ เด็กออทิสติก	๑๖๖
๒๕	ตารางแสดงการเปรียบเทียบชนิดของวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก	๑๖๘
๓๐	ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก.	๑๗๐
๓๑	ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก	๑๗๑
๓๒	ตารางแสดงการเปรียบเทียบการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติและเด็กออทิสติก.....	๑๗๓
๓๓	ตารางแสดงการเปรียบเทียบวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติและออทิสติก	๑๗๕
๓๔	ตารางแสดงการเปรียบเทียบประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่า ของเด็กปกติและเด็กออทิสติก	๑๗๖

บทที่ ๑

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

คำว่า “ภาษา” มีผู้ให้คำนิยามแตกต่างกันไป หากพิจารณาตามความหมายของ นักภาษาศาสตร์ ภาษาหมายถึง เครื่องมือที่มนุษย์ใช้พูด ประกอบด้วยเสียงและความหมาย มีระบบ กฎเกณฑ์แน่นอน และสร้างสรรค์ได้ไม่รู้จบ แต่หากพิจารณาในด้านจิตวิทยาแล้ว ภาษาจะหมายถึง “ความสามารถในการติดต่อกับผู้อื่น”^๑คนส่วนใหญ่เกิดมาพร้อมกับศักยภาพทางกายที่จะเรียนรู้ ภาษาและฝึกฝนความสามารถในการใช้ภาษาทุกด้านทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน อย่างไรก็ตามก็มีคนพิเศษอีกกลุ่มหนึ่งที่เกิดมาพร้อมลักษณะบกพร่องบางประการ ซึ่งความบกพร่องนี้เป็นอุปสรรคสำคัญอย่างยิ่งต่อการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น หนึ่งในนั้นก็คือเด็กที่มีภาวะออทิซึม

“ออทิซึม (Autism) คือโรคทางจิตเวชเด็กที่มีความผิดปกติทางพัฒนาการหลายด้านทั้ง ด้านสังคม การสื่อความหมาย และจินตนาการ”^๒ เพ็ญแข ลิมศิลา อธิบายว่า คำว่าออทิซึมนี้เกิดขึ้นหลังจากที่ ฮัน แอสเพอร์เกอร์ (Han Asperger) ได้พบเด็กที่มีลักษณะหมกมุ่นกับตัวเอง ไม่สนใจโลกภายนอก และมีปัญหาด้านการสื่อสาร ฮัสเพนเจอร์จึงตั้งชื่ออาการนี้ว่า “ออทิซึม” ซึ่งมีรากศัพท์มาจากคำว่า auto ที่หมายถึง “ตนเอง” (self)

เด็กที่เป็นโรคออทิซึมเรียกว่าเด็กออทิสติก จากการศึกษาเกี่ยวกับอัตราการเกิดเด็กออทิสติกพบว่า ในจำนวนเด็ก ๑๐,๐๐๐ คน จะมีเด็กออทิสติกจำนวน ๔-๕ คน และพบว่าการเกิดเด็กออทิสติกจะเกิดในเพศชายมากกว่าเพศหญิงในอัตราส่วน ๓ คนต่อ ๑ คน ผลการศึกษานี้สำรวจจากเด็กอายุ ๘-๑๐ ปี ที่ประเทศอังกฤษในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ ซึ่งการสำรวจเช่นนี้ก็ได้ผลการศึกษา

^๑ศรียาและประภัสร นิยมธรรม, พัฒนาการทางภาษา (กรุงเทพฯ : ไร่ไทยเพรส จำกัด, ๒๕๔๐), ๑.

^๒เพ็ญแข ลิมศิลา, ๔๐ปี ออทิสติกไทย [ออนไลน์], อ้างถึงใน ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๐. อ้างถึงจาก <http://www.yuwaprasart.com>

^๓เพ็ญแข ลิมศิลา, “ออทิซึม,” ใน จิตเวชเด็กสำหรับกุมารแพทย์ (กรุงเทพฯ: ชวนพิมพ์, ๒๕๓๘), ๓๕๘, อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่ (กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓), ๒๑๐.

เช่นเดียวกันในประเทศเดนมาร์ก ส่วนในประเทศไทย เพ็ญแข ลืมศิลา^๔ พบว่าในปี พ.ศ. ๒๕๔๖ มีอัตราการเกิดเด็กออทิสติก ๑ : ๑,๐๐๐ กล่าวคือในจำนวนเด็กทุก ๆ ๑,๐๐๐ คน จะพบเด็กออทิสติก ๑ คน นอกจากนี้อัตราการเกิดเด็กออทิสติกในประเทศไทยจะพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิงในอัตราส่วนเพศชาย ๔-๕ คนต่อ เพศหญิง ๑ คน

ความผิดปกติของเด็กออทิสติกสามารถตรวจพบได้ก่อนอายุ ๓๐ เดือน ซึ่งสาเหตุของโรคออทิสซึมยังไม่สามารถสรุปได้อย่างแน่ชัดแต่จากการวิจัยของแพทย์และผู้เชี่ยวชาญแสดงให้เห็นว่า สาเหตุหลักของการเกิดโรคออทิสซึมคือความผิดปกติของสมองและหน้าที่ของสมอง กล่าวคือเด็กออทิสติกจะมีขนาดของสมองที่ใหญ่กว่าเด็กปกติเล็กน้อย และมีความผิดปกติที่คลื่นสมอง นอกจากนี้แพทย์ด้านประสาทวิทยาและพยาธิวิทยาพบว่า สมองของเด็กออทิสติกจะมีเซลล์สมองผิดปกติอยู่ ๒ แห่งซึ่งไม่พัฒนาไปตามวัยคือ บริเวณที่ควบคุมความจำ อารมณ์ และแรงจูงใจ และบริเวณที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของร่างกาย นอกจากความผิดปกติทางสมองแล้ว สาเหตุประการอื่นได้แก่ กรรมพันธุ์ ระดับสารเคมีซีโร โดนิโนและโดปามีนในระบบประสาท ตลอดจนความผิดปกติในระบบภูมิคุ้มกัน เป็นต้น

เด็กออทิสติกจะมีลักษณะผิดปกติที่แตกต่างกัน ทั้ง ๆ ที่ได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นเด็กออทิสติกเหมือนกัน อย่างไรก็ตามในการวินิจฉัยภาวะออทิสซึมในเด็กนั้น ศรียา นิยมธรรม^๕ กล่าวว่า สามารถพิจารณาได้จากความบกพร่อง ๓ กลุ่มอาการ กลุ่มอาการแรกคือความบกพร่องด้านการสื่อสาร สังเกตได้จากเด็กจะไม่สนใจคำพูดของคนอื่น ไม่เล่นเสียง มีพัฒนาการทางภาษาล่าช้าหรือขาดพัฒนาการทางภาษา ตลอดจนใช้ภาษาของตนเองที่คนอื่นฟังไม่เข้าใจ กลุ่มอาการที่สองคือความบกพร่องด้านปฏิสัมพันธ์ทางสังคม สังเกตได้จากเด็กจะขาดทักษะทางสังคม ผูกมิตรไม่เป็น เล่นกับคนอื่นไม่เป็น และมีความผิดปกติในการตอบสนองกับบุคคลอื่น เป็นต้น ส่วนกลุ่มอาการสุดท้ายคือความบกพร่องในการทำกิจกรรม การแสดงออกและความสนใจ กลุ่มอาการนี้สังเกตได้จากเด็กจะมีการเคลื่อนไหวช้า ๆ อย่างผิดปกติ มีอาการย้ำคิดย้ำทำหรือหมกมุ่นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงอย่างเดียว ขาดจินตนาการในการเล่น อีกทั้งมีการแสดงออกทางอารมณ์อย่างรุนแรงไร้เหตุผลเมื่อกิจวัตรประจำวันและสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป

^๔เพ็ญแข ลืมศิลา, ๔๐ปี ออทิสติกไทย [ออนไลน์] อ้างถึงใน ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๐.อ้างถึงจาก <http://www.yuwaprasart.com>

^๕ศรียา นิยมธรรม, การวัดและประเมินผลการศึกษาพิเศษ, พิมพ์ครั้งที่๓ (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ พี. เอ. อาร์ต แอน พริ้นติง, ๒๕๔๒), ๒๔๐ – ๒๔๑.

จากลักษณะความบกพร่องของเด็กออทิสติกข้างต้นจะเห็นได้ว่า ความบกพร่องด้านการสื่อสารเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างยิ่งประการหนึ่งของเด็กออทิสติก กล่าวคือเด็กจะไม่มีพัฒนาการทางภาษาและไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความเข้าใจกับบุคคลอื่นได้ ซึ่งทำให้เด็กขาดการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น และทำให้เกิดปัญหาในการดำเนินชีวิต อย่างไรก็ตามหากเด็กได้รับการศึกษาและการแก้ไขปัญหาคือการใช้ภาษาอย่างต่อเนื่องและถูกวิธีแล้วก็จะทำให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กดีขึ้นได้ด้วยเหตุนี้การแก้ไขการพูด และการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมจึงเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อเด็กออทิสติก

ในขั้นต้นเด็กออทิสติกจะได้รับการแก้ไขปัญหาคือการใช้ภาษาและการใช้ชีวิตในสังคมจากแพทย์และนักแก้ไขการพูด โดยเริ่มจากฝึกให้เด็กพัฒนาการสื่อความหมาย และฝึกการรับรู้และการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนนำเด็กสู่สังคมนอกบ้าน รวมทั้งสังคมในโรงเรียนต่อไป ในขั้นนี้แพทย์และนักแก้ไขการพูด จะกระตุ้นประสาทสัมผัสทั้งห้าของเด็ก ฝึกให้เด็กหันตามเสียงเรียก ฝึกให้เด็กสื่อสารโดยใช้ภาษาท่าทาง และฝึกให้เด็กรับรู้การแสดงอารมณ์ทางสีหน้า นอกจากนี้ยังแก้ไขความผิดปกติต่าง ๆ ที่เกิดจากการพูดของเด็กอีกด้วย

เมื่อเด็กออทิสติกมีพฤติกรรมต่าง ๆ ดีขึ้นแล้ว และมีอายุอยู่ในวัยเรียน เด็กจะได้รับการศึกษาเหมือนเด็กปกติ ปัจจุบันมีโรงเรียนหลายแห่งที่จัดให้มีการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติและเด็กออทิสติก โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์กักนับเป็นหน่วยงานหนึ่งที่ให้บริการในเรื่องดังกล่าว โรงเรียนแห่งนี้จะเปิดรับเด็กออทิสติกในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติประมาณปีละ ๕ คน เด็กเหล่านี้จะได้รับการศึกษาอย่างต่อเนื่องจนสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือตามศักยภาพของเด็ก

อนึ่ง ในเบื้องต้นเด็กออทิสติกที่จะเข้าศึกษาในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ได้นั้น จะต้องผ่านการตรวจวินิจฉัย การบำบัดรักษา รวมทั้งการเรียนในห้องเรียนการศึกษาพิเศษของโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ฯ ก่อน เพื่อให้เด็กมีทักษะการเรียนรู้ที่เหมาะสม หลังจากนั้นเด็กออทิสติกที่ผ่านการทดสอบทางจิตวิทยา และผ่านการพิจารณาของกรรมการบริหารศูนย์วิจัยการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว ก็จะเข้าสู่ระบบการเรียนในโรงเรียนได้

จากที่กล่าวมานี้ทำให้ผู้วิจัยสนใจว่า เด็กปกติและเด็กออทิสติกที่เรียนร่วมอยู่ในสิ่งแวดล้อมเดียวกันจะมีการใช้ภาษาและสร้างสรรค์ภาษาเหมือนหรือแตกต่างกันหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงจะศึกษาโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กออทิสติก โดยเปรียบเทียบกับเด็กปกติ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยจะมุ่งวิเคราะห์ทั้งชนิดของประโยคที่เด็กใช้ โครงสร้างของวลีและประโยครูปแบบต่าง ๆ ที่ปรากฏในการใช้ภาษาของเด็ก ตลอดจนวิเคราะห์สัมพันธสารจากเรื่องเล่า

ของเด็ก เพื่อเป็นประโยชน์ในการส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก และเป็นแนวทางในการวิจัยข้ามศาสตร์ระหว่างภาษาศาสตร์และจิตวิทยาเด็กพิเศษต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อวิเคราะห์ชนิดและโครงสร้างของวลีและประโยคที่ใช้โดยเด็กปกติและเด็กออทิสติก
๒. เพื่อวิเคราะห์สัมพันธสารจากเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติก
๓. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบชนิดและการใช้โครงสร้างของวลีและประโยคที่ใช้โดยเด็กปกติและเด็กออทิสติก
๔. เพื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบสัมพันธสารจากเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

สมมติฐานของการวิจัย

๑. ภาวะออทิสซึมทำให้เด็กออทิสติกใช้จำนวนวลีและประโยคในภาษาไทยได้จำกัดกว่าเด็กปกติ
๒. ภาวะออทิสซึมทำให้เด็กออทิสติกใช้รูปแบบโครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยได้น้อยกว่าเด็กปกติ
๓. เด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความแบบการซ้ำมากกว่าเด็กปกติ

ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

วิทยานิพนธ์เล่มนี้จะวิเคราะห์โครงสร้างวลีและประโยคโดยใช้ทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้างตามแนวการศึกษาของ วิจิตรนั ภาณุพงศ์ และวิเคราะห์สัมพันธสารตามแนวการศึกษาของ ชลธิชา บำรุงรักษ์

ขอบเขตของการวิจัย

๑. ศึกษาข้อมูลประเภทเรื่องเล่าภาษาไทยจำนวน ๖๖ เรื่อง จากการเล่าเรื่องของเด็กนักเรียนออทิสติกที่กำลังศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑-๒ และเด็กปกติในระดับชั้นเดียวกัน ที่ศึกษาในโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
๒. ศึกษาเฉพาะเด็กออทิสติกที่สามารถพูดเล่าเรื่องได้ และไม่มีภาวะแทรกซ้อนอื่น ๆ ที่เป็นอุปสรรคต่อการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

๑. สัมภาษณ์วิทยานิพนธ์ งานวิจัย และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๒. เก็บข้อมูลเพื่อนำมาวิจัยโดยมีขั้นตอนในการเก็บข้อมูลดังนี้

๒.๑ ขอความร่วมมือจากคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรในการออกหนังสือขอความอนุเคราะห์ถึงอาจารย์ใหญ่โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เพื่อการเก็บข้อมูล

๒.๒ เลือกสถานที่เก็บข้อมูลโดยเก็บข้อมูลจากโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เขตบางเขน กรุงเทพมหานคร เนื่องจากเป็นโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กออทิสติกโดยเฉพาะ

๒.๓ เลือกกลุ่มตัวอย่างโดยกลุ่มตัวอย่างที่นำมาศึกษาในครั้งนี้เป็นนักเรียนในชั้นเรียนร่วมระดับประถมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ จากโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ จำนวน ๒๒ คน แบ่งเป็นนักเรียนออทิสติก ๑๑ คน และนักเรียนปกติอีก ๑๑ คน สาเหตุที่เลือกศึกษากลุ่มตัวอย่างระดับประถมศึกษาเนื่องจาก ศรียาและประภัสร นิยมธรรมกล่าวถึงพัฒนาการทางภาษาของเด็กไว้ว่า “เด็กในช่วงอายุ ๓-๑๐ ปีเป็นขั้นที่เด็กใช้ภาษาได้ดีแล้ว สามารถพูดประโยคยาว ๆ ชับซ้อนได้”^๖ ซึ่งเด็กในช่วงอายุนี้อาจตรงกับระดับชั้นประถมศึกษา

ส่วนสาเหตุที่เลือกศึกษาเฉพาะเด็กในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ เนื่องจากเด็กออทิสติกทั้งสองระดับชั้นยังไม่ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติอย่างเต็มเวลา กล่าวคือเด็กจะเรียนร่วมกันเฉพาะวิชาพลศึกษา ศิลปศึกษา สันทนาการภาษาอังกฤษ คอมพิวเตอร์ และวิชาในกลุ่มการทำงานเท่านั้น ส่วนวิชาอื่น ๆ เด็กออทิสติกจะเรียนในห้องเรียนของโครงการการศึกษาเพื่อเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือพิเศษ ในขณะที่เด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ขึ้นไปจะเรียนร่วมกับเด็กปกติทุกวิชา การที่เด็กออทิสติกระดับชั้น ป.๑ และ ป.๒ ไม่ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติโดยตลอดทำให้ภาษาของเด็กทั้งสองกลุ่มคือเด็กปกติและเด็กออทิสติกยังไม่รู้เข้าหากัน ซึ่งน่าจะทำให้เห็นการใช้วลีและประโยคของเด็กทั้งสองกลุ่มได้ชัดเจนมากกว่าเด็กในระดับชั้นอื่น

๒.๔ วิธีเลือกกลุ่มตัวอย่างจะใช้วิธีเลือกเด็กออทิสติกทั้งหมดในแต่ละระดับชั้นจากการสำรวจพบว่าในปีการศึกษา ๒๕๕๐ โรงเรียนแห่งนี้มีนักเรียนออทิสติกระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๖ คน และระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๒ จำนวน ๕ คน รวม ๑๑ คน ส่วนเด็กปกติจะสุ่มเลือก จำนวน ๑๑ คนเท่ากับเด็กออทิสติก โดยมีเงื่อนไขว่าเด็กที่เลือกต้องมีเพศเดียวกันกับเด็กออทิสติกที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

^๖ ศรียาและประภัสร นิยมธรรม, พัฒนาการทางภาษา (กรุงเทพฯ : ไร่ไทย เพรส จำกัด, ๒๕๔๐), ๕๑.

๒.๕ กำหนดระยะเวลาในการเก็บข้อมูล โดยผู้วิจัยจะเริ่มเก็บข้อมูลตั้งแต่วันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๕๑ ถึงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ตั้งแต่เวลา ๘.๐๐-๑๕.๓๐น. เป็นระยะเวลาทั้งสิ้น ๔๕ วัน

๒.๖ เก็บข้อมูลโดยใช้การสัมภาษณ์ประกอบกับการให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนเล่าเรื่องให้ผู้วิจัยฟัง โดยผู้วิจัยจะให้กลุ่มตัวอย่างเลือกเล่าเรื่องคนละ ๓ เรื่องจากเรื่องที่คุณวิจัยกำหนด ๕ เรื่องคือ พ่อของฉัน แม่ของฉัน โรงเรียนของฉัน บ้านของฉัน และครอบครัวของฉัน ทั้งนี้ผู้วิจัยจะไม่จำกัดความยาวของเรื่อง และเวลาที่ใช้เล่าเรื่อง อีกทั้งผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลด้วยเครื่องบันทึกเสียงโดยไม่ให้กลุ่มตัวอย่างรู้ตัว

๓. วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้โดยมีขั้นตอนดังนี้

๓.๑ ถ่ายถอดเสียงพูดของกลุ่มตัวอย่างเป็นอักษรไทย

๓.๒ นำข้อมูลที่ได้ของเด็กทั้งสองกลุ่มมานับจำนวนประโยคโดยมีหลักเกณฑ์ว่า หากพบช่วงต่อห่าง (open external juncture) ๑ ครั้งจะนับเป็น ๑ ประโยค

๓.๓ นำข้อมูลที่ได้จากเด็กทั้งสองกลุ่มมาจำแนกชนิดของวลีและประโยคในภาษาไทย หากมีวลีหรือประโยคที่ซ้ำกันผู้วิจัยจะนับทั้งหมด

๓.๔ นำข้อมูลที่ได้จากเด็กทั้งสองกลุ่มมาวิเคราะห์โครงสร้างของวลีและประโยคในภาษาไทย

๓.๕ นับความถี่ของวลีและประโยคแต่ละชนิด รวมทั้งนับความถี่ของโครงสร้างของวลีและประโยคแต่ละรูปแบบ

๓.๖ คำนวณหาค่าร้อยละของวลีและประโยคแต่ละชนิด รวมทั้งคำนวณหาค่าร้อยละของโครงสร้างของวลีและประโยคแต่ละรูปแบบ โดยมีวิธีการคำนวณตามตัวอย่างดังนี้

๓.๖.๑ หาค่าร้อยละของประโยคแต่ละชนิด เช่น

ตัวอย่างที่ ๑ หาค่าร้อยละของประโยคสามัญที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก มีวิธีดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนประโยคสามัญที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนประโยคทั้งหมดที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก}}$$

๓.๖.๒ หาค่าร้อยละของวลีแต่ละชนิด เช่น

ตัวอย่างที่ ๒ หาค่าร้อยละของนามวลีที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก มีวิธีดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนนามวลีที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนวลีทั้งหมดที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก}}$$

๓.๖.๓ หาค่าร้อยละของรูปแบบของประโยคแต่ละโครงสร้าง เช่น

ตัวอย่างที่ ๓ หาค่าร้อยละของโครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน+กริยากรรมที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก มีวิธีดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนโครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน+กริยากรรมของเด็กออทิสติก}}{\text{จำนวนโครงสร้างประโยคสามัญทั้งหมดที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก}} \times 100$$

๓.๖.๓ หาค่าร้อยละของรูปแบบของวลีแต่ละโครงสร้าง เช่น

ตัวอย่างที่ ๓ หาค่าร้อยละของโครงสร้างนามวลีประเภท หน่วยหลักที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก มีวิธีดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนโครงสร้างนามวลีประเภท หน่วยหลักของเด็กออทิสติก}}{\text{จำนวนโครงสร้างนามวลีทั้งหมดที่ปรากฏในการพูดของเด็กออทิสติก}} \times 100$$

๓.๗ นำข้อมูลที่ได้จากเด็กทั้งสองกลุ่มมาวิเคราะห์สัมพันธสารและลักษณะการเชื่อมโยงความ

๓.๘ นับความถี่ของลักษณะการเชื่อมโยงความแต่ละรูปแบบในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่ม

๓.๙ คำนวณหาค่าร้อยละของลักษณะการเชื่อมโยงความแต่ละรูปแบบในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่ม โดยมีวิธีการคำนวณดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างที่ ๔ หาค่าร้อยละของการเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อม มีวิธีดังนี้

$$\text{ค่าร้อยละ} = \frac{\text{จำนวนการใช้คำเชื่อมทั้งหมด}}{\text{จำนวนการเชื่อมโยงความทั้งหมด}} \times 100$$

๔. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ชนิดของวลีและประโยคที่ปรากฏในการพูดของเด็กปกติและการพูดของเด็กออทิสติก

๕. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์โครงสร้างของวลีและประโยคที่ปรากฏในการพูดของเด็กปกติและการพูดของเด็กออทิสติก

๖. เปรียบเทียบผลการวิเคราะห์วิเคราะห์สัมพันธสาร และลักษณะการเชื่อมโยงความของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

๗. สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

๑. เด็กปกติ หมายถึงเด็กนักเรียนทั่วไปที่เรียนในชั้นเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยเป็นเด็กที่ไม่มีภาวะออทิซึมหรือมีความพิการที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนและการดำเนินชีวิต

๒. เด็กออทิสติก หมายถึงเด็กที่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์ว่าเป็นโรคออทิซึม และเป็นนักเรียนที่เรียนในชั้นเรียนร่วมของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

๓. การเรียนในชั้นเรียนร่วม หมายถึงการจัดระบบการเรียนการสอนที่ให้เด็กปกติและเด็กออทิสติกเรียนร่วมชั้นเดียวกัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

๑. ได้รับความรู้เรื่องโครงสร้างวลีและประโยคของเด็กออทิสติก

๒. เป็นแนวทางให้แก่ครูและผู้ปกครองในการส่งเสริมพัฒนาการทางการใช้ภาษาของเด็กออทิสติก

๓. เป็นแนวทางในการศึกษาร่วมกันระหว่างศาสตร์ความรู้ ๒ สาขา คือ ภาษาศาสตร์และจิตวิทยาเด็กพิเศษ ตลอดจนเป็นแนวทางในการวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาของเด็กออทิสติกต่อไป

บทที่ ๒

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในบทนี้ผู้วิจัยจะจำแนกเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเป็น ๒ ประเภท คือ แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ๔ หัวข้อ คือ ทฤษฎีไวยากรณ์ โครงสร้าง แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์สัมพันธ์สาร แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษาของเด็ก และความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กออทิสติก โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑.๑ ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง

ไวยากรณ์โครงสร้างเป็นไวยากรณ์ที่เกิดขึ้นในราวต้นศตวรรษที่ ๒๐ ซึ่งพัฒนามาจากแนวคิดโครงสร้างนิยม (structuralism) ไวยากรณ์โครงสร้างเน้นการศึกษาภาษาอย่างเป็นวิทยาศาสตร์ กล่าวคือเน้นภาษาพูดและรูปภาษามากกว่าความหมาย อีกทั้งเน้นการประกอบสร้างหน่วยต่าง ๆ ในภาษา เช่น หน่วยเสียง หน่วยคำ คำ วลี และประโยค จากหน่วยเล็กรวมกันเป็นหน่วยที่ใหญ่ขึ้น

ในภาษาอังกฤษ ผลงานที่นับว่าเป็นต้นแบบของไวยากรณ์โครงสร้างเล่มหนึ่งก็คือหนังสือเรื่อง *The Structure of English* ของ ชาร์ลส์ คาร์เพนเตอร์ ฟรีส (Charles Carpenter Fries) โดยฟรีสมีความเห็นว่าภาษาศาสตร์เป็นวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้ฟรีสยังให้ความสำคัญกับการวิเคราะห์โครงสร้างภาษามากกว่าพิจารณาด้วยเกณฑ์ทางความหมายอีกด้วย

ฟรีส^๑ แสดงให้เห็นว่าการแบ่งชนิดของคำและการให้คำจำกัดความชนิดของคำในไวยากรณ์ดั้งเดิมไม่มีหลักเกณฑ์แน่นอน บางครั้งจำแนกคำโดยใช้ความหมายเป็นเกณฑ์ เช่น คำนาม แต่ในบางครั้งก็จำแนกคำโดยใช้น้ำที่เป็นเกณฑ์ เช่น คำคุณศัพท์ ด้วยเหตุนี้ฟรีสจึงเสนอหลักเกณฑ์ที่ใช้สัญญาณทางโครงสร้าง (Structural Signals) หรือกรอบโครงสร้างของประโยคเพื่อ

^๑ Charles Carpenter, Fries, *The Structure of English* (London: Longman, ๑๙๕๒), อ้างถึงใน อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และ สรัญญา เสวตมัลย์, *ทฤษฎีไวยากรณ์* (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔), ๑๓๔-๑๓๖.

จำแนกชนิดของคำ โดยเกณฑ์การจำแนกคือ หากเป็นคำชนิดเดียวกันต้องปรากฏในกรอบประโยคทดสอบชุดเดียวกันได้ เช่น

กรอบโครงสร้างของคำนาม

กรอบโครงสร้าง ๑	(The) ____ is/was good.	The concert was good.
	____s are/were good.	Reports were good.
กรอบโครงสร้าง ๒	The ____ remembered the ____.	The woman remembered the tax .
กรอบโครงสร้าง ๓	The ____ went there.	The team went there.

เมื่อพิจารณาตามหลักเกณฑ์ของ ฟรีส คำที่ปรากฏในกรอบโครงสร้างเหล่านี้ได้จะจัดว่าเป็นคำชนิดเดียวกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าคำที่พิมพ์ตัวหนาทั้งหมดทางด้านขวา คือ **concert reports woman tax** และ **team** เป็นคำชนิดเดียวกันคือคำนาม เป็นต้น

ส่วนในภาษาไทย วิจิตรนั ภาณุพงศ์ได้นำทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างมาวิเคราะห์ภาษาไทย โดยวิจิตรนัมีหลักเกณฑ์ในการวิเคราะห์ภาษาเช่นเดียวกับฟรีส กล่าวคือ เน้นการวิเคราะห์ภาษาพูด สนใจรูปภาษามากกว่าความหมาย ตลอดจนเน้นความเป็นวิทยาศาสตร์ วิจิตรนั^๒ กล่าวถึงประโยค วลี และหมวดคำในภาษาไทยไว้ดังนี้

๑. ประโยค

ประโยคตามคำจำกัดความของวิจิตรนั หมายถึง “หน่วยที่สมบูรณ์ในทางไวยากรณ์ อาจนำหน้าหรือตามหลังด้วยการหยุดอย่างไม่มีกำหนด ในเวลาพูดจะมีลักษณะเฉพาะด้านเสียงคือมีทำนองเสียง (Intonation) บ่งบอกให้รู้ในตอนก่อนจะหยุด”^๓ ความรู้เรื่องประโยคมีรายละเอียดดังนี้

^๒ วิจิตรนั ภาณุพงศ์, “ไวยากรณ์โครงสร้าง: ประโยคและวลี,” ใน เอกสารการสอนชุดภาษาไทย ๓ หน่วยที่ ๗-๑๕ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, พิมพ์ครั้งที่ ๑๑ (นนทบุรี: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๔๗), ๑๒๗-๑๓๒; และ โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์, พิมพ์ครั้งที่ ๑๕ (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๗)

^๓ วิจิตรนั ภาณุพงศ์, โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์, พิมพ์ครั้งที่ ๑๕ (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๗), ๑๑๕.

๑.๑ ชนิดของประโยค

วิจิตร ภาณุพงศ์ กล่าวถึงชนิดของประโยคว่าสามารถจำแนกชนิดของประโยคได้ ๒ วิธี คือจำแนกตามสถานการณ์ที่ใช้ประโยค และจำแนกตามลักษณะโครงสร้างของประโยค

๑.๑.๑ การจำแนกตามสถานการณ์ที่ใช้ประโยค สามารถแบ่งประโยคได้เป็น ๒ ชนิด คือ ประโยคเริ่ม และประโยคไม่เริ่ม

๑.๑.๑.๑ ประโยคเริ่ม คือประโยคที่สามารถใช้เริ่มต้นบทสนทนาได้ เมื่อพูดแล้วผู้ฟังสามารถเข้าใจความหมายได้ทันที เช่น “วันนี้อากาศร้อนมาก” “เหนื่อยจัง” หรือ “เธอเคยดูโทรทัศน์บ้างไหม” เป็นต้น

๑.๑.๑.๒ ประโยคไม่เริ่มสามารถแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทคือประโยคไม่เริ่มแบบปกติ และประโยคไม่เริ่มแบบพิเศษ ประโยคไม่เริ่มแบบปกติคือประโยคที่ใช้เริ่มบทสนทนาไม่ได้ เพราะผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายของประโยคที่มาก่อน เช่น “ไม่เห็น” “ฉันให้แล้ว” หรือ “แผ่นเดียวพอ” เป็นต้น ส่วนประโยคไม่เริ่มแบบพิเศษคือ ประโยคที่ใช้เริ่มบทสนทนาได้ แต่ต้องใช้ในสถานการณ์พิเศษที่ผู้พูดและผู้ฟังสามารถรับรู้ร่วมกันได้ด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า หรือกล่าวถึงในสิ่งที่รับรู้ร่วมกันมาก่อนแล้ว เช่น พูดว่า “หอมมาก” ในขณะที่คนหนึ่งกำลังดมดอกกุหลาบ หรือพูดว่า “ในงานหวังว่าฝนคงไม่ตก” ในสถานการณ์ที่ทั้งผู้พูดและผู้ฟังรู้ว่ากำลังถึงงานอะไร

๑.๑.๒ การจำแนกประโยคตามลักษณะโครงสร้าง สามารถแบ่งประโยคได้เป็น ๔ ชนิด คือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน ประโยคผสม และประโยคเชื่อม

๑.๑.๒.๑ ประโยคสามัญหมายถึง ประโยคที่มีส่วนประกอบเพียงส่วนเดียวหรือหลายส่วนเรียงกัน แต่ไม่มีส่วนเป็นอนุพากย์ ประโยคสามัญอาจเป็นได้ทั้งประโยคเริ่ม และประโยคไม่เริ่ม

๑.๑.๒.๒ ประโยคซับซ้อนหมายถึง ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์ต่างชนิดกัน ๒ อนุพากย์ขึ้นไป ประโยคซับซ้อนอาจมีโครงสร้างเช่นเดียวกับประโยคสามัญ หรือมีลักษณะโครงสร้างเฉพาะอีก ๓ แบบคือ แบบ ท ร ค แบบ ป/ท ร ค และแบบ ค ร ป/ท ประโยคซับซ้อนอาจเป็นได้ทั้งประโยคเริ่ม และประโยคไม่เริ่ม

๑.๑.๒.๓ ประโยคผสมหมายถึง ประโยคที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักตั้งแต่ ๒ อนุพากย์ขึ้นไป แต่ไม่สามารถวิเคราะห์เป็นโครงสร้างแบบต่าง ๆ ได้ ประโยคผสมอาจเป็นได้ทั้งประโยคเริ่ม และประโยคไม่เริ่มเช่นเดียวกับประโยคสามัญและประโยคซับซ้อน

๑.๑.๒.๔ ประโยคเชื่อม หมายถึงประโยคสามัญชนิดไม่เริ่ม ซึ่งขึ้นต้นด้วยคำเชื่อม เช่น ถ้าเขาไม่มาล่ะ เป็นต้น

๑.๒ ส่วนประกอบของประโยค

ส่วนประกอบของประโยค จัดว่าเป็นหน่วยไวยากรณ์ประเภทหนึ่งอาจปรากฏลำพัง หรือรวมกันเข้าเป็นประโยคได้ ส่วนประกอบของประโยคมี ๑๐ ชนิด ซึ่งแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทคือ ส่วนมูลฐานและส่วนเสริม

ส่วนมูลฐานมีอยู่ ๗ ชนิดได้แก่

๑.๒.๑ หน่วยประธาน (ป) คือ คำนามที่มีหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค อยู่ข้างหน้าคำกริยา

๑.๒.๒ หน่วยกรรมตรง (ต) คือ คำนามที่มีหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค อยู่ข้างหน้าคำนามที่ทำหน้าที่เป็นหน่วยกรรมตรงตามหลังคำกริยา

๑.๒.๓ หน่วยกรรมรอง (ร) คือ คำนามที่มีหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค อยู่ข้างหน้าคำกริยา

๑.๒.๔ หน่วยนามเดิยว (นด.) คือ คำนามที่มีหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค ที่อยู่ลำพังโดยไม่มีคำกริยาอยู่เลย

๑.๒.๕ หน่วยอกรรม (อ) คือ คำกริยาที่มีหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค โดยไม่มีหน่วยกรรมตรงตามหลัง

๑.๒.๖ หน่วยสกรรม (ส) คือ คำกริยาที่มีหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค โดยจะมีหน่วยกรรมตรงตามหลัง

๑.๒.๗ หน่วยทวิกรรม (ท) คือ คำกริยาที่มีหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค โดยจะมีหน่วยกรรมตรงและหน่วยกรรมรองตามหลัง

ส่วนเสริมมีอยู่ ๓ ชนิดได้แก่

๑.๒.๘ หน่วยเสริมพิเศษ (พ) หน่วยเสริมที่ปรากฏในตำแหน่งต้นหรือท้ายประโยคก็ได้ โดยไม่ทำให้ความหมายโดยรวมของประโยคเปลี่ยนแปลง เช่น ตามธรรมดา โดยปกติ เป็นต้น

๑.๒.๙ หน่วยเสริมบอกสถานที่ (ถ) หน่วยเสริมที่ปรากฏในตำแหน่งต้นหรือท้ายประโยคก็ได้ โดยไม่ทำให้ความหมายโดยรวมของประโยคเปลี่ยนแปลง และทำหน้าที่บอกสถานที่ เช่น บนสะพาน ที่ตลาดนัด เป็นต้น

๑.๒.๑๐ หน่วยเสริมบอกเวลา (ว) หน่วยเสริมที่ปรากฏในตำแหน่งต้นหรือท้ายประโยคก็ได้ โดยไม่ทำให้ความหมายโดยรวมของประโยคเปลี่ยนแปลง และทำหน้าที่บอกเวลา เช่น กลางคืน เช้า ๆ เป็นต้น

๑.๓ โครงสร้างของประโยค

เมื่อนำส่วนประกอบของประโยคมาประกอบกันจะได้โครงสร้างของประโยคหลายรูปแบบ สามารถจำแนกได้ดังนี้

๑.๓.๑ โครงสร้างของประโยคสามัญ มีทั้งสิ้น ๒๒ รูปแบบ แบ่งเป็นโครงสร้างที่ปรากฏร่วมกันทั้งประโยคเริ่มและไม่เริ่ม ๑๔ รูปแบบ และโครงสร้างที่ปรากฏเฉพาะประโยคไม่เริ่ม ๘ รูปแบบ

โครงสร้างที่ปรากฏร่วมกันมีดังนี้

- ๑.๓.๑.๑ แบบ อ เช่น เหนื่อย
- ๑.๓.๑.๒ แบบ ป/อ เช่น ฟ้า/แห้งแล้ว
- ๑.๓.๑.๓ แบบ อ/ป เช่น เหนื่อย/ไหม/เธอ
- ๑.๓.๑.๔ แบบ ส/ต เช่น อยากได้/กลัวชักหัว
- ๑.๓.๑.๕ แบบ ป/ส/ต เช่น คน/เกาะ/ประตู
- ๑.๓.๑.๖ แบบ ส/ต/ป เช่น กำลังทำ/อะไร/นะเธอ
- ๑.๓.๑.๗ แบบ ต/ป/ส เช่น บ้านนี้/พ่อ/เพิ่งปลูก
- ๑.๓.๑.๘ แบบ ท/ต/ร เช่น ลืมทอน/สตางค์/ลูกค้า
- ๑.๓.๑.๙ แบบ ป/ท/ต/ร เช่น แม่/จะแจก/สตางค์/น้อง ๆ
- ๑.๓.๑.๑๐ แบบ ท/ต/ร/ป เช่น ไม่น่าถาม/เรื่องนี้/ฉัน(เลย)/เธอ
- ๑.๓.๑.๑๑ แบบ ต/ป/ท/ร เช่น สตางค์/แม่/จะ/แจก/น้อง ๆ
- ๑.๓.๑.๑๒ แบบ ร/ป/ท/ต เช่น น้อง ๆ/แม่/จะแจก/สตางค์
- ๑.๓.๑.๑๓ แบบ นค. เช่น แม่จ้า!
- ๑.๓.๑.๑๔ แบบ นค./นค. เช่น ขนมน/ของใคร

โครงสร้างที่ปรากฏเฉพาะประโยคไม่เริ่มมีดังนี้

- ๑.๓.๑.๑๕ แบบ ส เช่น จะใช้แล้ว
- ๑.๓.๑.๑๖ แบบ ป/ส เช่น แดง/ช่วยปอกด้วย
- ๑.๓.๑.๑๗ แบบ ท เช่น ทวงแล้ว

๑.๓.๑.๑๘ แบบ ป/ท เช่น เพื่อน/เคยให้

๑.๓.๑.๑๙ แบบ ท/ต เช่น ไม่รู้จะให้/อะไร

๑.๓.๑.๒๐ แบบ ป/ท/ต เช่น แม่/จะถวาย/สบู่นี้

๑.๓.๑.๒๑ แบบ ท/ร เช่น ต้องถาม/พ่อ

๑.๓.๑.๒๒ แบบ ป/ท/ร เช่น เขา/ไม่เคยบอกขาย/ผม

๑.๓.๒ โครงสร้างประโยคซับซ้อน มีทั้งสิ้น ๒๕ รูปแบบ แบ่งเป็น โครงสร้างที่มีเหมือนประโยคสามัญ ๒๒ รูปแบบ และโครงสร้างเฉพาะอีก ๓ รูปแบบ ในที่นี้จะกล่าวถึงโครงสร้างเฉพาะเท่านั้น

๑.๓.๒.๑ แบบ ท/ร/ต เช่น ช่วยบอก/แดงด้วย/ว่าฉันจะไปงานคืนนี้

๑.๓.๒.๒ แบบ ป/ท/ร/ต เช่น ฉัน/ถาม/เขาแล้ว/ว่าเขาจะมาอีกไหม

๑.๓.๒.๓ แบบ ต/ร/ป/ท เช่น หนังสือพวกนี้/ใครสนใจภาษาอังกฤษ

จริง ๆ/ครูจะให้

๒. วลี

วลี หมายถึง ส่วนประกอบของประโยค แบ่งออกเป็น ๕ ชนิด คือ นามวลี กริยวลี พิเศษวลี สถานวลี และกาลวลี ซึ่งวลีแต่ละประเภทจะมีองค์ประกอบและโครงสร้างแตกต่างกัน โดยมีรายละเอียดดังนี้

๒.๑ นามวลี

นามวลี หมายถึง คำนามคำเดียว คำสรรพนามคำเดียว คำนามกับส่วนขยาย หรือคำสรรพนามกับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนหนึ่งของประโยค นามวลีมีองค์ประกอบและโครงสร้างดังนี้

๒.๑.๑ องค์ประกอบของนามวลี

องค์ประกอบของนามวลี คือ ส่วนของนามวลีที่สามารถปรากฏลำพัง หรือเข้าประกอบเป็นโครงสร้างของนามวลี แบ่งเป็น ๕ ชนิด คือ หน่วยหลัก (ล) หน่วยคุณศัพท์ (ค) หน่วยจำนวน (จ) หน่วยกำหนด (ก) และหน่วยขยายเสริม (ขส)

๒.๑.๑.๑ หน่วยหลัก (ล) คือ องค์ประกอบของนามวลีอาจประกอบได้ จากหมวดคำ ๓ หมวด ได้แก่ คำนาม คำสรรพนาม และคำเชื่อมนาม คำนามและคำสรรพนามอาจปรากฏลำพังหรือปรากฏร่วมกัน แต่คำเชื่อมนามจะไม่ปรากฏลำพัง

๒.๑.๑.๒ หน่วยคุณศัพท์ (ค) คือองค์ประกอบของนามวลีอาจประกอบได้จากหมวดคำ ๒ หมวด ได้แก่ คำคุณศัพท์ และคำลักษณนาม โดยมีเพียงคำคุณศัพท์เท่านั้นที่ปรากฏตามลำพังได้

๒.๑.๑.๓ หน่วยจำนวน (จ) คือองค์ประกอบของนามวลีอาจประกอบได้จากหมวดคำ ๕ หมวด ได้แก่ คำลักษณนาม คำจำนวนนับ คำลำดับที่ คำหน้าจำนวน คำหลังจำนวน แต่ต้องมีคำลักษณนามปรากฏ ๑ คำ

๒.๑.๑.๔ หน่วยกำหนด (ก) คือองค์ประกอบของนามวลีอาจประกอบได้จากหมวดคำ ๓ หมวด ได้แก่ คำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา คำบอกกำหนดเสียงโท และคำลักษณนาม โดยที่คำ ๒ หมวดแรกเท่านั้นที่ปรากฏตามลำพังได้

๒.๑.๑.๕ หน่วยขยายเสริม (ขส) คือองค์ประกอบของนามวลีชนิดหนึ่งอาจประกอบได้จากวลีลดฐานะหรือวลีที่ทำหน้าที่เป็นเพียงส่วนหนึ่งของวลี ๓ ชนิด ได้แก่ พิเศษวลีลดฐานะ กาลวลีลดฐานะ และสถานวลีลดฐานะ

๒.๑.๒ โครงสร้างนามวลี

โครงสร้างนามวลี ที่เกิดจากองค์ประกอบวลีต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้นสามารถประกอบกันได้เป็นโครงสร้างทั้งสิ้น ๑๗ รูปแบบ ดังนี้

๒.๑.๒.๑ แบบ ล เช่น ต้นไม้

๒.๑.๒.๒ แบบ ล/ค เช่น ต้นไม้/ใหญ่

๒.๑.๒.๓ แบบ ล/จ เช่น เด็ก/หลายคน

๒.๑.๒.๔ แบบ ล/ก เช่น เสื้อ/ตัวนี้

๒.๑.๒.๕ แบบ ล/ค/จ เช่น ต้นไม้/ใหญ่/๒ ต้น

๒.๑.๒.๖ แบบ ล/จ/ค เช่น เนื้อ/๒ ชิ้น/ใหญ่

๒.๑.๒.๗ แบบ ล/ค/ก เช่น เสื้อ/ใหม่/นี้

๒.๑.๒.๘ แบบ ล/จ/ก เช่น ต้นไม้/๒ ต้น/นั้น

๒.๑.๒.๙ แบบ ล/ก/จ เช่น จาน/ชุดนี้/สัก ๓ ใบ

๒.๑.๒.๑๐ แบบ ล/ค/จ/ก เช่น ต้นไม้/ใหญ่/๑๒ ต้น/นี้

๒.๑.๒.๑๑ แบบ ล/ค/ก/จ เช่น เสื้อ/ใหม่/นี้/ตัวเดียว

๒.๑.๒.๑๒ แบบ ล/จ/ค/ก เช่น เนื้อ/๒ ชิ้น/ใหญ่/นี้

๒.๑.๒.๑๓ แบบ ล/ขส เช่น เด็ก/ส่วนมาก

๒.๑.๒.๑๔ แบบ ล/ค/ขส เช่น เด็ก/เล็ก ๆ /ส่วนมาก

๒.๑.๒.๑๕ แบบ ล/ขส/จ เช่น เด็ก/ที่บ้าน/ทุกคน

๒.๑.๒.๑๖ แบบ ล/ค/จ/ขส เช่น บ้าน/หลังใหญ่/สองหลัง/ที่เชิงเขา

๒.๑.๒.๑๗ แบบ ล/จ/ค/ขส เช่น เนื้อ/๒ชิ้น/ใหญ่/ในงาน

๒.๒ กริยาวลี

กริยาวลี หมายถึง คำกริยาคำเดียวหรือหลายคำ หรือคำกริยากับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบประโยค กริยาวลีมีองค์ประกอบและโครงสร้างดังนี้

๒.๒.๑ องค์ประกอบของกริยาวลี

องค์ประกอบของกริยาวลี คือส่วนของกริยาวลีที่สามารถปรากฏ ลำพัง หรือเข้าประกอบเป็น โครงสร้างของกริยาวลีได้ แบ่งเป็น ๔ ชนิด คือ หน่วยแก่น (ก) หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น (ข) หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น (ค) และหน่วยขยาย (ง)

๒.๒.๑.๑ หน่วยแก่น (ก) คือองค์ประกอบของกริยาวลีอาจประกอบได้จากหมวดคำ ๕ หมวด ได้แก่ คำกริยากรรม คำกริยาสกรรม คำกริยาวิกรรม คำหน้ากริยา และ คำหลังกริยา โดยมีเพียงคำกริยา ๓ หมวดที่ปรากฏตามลำพังได้ ส่วนคำหน้ากริยาและคำหลังกริยาจะไม่ปรากฏลำพัง

๒.๒.๑.๒ หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น (ข) คือองค์ประกอบของกริยาวลีอาจประกอบได้จากหมวดคำ ๒ หมวด คือ คำช่วยหน้ากริยา และคำปฏิเสธ โดยคำทั้งสองหมวดสามารถปรากฏตามลำพังได้

๒.๒.๑.๓ หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น (ค) คือองค์ประกอบของกริยาวลีประกอบจากหมวดคำช่วยหลังกริยาเพียงหมวดเดียว

๒.๒.๑.๔ หน่วยขยาย (ง) คือองค์ประกอบของกริยาวลีประกอบจากหมวดคำคุณศัพท์เพียงหมวดเดียว หรืออาจประกอบด้วยสถานวลิตฐานะ หรือกาลวลิตฐานะ อย่างไม่อย่างหนึ่ง

๒.๒.๒ โครงสร้างกริยาวลี

โครงสร้างกริยาวลีที่เกิดจากองค์ประกอบวลิตต่าง ๆ ที่กล่าวข้างต้น สามารถประกอบกันได้เป็นโครงสร้างทั้งสิ้น ๑๐ รูปแบบ ดังนี้

๒.๒.๒.๑ แบบ ก เช่น สวย เดินหา

๒.๒.๒.๒ แบบ ก/ข เช่น คอย/อยู่แล้ว

๒.๒.๒.๓ แบบ ก/ข เช่น ป่วย/บ่อยทีเดียว

๒.๒.๒.๔ แบบ ก/ช_๒/ข เช่น เค็ด/อยู่/บนเตา

๒.๒.๒.๕ แบบ ก/ข/ช_๒ เช่น อยู่/บนโต๊ะ/แล้ว

๒.๒.๒.๖ แบบ ช_๒/ก เช่น กำลัง/เดิน

๒.๒.๒.๗ แบบ ช_๒/ก/ช_๒ เช่น กำลัง/เดิน/อยู่

๒.๒.๒.๘ แบบ ช_๒/ก/ข เช่น คง/ป่วย/บ่อย

๒.๒.๒.๙ แบบ ช_๒/ก/ช_๒/ข เช่น คง/เค็ด/อยู่/บนเตา

๒.๒.๒.๑๐ แบบ ช_๒/ก/ข/ช_๒ เช่น ยัง/ปรึกษา/กัน/อยู่

๒.๓ พิเศษวลี

พิเศษวลี หมายถึง คำพิเศษคำเดียว หรือคำพิเศษกับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบประโยคชนิดหน่วยเสริมพิเศษ พิเศษวลีมีโครงสร้างจากการประกอบคำ ๒ รูปแบบคือ

๒.๓.๑ คำพิเศษคำเดียว เช่น นากลับ ธรรมดา ปกติ ที่จริง เป็นต้น

๒.๓.๒ คำบุพบทกับคำพิเศษ เช่น ตาม/ปกติ ตาม/ธรรมดา เป็นต้น

๒.๔ สถานวลี

สถานวลี หมายถึง คำบุพบท ๒ คำ หรือคำบุพบทกับนามวลี ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบประโยคชนิดหน่วยเสริมบอกสถานที่ สถานวลีมีโครงสร้างจากการประกอบคำ ๒ รูปแบบคือ

๒.๔.๑ คำบุพบท ๑-๓ คำกับนามวลี เช่น ใน/บ้าน ข้างหลัง/รถคันใหญ่ ตรงข้างหลัง/หอนาฬิกา เป็นต้น

๒.๔.๒ คำบุพบท ๒ คำ เช่น ข้างนอก ข้างใต้ ตรงกลาง เป็นต้น

๒.๕ กาลวลี

กาลวลี หมายถึง คำบอกเวลาคำเดียวหรือหลายคำ หรือคำบอกเวลากับส่วนขยาย ซึ่งทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบประโยคชนิดหน่วยเสริมบอกเวลา กาลวลีมีโครงสร้างจากการประกอบคำ ๑๑ รูปแบบคือ

๒.๕.๑ คำบอกเวลา ๑-๓ คำ เช่น เช้า ๆ เมื่อเช้า เมื่อตอนเช้า เป็นต้น

๒.๕.๒ คำบอกเวลากับคำบอกกำหนดเสียงตรีและเสียงจัตวา เช่น เดือน/นั้น คืน/ไหน

๒.๕.๓ คำบอกเวลากับวลิตายตัว เช่น เดือน/ที่แล้ว ศุกร์/ที่จะถึง

๒.๕.๔ กำบอกเวลา/คำจำนวนนับ/กำบอกเวลา เช่น ตอน/สอง/โมง

๒.๕.๕ กำบอกเวลากับคำลำดับที่ เช่น เดือน/แรก

๒.๕.๖ กำบอกเวลา/คำจำนวนนับ/กำบอกเวลา/กำบอกกำหนดเสียงตรี
และเสียงจัตวา เช่น เมื่อ/สอง/วันก่อน/นี้

๒.๕.๗ กำบอกเวลา/คำจำนวนนับ/กำบอกเวลา/วลิตายตัว เช่น เมื่อ/สอง/
เดือน/ที่แล้ว

๒.๕.๘ คำหน้าจำนวนกับกำบอกเวลา เช่น อีก/วัน สัก/คืน

๒.๕.๙ คำหน้าจำนวน/คำจำนวนนับ/กำบอกเวลา เช่น อีก/สอง/วัน

๒.๕.๑๐ คำหน้าจำนวน/คำจำนวนนับ/กำบอกเวลา/คำหลังจำนวน เช่น
อีก/สอง/วัน/เท่านั้น

๒.๕.๑๑ คำหน้าจำนวน/กำบอกเวลา/คำลำดับที่ เช่น สัก/วัน/หนึ่ง

๓. หมวดคำ

วิจิตรจำแนกหมวดคำด้วยการใช้กรอบโครงสร้างประโยคทดสอบเหมือน ฟริส
โดยสามารถแบ่งคำได้เป็น ๒๖ หมวดดังนี้

๓.๑ หมวดคำนาม

กรอบโครงสร้างคือ ____ เสร็จ แล้ว (งาน บทความ อาหารเย็น ฯลฯ)

๓.๒ หมวดคำกริยากรรม

กรอบโครงสร้างคือ งาน ____ แล้ว (เสร็จ ดี เรียบร้อย ทำ ฯลฯ)

ฝน กำลัง ____ (ตก มา เท ฯลฯ)

๓.๓ หมวดคำกริยากรรมย่อย

กรอบโครงสร้างคือ นื่อง ____ กว่า พี่ (อ้วน สวย ดี ผอม ฉลาด ฯลฯ)

๓.๔ หมวดคำกริยากรรม

กรอบโครงสร้างคือ แม่ (กำลัง) ____ อาหารเย็น แล้ว (ทำ ปรง จัด กิน ฯลฯ)

๓.๕ หมวดคำกริยาทวิกรรม

กรอบโครงสร้างคือ แม่ ____ สดางค์ นื่อง แล้ว (ให้)

ครู กำลัง ____ คะแนน นักเรียน (ให้ บอก)

๓.๖ หมวดคำสรรพนาม

กรอบโครงสร้างคือ ____ มา แล้ว

____ กำลัง มา

คำที่เติมในกรอบได้คือ คำสรรพนาม เช่น เขา ดิฉัน ท่าน ผม คุณ ฯลฯ และคำเรียก
ญาติ เช่น พี่ น้อง ลุง ป้า เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีคำอื่นที่จัดเป็นคำสรรพนามอีก ได้แก่ ใคร อะไร ไหน นี่ นั้น โน่น
นั่น นี่ นั้น โน่น เป็นต้น โดยจะปรากฏในกรอบโครงสร้างที่ตามหลังคำบุพบทดังต่อไปนี้

กรอบโครงสร้าง เรือ กำลัง เล่น ได้ _____ (นี่อะไร)

แดง จะ นั่ง กับ _____ (ใคร)

เด็ก เพิ่ง ขึ้น จาก _____ (นี่ไหน)

๓.๖ หมวดคำลักษณนาม

กรอบโครงสร้างคือ มีด _____ นี้ ทื่อ แล้ว (เล่ม)

แกอี้ ห้า _____ (ตัว)

๓.๗ หมวดคำคุณศัพท์

กรอบโครงสร้างคือ เขา มี ห้อง _____ (เก่า ส่วนตัว เปลา น้ำตาล ม่วง เทา)

แดง เป็น คน _____ (ดี ง่าย ใจ ห่วยป्ली)

๓.๘ หมวดคำจำนวนนับ

กรอบโครงสร้างคือ เพื่อน จะ ซื้อ หนังสือ _____ เล่ม (หนึ่ง สอง สาม ฯลฯ บาง ทุก ก็ หลาย)

๓.๙ หมวดคำลำดับที่

กรอบโครงสร้างคือ พ่อ เพิ่ง ปลูก บ้าน หลัง _____ (ที่หนึ่ง ที่สอง ฯลฯ เดียว แรก สุดท้าย
หน้า หลัง กลาง)

๓.๑๐ หมวดคำหน้าจำนวน

กรอบโครงสร้างคือ เพื่อน จะ ซื้อ หนังสือ _____ สอง เล่ม (อีก สัก ทั้ง ตั้ง เพียง ประมาณ เกือบ
เกือบ ๆ ราว ราว ๆ)

๓.๑๑ หมวดคำหลังจำนวน

กรอบโครงสร้างคือ เพื่อน จะ ซื้อ ผ้า สอง หลา _____ (เศษ กว่า เท่านั้น ครึ่ง พอดี ถ้วน)

๓.๑๒ หมวดคำบอกกำหนดเสียงโท

กรอบโครงสร้างคือ เสื้อ สอง ตัว _____ เก่า แล้ว (นี่ นั้น โน่น นุ่น อื่น ฯลฯ)

๓.๑๓ หมวดคำบอกกำหนดเสียงตรีและจัตวา

กรอบโครงสร้างคือ รถ คัน _____ (นี่ นั้น โน่น นุ่น ไหน ฯลฯ)

๓.๑๔ หมวดคำบอกเวลา

กรอบโครงสร้างคือ อากาศ หนาว มาก ____ (กลางคืน กลางวัน ค่ำ ๆ เช้า ๆ บ่าย ๆ
หน้าหนาว)

เสื้อ นี้ จะ เสรีจ ไหม ____ (มะรีน (นี้) สัปดาห์ (หน้า) เดือน
(หน้า))

๓.๑๖ หมวดคำลงท้าย

เป็นคำที่ปรากฏท้ายประโยค เช่น คะ จ๊ะ ค่ะ นะ สะ อะ ไหม ละ เป็นต้น

๓.๑๗ หมวดคำพิเศษ

เช่น คำว่า ปกติ ธรรมดา น่ากลัว โดยทั่วไป โดยทั่ว ๆ ไป ส่วนมาก ส่วน
ใหญ่ ที่จริง เป็นต้น

๓.๑๘ หมวดคำช่วยหลังกริยา

กรอบโครงสร้างคือ ฝน ตก ____ (อยู่ แล้ว อยู่แล้ว)

๓.๑๙ หมวดคำช่วยหน้ากริยา

กรอบโครงสร้างคือ ฝน ____ ตก (กำลัง เคย เพิ่ง จะ จวน แทบ มัก ย่อม
เกิด เกือบ คง ก่อนข้าง ทำจะ เห็นจะ
ออกจะ คล้ายจะ จะได้ ฯลฯ)

๓.๒๐ หมวดคำปฏิเสธ

กรอบโครงสร้างคือ แดด ____ ออก เลย (ไม่)

๓.๒๑ หมวดคำหน้ากริยา

มี ๒ คำคือ คำว่า ไป และ มา เช่น ไปพบ มาส่ง เป็นต้น

๓.๒๒ หมวดคำหลังกริยา

มี ๑๑ คำคือ คำว่า ไป มา ขึ้น ลง เข้า ออก เสีย ไว้ เอา ให้ และดู เช่น ส่งไป
เข้ามา อ้วนขึ้น รีบทำเข้า ขยายออก กินยาเสีย นิ่งไว้ เดี่ยวยุ่งกัคอ เดี่ยวดีเพื่อนให้ และ ฟังดู เป็นต้น

๓.๒๓ หมวดคำกริยาวิเศษณ์

กรอบโครงสร้างคือ ข้าว สวย ____ (จัง เหลือเกิน อ้อก)
เพื่อน มา ____ (ก่อน ด้วย อีก กระจมั่ง บ่อย เรื่อย
เหมือนกัน ยังไง ที่เดียว เอง เสมอ
หน่อย ทำไม เท่าใด)

๓.๒๔ หมวดคำบุพบท

กรอบโครงสร้างคือ เรือ กำลัง แล่น ____ สะพาน (ใต้)

เด็ก เพิ่ง ขึ้น _____ น้ำ (จาก)

นอกจากนี้ยังมีคำว่า บน ข้าง นอก ใน เหนือ กว่า ตาม ตรง กับ แต่ ตั้งแต่
 หลัง หน้า เป็นต้น

๓.๒๕ หมวดคำเชื่อมนาม

มี ๕ คำ คือ กะ กับ หรือ ของ และ เช่น ซ้อนกับส้อม ปากกาของน้อง
 เป็นต้น

๓.๒๖ หมวดคำเชื่อมอนุภาค

เช่น คำว่า เพราะ เลย แต่ หลังจาก ที่ นอกเสียจาก ถ้าเพื่อ ที่ว่า ตามที่ว่า
 เป็นต้น

๑.๒ แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์สัมพันธสาร

ชลธิชา บำรุงรักษ์^๔ กล่าวถึงการวิเคราะห์สัมพันธสาร (discourse)^๕ ไว้ดังนี้

การวิเคราะห์สัมพันธสาร หมายถึง การศึกษาภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง เพื่อ
 ค้นหาอธิบายลักษณะภาษาที่เกิดขึ้น การศึกษาสัมพันธสารเป็นการศึกษาแบบอเนก रूप กล่าวคือ
 เป็นการศึกษาที่ต้องคำนึงถึงองค์ประกอบที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาด้วย ทั้งวัตถุประสงค์ของการ
 ใช้ภาษา และสถานการณ์ที่ใช้ภาษา เป็นต้น เนื่องจากองค์ประกอบของการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน
 ย่อมทำให้รูปแบบภาษาแตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้ในการวิเคราะห์สัมพันธสารจึงต้องให้ความสำคัญแก่
 วัตถุประสงค์และสถานการณ์ที่ใช้ภาษานั้น

สัมพันธสารสามารถจำแนกได้หลายประเภทตามวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษา คาล
 โลว์^๖ จัดประเภทของสัมพันธสารเป็น ๖ ประเภท คือ ข้อความประเภทเรื่องเล่า (narrative
 discourse) ข้อความประเภทกระบวนการ (procedural discourse) ข้อความประเภทโน้มน้าว
 (hortatory discourse) ข้อความประเภทอธิบาย (explanatory discourse) ข้อความประเภท
 โต้แย้ง (argumentative discourse) และข้อความประเภทการสนทนา (conversational discourse)

^๔ สรุปความจาก ชลธิชา บำรุงรักษ์, การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่าง ๆ ในภาษาไทย (กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, ๒๕๓๕)

^๕ “discourse” ในหนังสือของชลธิชา บำรุงรักษ์จะใช้คำว่า “ภาษาระดับข้อความ” แต่ในวิทยานิพนธ์
 เล่มนี้จะใช้คำว่า “สัมพันธสาร” ตามหนังสือศัพท์บัญญัติทางภาษาศาสตร์ ของราชบัณฑิตยสถาน

^๖ Callow, K, Discourse Considerations in Translating the Word of God (Grand Rapids: Zondervan
 Publishing House, ๑๙๗๔), อ้างถึงใน ชลธิชา บำรุงรักษ์, การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่าง ๆ ใน
 ภาษาไทย, ๔.

ลักษณะของภาษาที่ปรากฏในข้อความแต่ละประเภทจะมีความแตกต่างกัน ในที่นี้จะกล่าวเฉพาะการวิเคราะห์ลักษณะของภาษาที่ปรากฏในข้อความประเภทเรื่องเล่า (narrative discourse) เท่านั้น

การวิเคราะห์ลักษณะของภาษาที่ปรากฏในข้อความประเภทเรื่องเล่า (narrative discourse)

๑. การเริ่มต้นและการลงท้าย (starting and ending)

ภาษาเรื่องเล่าที่เป็นนิทานและเรื่องเล่าสำหรับเด็กนั้นมีรูปแบบการเริ่มต้นและการลงท้ายค่อนข้างจำกัด ดังนี้

๑.๑ การเริ่มต้น พบ ๔ วิธีคือ

๑.๑.๑ เริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร ซึ่งอาจอยู่ในรูปของ สามี นามาน หรือวิสามานนามก็ได้ เช่น

ทอฟฟี่เป็นสุนัขของฉัน.....

๑.๑.๒ เริ่มต้นด้วยคำว่า “มี” ตามด้วยตัวละครหรือผู้แสดง เช่น

มีสิงโตเผ่าตัวหนึ่ง ป่วยอยู่ในถ้ำ.....

๑.๑.๓ เริ่มต้นด้วยวลีแสดงเวลาตามด้วยตัวละครและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว นกเค้าแมวกับอิก้าเป็นเพื่อนกัน.....

๑.๑.๔ เริ่มต้นด้วยวลีแสดงสถานที่ตามด้วยตัวละครและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น

ณ บึงใหญ่แห่งหนึ่ง มีน้ำใสสะอาด.....

๑.๒ การลงท้าย พบ ๓ วิธีคือ

๑.๒.๑ แสดงตอนจบของเรื่องราวที่เกิดขึ้น เช่น

...เพื่อน ๆ หัวเราะเจ้าจอม แล้วจึงพาเจ้าจอมเข้าบ้าน

๑.๒.๒ แสดงบทสรุปของเหตุการณ์ เป็นการขมวดปมของเรื่องทำให้เห็นผลของเหตุการณ์ทั้งหมด เช่น

... เมื่อสัตว์ป่ามีความรับผิดชอบต่อส่วนรวม และปกครองตนเองได้ หุบเขานั้นจึงมีสัตว์จากที่อื่นมาอาศัยอยู่ด้วย จนรู้กันไปทั่วว่าเป็นหุบเขาที่สัตว์ป่าทุกตัวมีความสุข

๑.๒.๓ แสดงอุทาหรณ์หรือข้อคิด เช่น

... นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่า อย่าหวาดกลัวในสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น เมื่อเกิดความกลัว ความกลัวจะจางหายไป

๒. การแสดงหัวเรื่อง (topic marker) และการแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่องย่อย (sub-topic shift marker)

๒.๑ การแสดงหัวเรื่องมี ๔ รูปแบบคือ

๒.๑.๑ แสดงหัวเรื่องด้วยชื่อตัวละคร เช่น ปูกับสุนัขจิ้งจอก นกเค้าแมวกับอีกา

๒.๑.๒ แสดงหัวเรื่องด้วยชื่อตัวละครพร้อมส่วนขยาย เช่น กระต่ายในดวงจันทร์

๒.๑.๓ แสดงหัวเรื่องด้วยนามวลีแสดงสถานที่ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง เช่น หุบเขาช้าง

๒.๑.๔ แสดงหัวเรื่องด้วยประโยค เช่น กบเล็กกนายน

๒.๒ การแสดงการเปลี่ยนหัวเรื่องย่อย (sub-topic shift marker) มี ๓ วิธีคือ

๒.๒.๑ แสดงการเปลี่ยนตัวละคร เช่น
เมื่อหมาจิ้งจอกเข้ามาอยู่ในป่า สัตว์ทั้งหลายต่างก็ไม่สบายใจ
ครอบครัวหนูต้องระวังตัวเป็นพิเศษ เพราะลูกหนูทุกตัวยังเล็ก พ่อและแม่เรียกลูกหนูมาสอนว่า ถ้าหมาจิ้งจอกมาให้วิ่งหนีลงรูลึก ๆ

พ่อและแม่กระต่ายก็เป็นห่วงลูก แม่กระต่ายสั่งให้ลูกหลบหมาจิ้งจอกไกล ๆ

จากตัวอย่างจะเห็นว่ามีการเปลี่ยนหัวเรื่องย่อย จากเรื่องหมาจิ้งจอกเป็นเรื่องหนู และเรื่องกระต่ายตามลำดับ

๒.๒.๒ แสดงการเปลี่ยนเวลา เช่น
เมื่อมันเห็นสิงโตครั้งแรก มันก็หวาดกลัวมาก สุนัขจิ้งจอกรีบหมอบลงกับพื้น...พอวันที่สองมันก็พบสิงโตอีก คราวนี้มันยืนดูสิงโตผ่านไป...วันที่สามสุนัขจิ้งจอกก็พบสิงโตอีก.....

๒.๒.๓ แสดงการเปลี่ยนสถานที่ เช่น
ในสมัยที่โลกยังมียักษ์อยู่ทั่วไปนั้น มียักษ์คนหนึ่งชื่อ อิน..... ทางเมืองสุพรรณบุรีก็มียักษ์อีกคนหนึ่งชื่อทิม.....

๓. การเชื่อมโยงความ (cohesion)

การเชื่อมโยงความ คือการศึกษาความสัมพันธ์ของประโยคแต่ละประโยค ที่ประกอบกันเป็นข้อความ โดยความสัมพันธ์นี้อาจเป็นความสัมพันธ์ระดับโครงสร้าง ระดับคำ หรือระดับความหมาย การเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าแบ่งเป็น ๒ ประเภทคือ การอ้างถึง (reference) และการใช้คำเชื่อม (conjunction) มีรายละเอียดดังนี้

๓.๑ การอ้างถึง (reference)

ภาษาเรื่องเล่ามีการใช้รูปแบบเพื่ออ้างถึงรูปหลักที่ปรากฏในภาษา การอ้างถึงอาจจำแนกได้เป็นการอ้างถึงหน่วยนาม การอ้างถึงอนุพากย์หรือประโยค และการอ้างถึงข้อความ ดังนี้

๓.๑.๑ การอ้างถึงหน่วยนาม ภาษาเรื่องเล่ามีการอ้างถึงรูปหลักด้วย รูปภาษา ๔ ประเภทคือ บุรุษสรรพนาม คำเรียกขาน คำนามและส่วนขยาย และสุญญนามวลี เช่น

มีไก่ตัวหนึ่ง หากินอยู่ตามทุ่งนา อยู่มาวันหนึ่ง มันคุ้ยเขี่ยดินจนพบพลอย.....(มัน อ้างถึง ไก่ตัวหนึ่ง)

๓.๑.๒ การอ้างถึงอนุพากย์หรือประโยค รูปแบบในการอ้างถึงอนุพากย์หรือประโยคมี ๓ ประเภทคือ คำบ่งชี้ คำนามและส่วนขยาย และสุญรูป เช่น

... มันพูดกับกบว่า “เจ้าว่าเจ้ารักษาสัตว์ทั้งหลายให้หายป่วยได้อย่างไร นั่นหรือ” สุนัขจึงจอกพุดเย้ยหยัน “เช่นนั้น ทำไมเจ้ายังทรمانกับสภาพน่าสังเวช.....(เช่นนั้น เป็นรูปแบบประโยคที่ขีดเส้นใต้)

๓.๑.๓ การอ้างถึงข้อความ รูปแบบในการอ้างถึงข้อความมี ๓ ประเภทคือ คำบ่งชี้ คำนามและส่วนขยาย และสุญรูป เช่น

... มีกระต่ายตัวหนึ่งพูดว่า “ฉันมีวิธี ฉันมีวิธี ฉันจะออกอุบายเอง ฉันจะหลอกช้างว่ากระต่ายในดวงจันทร์จะลงมาอาบน้ำที่นี่ ท่านห้ามให้ใครมาทำน้ำสกปรก”

กระต่ายทั้งปวงได้ฟังเช่นนั้นก็เห็นดีด้วย...(เช่นนั้น เป็นรูปแบบข้อความที่ขีดเส้นใต้)

๓.๒ การใช้คำเชื่อม (conjunction)

ภาษาเรื่องเล่ามีการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในประโยคที่อยู่ใกล้เคียงกัน ความสัมพันธ์ของเหตุการณ์มีหลายประเภท ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข ความสัมพันธ์แบบแสดงผล ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ เป็นต้น ดังตัวอย่าง

...ลูงหมีตัวโตก็ไม่กลัวหมาจึงจอก แต่ก็ไม่ชอบหน้มน... (คำเชื่อม “แต่ก็” แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกัน)

...ยักษ์ที่มน้ำสลดทันที พุคกับตัวเองว่า “ตายแล้ว ลูกของมันยังใหญ่ขนาดนี้ ถ้าเป็นพ่อของมันจะใหญ่ขนาดไหน”..... (คำเชื่อม “ถ้า” แสดงความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข)

๔. การซ้ำ (repetition)

การซ้ำสามารถจำแนกได้เป็น การซ้ำรูป (recurrence) การซ้ำความ (paraphrase) และการซ้ำโครงสร้าง (parallel structure)

๔.๑ การซ้ำรูป (recurrence) เป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการซ้ำส่วนของเรื่องที่มีรูปภาษาเหมือนกัน การซ้ำรูปมีทั้งการซ้ำในระดับคำ ระดับกลุ่มคำ และระดับประโยค

๔.๑.๑ การซ้ำในระดับคำ เช่น

...เมื่อมันเห็นสิงโตครั้งแรก มันรู้สึกหวาดกลัว มันรีบหมอบลงกับพื้น แต่สิงโตก็เดินผ่านมันไป.... (ซ้ำคำว่า “มัน” และ “สิงโต”)

๔.๑.๒ การซ้ำในระดับกลุ่มคำ เช่น

แม่ปูพาลูก ๆ ของมันออกหาอาหาร มันมองดูลูก ๆ แล้วรู้สึกไม่พอใจเป็นอันมาก เพราะลูก ๆ ของมันเดินเฉไปเลมาไม่ตรงทาง... (ซ้ำกลุ่มคำ ลูก ๆ ของมัน)

๔.๑.๓ การซ้ำในระดับประโยค เช่น

... “เอาของกินมา...เอาของกินมา” คำร้องให้... (ซ้ำประโยค เอาของกินมา)

๔.๒ การซ้ำความ (paraphrase) เป็นการซ้ำรูปภาษาที่ต่างกัน แต่มีความหมายเหมือนกันหรือใกล้เคียงกัน การซ้ำความสามารถซ้ำได้ทั้งในระดับคำ ระดับกลุ่มคำ และระดับประโยค

๔.๒.๑ การซ้ำความในระดับคำ ส่วนใหญ่อยู่ในรูปของการใช้คำซ้อน เช่น

ครั้งหนึ่งเจ้าหมาป่าอดโซ เดินทางไปพบกับสุนัขป่ารูปร่างอ้วนท้วน ก็ทักทายขึ้นว่า... (ซ้ำความในคำว่า อดโซ รูปร่าง และอ้วนท้วน)

๔.๒.๒ การซ้ำความในระดับกลุ่มคำ เช่น

...เพราะเขาชอบซื้อของกินเล่นที่ไม่จำเป็นและไม่มีประโยชน์สักเท่าไร... (จะเห็นว่ากลุ่มคำ ไม่จำเป็น และไม่มีประโยชน์ มีความหมายคล้ายกัน)

๔.๒.๓ การซ้ำความในระดับประโยค เช่น

หมาตัวนั้นรูปร่างผอมผิปกติ มันเล่าให้สัตว์อื่นฟังว่า มันผอม เพราะมันเล็กกินเนื้อ เมื่อมันไม่กินเนื้อแล้ว ก็ไม่จำเป็นต้องล่าสัตว์อื่นเป็นอาหาร (จะเห็นว่า ประโยค มันเล็กกินเนื้อ และ มันไม่กินเนื้อแล้ว มีความหมายเหมือนกัน)

๔.๓ การซ้ำโครงสร้าง (parallel structure) เป็นการซ้ำรูปภาษาที่ใช้ โครงสร้างเหมือนกัน เช่น

... “พ่อหมีจะให้หาอย่างไร เอาสัตว์ที่ตัวใหญ่ หรือสัตว์ที่มีเขี้ยวแหลม หรือจะเอาสัตว์ที่มีอาหารเก็บตุนไว้มาก ๆ” หมูป่าถาม...(จะเห็นว่าซ้ำโครงสร้างกริยาวลี เอา...สัตว์ที่...หรือจะเอาสัตว์ที่...)

๑.๓ แนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษาของเด็ก

จากการศึกษาแนวคิดเรื่องพัฒนาการทางภาษาของ ศรียา และประภัสร นิยมธรรม^๓ และพิณทิพย์ ทวยเจริญ^๔ สามารถสรุปพัฒนาการทางภาษาของเด็กได้เป็น ๓ ระดับ คือ พัฒนาการทางภาษาในระดับเสียง พัฒนาการทางภาษาในระดับคำและความหมาย พัฒนาการทางภาษาในระดับวลีและประโยค ดังนี้

๑.๓.๑ พัฒนาการทางภาษาในระดับเสียง

พัฒนาการทางภาษาในระดับนี้แบ่งได้เป็น ๒ ระยะ คือ การร้องไห้ และการส่งเสียงอ้อแอ้

๑.๓.๑.๑ การร้องไห้

การร้องไห้นับเป็นการเปล่งเสียงเพื่อสื่อความหมายครั้งแรกของเด็ก การร้องไห้ของเด็กส่วนใหญ่เกิดขึ้นจากการปลดปล่อยความตึงเครียดของสภาวะทางร่างกาย หรือความตึงเครียดจากสิ่งแวดล้อมภายนอก ในช่วง ๓ เดือนแรกเด็กมักร้องไห้เพราะหิว หรือเกิดอาการจุกเสียด เมื่อโตขึ้นอาจร้องเพราะเจ็บปวด เสียงดัง อยู่ในท่าที่ไม่สบาย ถูกรบกวนขณะนอนหลับ เมื่อขี้ดื้อ หรืออึดอัดจากการใส่เสื้อผ้าที่แน่น เป็นต้น

เสียงร้องไห้ของเด็กมีความแตกต่างกันและเสียงร้องไห้ที่ต่างกัน นี้ก็สามารถสื่อความหมายได้แตกต่างกันด้วย เช่น เสียงร้องเนื่องจากความเจ็บปวดมักเป็นการหวีด

^๓ ศรียาและประภัสร นิยมธรรม, พัฒนาการทางภาษา (กรุงเทพฯ: ไร่ไทย เพรส จำกัด, ๒๕๔๐), ๕-๒๕.

^๔ พิณทิพย์ ทวยเจริญ, ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา (กรุงเทพฯ : เทพมงคลการพิมพ์, ๒๕๒๘). ๖๖-๗๖.

ร้องเสียงแหลมดัง สลับด้วยเสียงสระอื่นสั้น ๆ เสียงร้องเนื่องจากการอึดอัดมักเป็นเสียงต่าง ๆ และเป็นการนอนอึดอัด ครวญคราง ส่วนการร้องไห้เพราะความหิวมักเสียงดังและสลับด้วยเสียงดูดปากเป็นต้น

โดยปกติการร้องไห้ของเด็กในครั้งแรกเป็นการแสดงอารมณ์ชนิดที่ไม่ได้วางเงื่อนไข กล่าวคือเด็กไม่ได้คาดหวังว่าจะได้รับการตอบสนองจากการร้องไห้นั้น แต่ต่อมาเมื่อเด็กรู้ว่าพ่อแม่ตอบสนองความต้องการของตนหลังจากได้ยินเสียงร้องไห้แล้ว เด็กจึงเกิดการเรียนรู้ว่าตนต้องใช้การร้องไห้เพื่อสื่อความหมายให้พ่อแม่สนใจหรือเพื่อตอบสนองความต้องการของตน

๑.๓.๑.๒ การส่งเสียงอ้อแอ้

การส่งเสียงอ้อแอ้เป็นการเล่นเสียงของเด็ก ในระยะ ๓-๕ เดือนแรกจะเป็นระยะอ้อแอ้ตอนต้น เสียงอ้อแอ้ของเด็กมีลักษณะค่อนข้างเหลวฟังไม่มีน้ำหนัก เสียงที่เปล่งออกมาไม่มีรูปแบบไม่ชัดเจนประกอบด้วยเสียงคล้ายเสียงสระเป็นส่วนใหญ่มักบางครั้งอาจมีเสียงขึ้นจมูกบ้าง เสียงเหล่านี้เปล่งออกมาในขณะที่รูปปากอยู่ในลักษณะกลาง ๆ คือไม่ห่อเต็มที่หรือไม่เหยียดเต็มที่เนื่องจากอวัยวะในการออกเสียงของทารกวัยนี้ยังเจริญไม่สมบูรณ์ เสียงอ้อแอ้ที่เปล่งออกมาระยะนี้เป็นเสียงที่ไม่มีความหมาย แต่เป็นเสียงที่เปล่งออกมาโดยการฝึกใช้กล้ามเนื้อ

ในระยะ ๕-๘ เดือนเสียงอ้อแอ้ยังปรากฏในลักษณะแบบเหลวอยู่บ้าง แต่สิ่งที่พัฒนาขึ้นคือเสียงอ้อแอ้ในระยะนี้จะเป็นเสียงที่มีรูปแบบ มีจังหวะชัดเจน และฟังเป็นรูปพยางค์มากขึ้น ในวัยนี้พ่อแม่หรือผู้ดูแลเด็กจะพูดหรือเลียนเสียงเด็ก และมักทำเสียงให้เด็กเลียนแบบมากขึ้น เด็กรู้ว่าเสียงที่ตนเปล่งออกมามีความหมายเพราะได้ยินผู้ใหญ่อ้อแอ้กลับมา เด็กจะมีการรับรู้ทางตาดีขึ้นและจะมองปากผู้ใหญ่เมื่อผู้ใหญ่พูดด้วย ระยะนี้เด็กจะอ้อแอ้ในลักษณะดังกล่าวนี้อีก พ่อแม่จึงทักท้วงว่าลูกเรียกชื่อของตนได้แล้ว

ในระยะ ๘-๑๑ เดือนเสียงอ้อแอ้ในระยะนี้มีทั้งแบบเหลว และแบบที่เป็นรูปพยางค์ชัดเจน นอกจากนี้ในระยะนี้เด็กจะเล่นเสียงมากขึ้นอาจทำเสียงรัวที่ปลายลิ้น หรือทำเสียงรัวที่ปากคล้ายเล่นน้ำลาย หรืออาจเล่นเสียงแบบทำนอง เป็นต้น

๑.๓.๒ พัฒนาการทางภาษาในระดับคำและความหมาย

เมื่อผ่านระยะอ้อแอ้มาแล้วต่อมาเด็กจะเริ่มพัฒนาใช้คำที่มีความหมาย กล่าวคือในช่วงอายุ ๑๑-๑๖ เดือน เด็กจะเปล่งเสียงเลียนคำพูดที่ได้ยินมาจากผู้ใหญ่มากขึ้น และเริ่มพูดเป็นคำคำได้เองเพื่อสื่อความหมายกับผู้ใหญ่ เช่น เมื่อเด็กหิวเด็กเปล่งคำว่า “ห่ม่า” หรือเมื่อต้องการออกไปเที่ยวข้างนอกบ้าน เด็กใช้คำว่า “เออะ” เป็นต้น นอกจากนี้เด็กเริ่มใช้เสียงวรรณยุกต์

เสียงสามัญ เสียงเอก และเสียงตรี และใช้เสียงเลียนเสียงธรรมชาติได้ดี เช่น เสียงรถ เสียงแมวร้อง เสียงเสือคำราม และเสียงเตรรด เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปในช่วงนี้เด็กจะพูดคำโคดได้ประมาณ ๑๕-๒๐ คำ แต่จะแสดงท่าทางต่าง ๆ แทนคำพูดได้มากมาย เด็กเริ่มใช้คำสื่อความหมาย และเริ่มขยายวงศัพท์ในการพูด ซึ่งการขยายวงศัพท์นี้จะเกิดขึ้นตลอดเวลา ตั้งแต่วัย ๑๑-๑๖ เดือนไปจนถึงประมาณ ๓-๕ ขวบ

๑.๓.๓ พัฒนาการทางภาษาในระดับลิและประโยค

ในช่วงอายุ ๑๒-๑๘ เดือน นอกจากเด็กจะใช้คำโคดสื่อความหมายแล้ว เด็กจะเริ่มใช้ประโยคที่ยาวขึ้นโดยนำคำที่ตนพูดได้ หรือฟังเรียนรู้ใหม่มารวมเป็นประโยค เช่น เอาะบ้าน หมายถึงออกนอกบ้าน ไปได้ย หมายถึงไปด้วย เอายด หมายถึงเอารถ เป็นต้น เมื่อเด็กอายุ ๒ ขวบเด็กจะรวมคำมาต่อเป็นประโยค ประโยคมักประกอบด้วยคำนาม และคำกริยาเป็นส่วนใหญ่บางครั้งอาจมีคำวิเศษณ์ด้วย ส่วนคำที่ไม่นำมาใช้ คือคำบุพบท คำสรรพนาม และคำสันธาน ในวัย ๔ ขวบเด็กพูดเป็นประโยคได้เกือบสมบูรณ์และรู้จักใช้คำเกือบทุกประเภท ในวัย ๖ ขวบเด็กรู้จักใช้ประโยคเกือบทุกรูปแบบ ประโยคที่ใช้ตอนแรกมักเป็นประโยคง่าย ๆ และค่อยซับซ้อนขึ้นตามลำดับ ความยาวของประโยคก็เช่นกันจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนอายุ ๘ ขวบครึ่ง จะคงที่ หรือลดลงเล็กน้อย

ในการเพิ่มความยาวของประโยคเด็กเล็กจะเพิ่มความยาวด้วยการใช้ “และ” มาเชื่อม ส่วนเด็กโตจะมีการรวมประโยคโดยใช้อนุประโยค อย่างไรก็ตามความยาวและลักษณะของประโยคที่เด็กใช้อาจแตกต่างกันไปในเด็กแต่ละคน เด็กฉลาดที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูงมักใช้ประโยคซับซ้อนมากกว่าเด็กที่ไม่ฉลาดหรือเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำ นอกจากนี้เด็กผู้หญิงมักมีความสามารถในการสร้างประโยคเหนือกว่าเด็กผู้ชายในทุกระดับอายุ

๑.๔ ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กออทิสติก

ในหัวข้อนี้จะกล่าวถึงความรู้เกี่ยวกับเด็กออทิสติก โดยแบ่งเป็นสาเหตุของโรคเกณฑ์ในการวินิจฉัยโรค พฤติกรรมของเด็กออทิสติก ลักษณะทางสติปัญญาของเด็กออทิสติก และความบกพร่องด้านภาษาของเด็กออทิสติก โดยมีรายละเอียด ดังนี้

๑.๔.๑ สาเหตุของโรคออทิสซึม

โรคออทิสซึมเป็นโรคทางจิตเวชเด็ก เด็กจะมีความบกพร่องทางพัฒนาการด้านการสื่อสารทั้งภาษาถ้อยคำ และไม่ใช้ภาษาถ้อยคำ และด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น สาเหตุ

ของการเกิดโรคออทิซึมสามารถจำแนกได้เป็น ๒ แนวคิด คือสาเหตุทางจิตวิทยา และสาเหตุทางชีววิทยา

สาเหตุด้านจิตวิทยากล่าวว่าโรคออทิซึมในเด็กเกิดจากความสัมพันธ์ทางลบในครอบครัว เด็กใช้กลไกป้องกันตัวแบบหลบไปอยู่ในโลกของตนเองเพื่อหลีกเลี่ยงความรู้สึกกดดันและการปฏิเสธของพ่อแม่ผู้ปกครอง อย่างไรก็ตามแนวคิดนี้ยังไม่ค่อยเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน

สาเหตุทางชีววิทยากล่าวว่าโรคออทิซึมเกิดจากความผิดปกติของเซลล์สมอง และการทำงานของสมอง โดยข้อมูลนี้มีที่มาจากการผลการวิจัยของนักวิจัยหลายท่าน เช่น

ในปี ค.ศ. ๑๙๖๐ มีการค้นพบว่า Fragile X Syndrome เป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดโรคออทิซึม และมักเกิดกับเด็กชายมากกว่าเด็กหญิง แต่โบลตันและคณะ^๕ เชื่อว่า Fragile X Syndrome ไม่ใช่สาเหตุหลักของการเกิดโรคออทิซึม

คอว์สัน และคณะ^๖ เชื่อว่าสาเหตุสำคัญของโรคออทิซึมเกิดจากความบกพร่องของ ระบบประสาทส่วนกลางซึ่งอาจเกิดจากเซลล์ของสมองและความไม่สมดุลของสารเคมีในระบบประสาท นอกจากนี้ยังพบที่มีความผิดปกติในตำแหน่งของสมองในส่วนที่เรียกว่า Vermis ซึ่งอยู่ใน Cerebellum ทำให้เด็กกลุ่มนี้มีปัญหาด้านสติปัญญาและการเรียนรู้

เพ็ญแข ลิมศิลาได้รายงานการศึกษาของเคมเพอร์ และบาวแมน^๗ เกี่ยวกับความผิดปกติของสมองที่ก่อให้เกิดภาวะออทิซึมไว้ว่า เมื่อนับจำนวนเซลล์ในบริเวณต่าง ๆ ของสมองโดยเปรียบเทียบระหว่างเด็กออทิสติก และเด็กปกติพบว่าเด็กออทิสติกมีความผิดปกติอยู่ ๒ แห่ง คือที่ Limbic system และที่ Cerebellum ในส่วนของ Amygeala และ Hippocampus ซึ่งทำหน้าที่ควบคุมความจำ อารมณ์ การเรียนรู้ และแรงจูงใจ ความผิดปกติที่พบคือลักษณะของเซลล์บริเวณนี้มีขนาดเล็กมาก มีจำนวนเซลล์มากกว่าคนปกติจนมองเห็นว่าเบียดกันอย่างหนาแน่น เปรียบเทียบกับ

^๕ Bolton P. Pickle and others, “Fragile X in families multiplex for autism and related phenotypes : prevalence and criteria for cytogenetic diagnosis.” *Psychiatric Genetics* ๒ (April 1991), ๒๓๗-๓๐๐, อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, *จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่* (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓), ๒๑๑.

^๖ Dawson G. Finley and others, “A comparison of hemispheric asymmetries in speech – related brain potentials of autistic and dysphasic children.” *Brain and Language* , ๓๗, ๒๖-๔๑, อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, *จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่* (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓), ๒๑๑.

^๗ เพ็ญแข ลิมศิลา, *เรื่อนำรู้เกี่ยวกับออทิซึม* (กรุงเทพฯ : กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, ๒๕๔๑), ๒๑๒.

การทำงานของคอมพิวเตอร์ที่มีหน่วยความจำมากแต่ไม่สามารถเชื่อมโยงความจำได้ เด็กออทิสติกจึงมีความผิดปกติด้านอารมณ์และการตั้งความสนใจ

นอกจากนี้สาเหตุอื่นของการเกิดโรคออทิสซึม เช่น การบกพร่องในช่วงการพัฒนาระยะก่อนคลอด การทำคลอดไม่ถูกต้อง การได้รับการปนเปื้อนของสารตะกั่ว และการเป็นโรคบางชนิด เช่น หัดเยอรมัน เป็นต้น

๑.๔.๒ เกณฑ์การวินิจฉัยโรคออทิสซึม

ในปัจจุบันแพทย์ไทยใช้เกณฑ์ DSM - IV หรือ Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (๔th ed.) เป็นเกณฑ์ในการบ่งชี้ว่าเด็กคนใดมีภาวะออทิสซึม เกณฑ์ในการบ่งชี้สามารถพิจารณาได้จากตารางนี้

ตารางที่ ๑ พฤติกรรมบ่งชี้ภาวะออทิสติก^{๑๒}

หัวข้อ	คำอธิบายหัวข้อ
๑. จำนวนข้อที่บ่งชี้	๑. ต้องมีลักษณะอย่างน้อย ๖ ข้อ จากลักษณะบ่งชี้ ๑๒ ข้อ ใน ข้อ ก. , ข. และค. รวมกัน ๒. ต้องมีลักษณะอย่างน้อย ๒ ข้อในหัวข้อ ก. ๓. ต้องมีลักษณะอย่างน้อย ๑ ข้อในหัวข้อ ข. และค.
๒. ข้อบ่งชี้ ก. , ข. , ค.	
ก. ความบกพร่องในพฤติกรรมสังคมด้านต่าง ๆ	๑. มีความบกพร่องในพฤติกรรมสื่อสารที่ไม่ใช่ภาษาพูดหลาย ๆ อย่างรวมกัน เช่น การแสดงออกทางสีหน้า ภาษากาย การสบตา การสื่อสารด้วยภาษาท่าทาง (gesture) ๒. ไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมวัยได้อย่างเหมาะสม ๓. ไม่รู้จักหาความสุข ความสนใจ และความสำเร็จ (accomplishment) ร่วมกันกับคนอื่นได้ (เช่น แสดงออกไม่ได้ ซึ่งวัตถุสิ่งของที่ตนสนใจไม่ได้ เอามาอวดให้เพื่อน ๆ ดูไม่ได้ เล่นกับเพื่อนไม่ได้)

^{๑๒} American Psychiatric Association, Diagnostic and Statistical Manual of Mental Disorders (DSM – IV) , 4 th ed. (Washington: สำนักพิมพ์, 1994), 70-71.

ตารางที่ ๑ (ต่อ)	
หัวข้อ	คำอธิบายหัวข้อ
ข. ความบกพร่องในพฤติกรรมด้านภาษา ค. มีพฤติกรรมซ้ำซากจำเจไม่ก่อย่างทั้งในด้านความสนใจ และกิจกรรม ๓. มีความผิดปกติหรือความล่าช้าในพัฒนาการด้านต่าง ๆ อย่างน้อย ๑ ด้าน ๔. ความผิดปกติดังกล่าวต้องไม่ใช่ลักษณะความผิดปกติตามคำแนะนำของ Rett's Disorder หรือ Childhood Disintegrated Disorder	๔. ไม่มีปฏิริยาโต้ตอบ – แลกเปลี่ยนเชิงสังคมและอารมณ์กับบุคคลอื่นทั้งคนร่วมวัยและต่างวัย (ไม่รู้จักให้ – ไม่รู้จักรับ) ๑. มีพัฒนาการพูดช้า หรือไม่มีพัฒนาการใด ๆ เลย (ทั้งนี้ไม่นับความพยายามในการชดเชยโดยวิธีอื่น ๆ เช่น การใช้ท่าทาง) ๒. ในกรณีที่มีการพัฒนาภาษาพูดได้บ้างก็ไม่มีความสามารถที่จะเริ่มต้นสนทนา หรือดำเนินการสนทนา ๓. ใช้คำพูดซ้ำ ๆ ภาษาซ้ำ ๆ ใช้ภาษาแปลก ๆ ๔. ขาดความสามารถในการเล่นหลายอย่าง เช่น เล่นสมมุติ เล่น/เลียนแบบเชิงสังคม ที่เหมาะกับวัยของตน ๑. หมกมุ่นกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือพฤติกรรมใดหนึ่งซ้ำ ๆ อย่างผิดปกติวิสัย ๒. ขาดความยืดหยุ่นกับกิจวัตรประจำวัน หรือประเพณีพิธีกรรม (ritual) ๓. มีกิริยาอาการทางการเคลื่อนไหวซ้ำ ๆ เป็นแบบเดียวกัน เช่น ลูบหน้า คัดนิ้ว กัดนิ้ว ดึงผม ฯลฯ ๔. หมกมุ่นไม่หยุดหย่อนกับชิ้นส่วนของวัตถุ สิ่งของ เครื่องเล่น เช่น รถ เกมส์ ๑. ด้านสังคม ๒. ด้านภาษา ๓. ด้านการเล่นสมมุติ ๔. ต้องแสดงออกตั้งแต่ก่อนอายุ ๓ ขวบ

นอกจากเกณฑ์ข้างต้น เพ็ญแข ลืมคิดอย่างกล่าวถึงเกณฑ์ในการวินิจฉัยโรคออทิซึมไว้อีกด้วย โดยเพ็ญแขอธิบายว่า เด็กที่เป็นโรคออทิซึมจะมีความบกพร่อง ๓ กลุ่มอาการ ดังนี้

การสูญเสียทางด้านสังคมและสัมพันธภาพของบุคคล

การสูญเสียพฤติกรรมทางสังคมสามารถพิจารณาได้จากพฤติกรรมต่าง ๆ ดังนี้

๑. แสดงพฤติกรรมที่ไม่สนใจใคร มีปฏิสัมพันธ์ต่อบุคคลหรือสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ คล้ายสิ่งของ ตัวอย่างเช่น ถ้ากอดเด็กเด็กจะกอดตอบไม่เป็น หรืออุ้มเด็กเด็กจะทำตัวเอนไปมา หรือบางครั้งเด็กจะแสดงอาการเฉยเมยไม่สนใจใคร ทำเสมือนว่ามีเขาอยู่เพียงคนเดียวในห้องนั้น

๒. แสดงพฤติกรรมไม่รู้ร้อนรู้หนาวและไม่รู้จักช่วยเหลือตัวเองจากอันตรายต่าง ๆ เช่น เด็กบางคนถูกมดแดงกัดเต็มเท้าก็ทำเสมือนไม่รู้สึกรู้เจ็บปวดเลย จะยืนเฉยและไม่ปีนคุดออกจากเท้า เด็กบางคนเล่นเปิดปิดลิ้นชักช้า ๆ จนถูกลิ้นชักหนีบนิ้วไว้เด็กก็ไม่สามารถดึงนิ้วออกเองได้ ได้แต่ร้องจนกว่าจะมีคนไปช่วย

๓. ไม่สามารถลอกเลียนแบบการกระทำของคนอื่นได้ เช่น การโบกมือ ถ้าสอน ช้า ๆ เด็กอาจลอกเลียนแบบได้ แต่จะทำผิดแปลกไปกว่าปกติ กล่าวคือ ถ้าเด็กปกติโบกมือบ้ายบายจะหันฝ่ามือออก แต่เด็กออทิสติกส่วนใหญ่จะหันฝ่ามือเข้าหาตัว

๔. เด็กออทิสติกจะเล่นกับใครไม่เป็นแม้เป็นการเล่นง่าย ๆ เช่น โยนรับลูกบอล เตะลูกบอล เป็นต้น

๕. ไม่สามารถผูกมิตรกับใครได้ ขาดความสนใจที่จะมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกับคนอื่น เช่น ถ้าให้เด็กออทิสติก ๕ คน เล่นร่วมกันโดยไม่มีผู้ดูแลภายใน ๑ นาทีเด็กจะแยกออกจากกันไปทำสิ่งที่แต่ละคนชอบ

การสูญเสียทางการสื่อความหมาย

การสูญเสียด้านการสื่อความหมายสามารถพิจารณาได้ดังนี้

๑. ไม่สามารถแสดงพฤติกรรมสื่อความหมายได้เลย เช่น ไม่มีการส่งเสียง อือออ ไม่แสดงออกทางใบหน้า ไม่ว่าจะเป็นอาการโกรธหรืออาการพอใจ

๒. การสื่อความหมายที่ไม่ใช้คำพูดจะผิดปกติ เช่น เด็กจะไม่สบตากับคนทั่วไป เด็กจะใช้การมองผ่านไปมา หรือเด็กบางคนจะจ้องตาตอบในลักษณะอย่างตั้งใจเป็นพิเศษ

๓. เด็กออทิสติกจะขาดจินตนาการในการเล่น เด็กปกติวัย ๓ ขวบขึ้นไปจะสามารถเล่นเลียนแบบผู้ใหญ่ได้ เช่น การทำกับข้าว การขายของ แต่เด็กออทิสติกจะเล่นสมมุติไม่เป็น

๔. มีความผิดปกติในการเปล่งเสียงพูด เช่น ควบคุมความดังเบา ความเร็วช้า จังหวะและเสียงสูงต่ำไม่ได้

๕. มีความผิดปกติด้านเนื้อหาของการพูด เด็กออทิสติกจะพูดซ้ำซากวนวน โดยอาจเลียนแบบจากการจดจำจากโทรทัศน์ หรือเลียนแบบเสียงจากการ์ตูน

๖. ไม่สามารถสนทนากับใครได้นาน และจะพูดเรื่องที่ตนสนใจเท่านั้น

มีการกระทำและความสนใจซ้ำซาก

หัวข้อนี้สามารถพิจารณาได้ดังนี้

๑. มีการเคลื่อนไหวของร่างกายซ้ำ ๆ เช่น การเคาะมือเบา ๆ โบกมือไปมา กระโดดขึ้น กระโดดลง บางรายอาจชอบโขกศีรษะ เป็นต้น

๒. คิดหมกมุ่นหรือสนใจสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพียงสิ่งเดียว เช่น ถีรถเด็กเล่นไว้ในมือหนึ่งอีกมือหนึ่งจะหมุนแต่ล้อรถเล่น เด็กบางคนชอบดมสิ่งของโดยจะดมกระดาษสีฟ้ามากกว่าสีอื่น บางคนชอบเปิดดูหนังสือไปเรื่อย ๆ จนหมดเล่มแล้วทำอย่างเดิมอีกซ้ำไปซ้ำมา

๓. แสดงความคับข้องใจอย่างมากถ้ามีการเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัว เด็กบางคนพอใจกินอาหารที่ซ้ำซาก เด็กบางคนชอบจัดของให้อยู่อย่างเดิม เช่น การเรียงหนังสือ ของเล่น หรือแม้แต่ดินสอสี โดยต้องเรียงไว้อย่างเดิมทุกครั้ง ถ้าของสิ่งใดไม่อยู่ที่เดิมจะแสดงอาการอึดอัด หรือร้องไห้ไม่ยอมหยุดจนกว่าจะนำมาไว้ที่เดิม

๔. ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่ต้องทำเป็นประจำโดยมีรายละเอียดเหมือนเดิม เช่น เด็กออทิสติกที่แม่พาไปซื้อของในห้างแล้วครั้งหนึ่งในครั้งต่อ ๆ ไปถ้าพาเด็กไปอีกเด็กจะต้องให้พาเดินไปซ้ำทางเก่าเสมอ เช่นเดียวกับเดินทางไปโรงเรียน เด็กจะต้องใช้ทางเดิมทุกวันถึงฝนตกน้ำท่วมก็ไม่เปลี่ยนทาง

๕. มีความสนใจขอบเขตที่จำกัดและมุ่งสนใจแต่สิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น การวาดรูปคน เด็กบางคนจะไม่สนใจวาดรายละเอียดของหน้าแต่จะเน้นสร้อยคอ เป็นต้น

๑.๔.๓ พฤติกรรมทางสังคมของเด็กออทิสติก

เด็กออทิสติกจะมีพฤติกรรมทางสังคมที่แตกต่างจากเด็กปกติ โดยพฤติกรรมทางสังคมนี้จะแบ่งได้เป็น ๓ ประเภท คือ กลุ่มแยกตัว กลุ่มยอมตาม และกลุ่มเข้าหาคน ดังนี้

๑.๔.๓.๑ กลุ่มแยกตัว

ลักษณะพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้จะแยกตัวเอง ไม่ชอบอยู่ใกล้คน แต่ถ้าได้รับการฝึกตั้งแต่เล็ก ๆ ก็อาจจะเข้าหาคนอื่นได้บ้างเมื่อโตขึ้นอาการแยกตัวยังคงมีอยู่ เด็กออทิสติกกลุ่มนี้มักไม่มีภาษาสื่อสาร และไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้กับพ่อแม่และผู้ปกครอง

๑.๔.๓.๒ กลุ่มยอมตาม

ลักษณะพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้คือมีท่าทียอมให้คนอื่นเข้าหา โอบกอด หรือร่วมทำกิจกรรมที่มีคนคอยควบคุมได้ เช่น ร้องเพลง เล่นเกมส์ เล่นสมมุติ เด็กกลุ่มนี้มีมนุษยสัมพันธ์ดีกว่ากลุ่มแยกตัว สามารถเลียนแบบได้ทั้งท่าทางและภาษาพูด แต่มักไม่เข้าใจความหมายของการกระทำหรือคำพูดที่เลียนแบบมา

๑.๔.๓.๓ กลุ่มเข้าหาคน

ลักษณะพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนี้ ลักษณะภายนอกดูเหมือนชอบเข้าหาคน แต่ถ้าสังเกตให้ดีการเข้าหาคนมีจุดประสงค์เพื่อสิ่งที่เขาสนใจ เด็กกลุ่มนี้อาจก่อความรำคาญให้แก่คนรอบข้าง เพราะวิธีการเข้าหาคนมักใช้วิธีถามซ้ำ ๆ พูดซ้ำ ๆ โดยไม่สนใจคำตอบ บางครั้งก็เกินเลยเป็นลักษณะก้าวร้าว อย่างไรก็ตามเด็กกลุ่มนี้มีทักษะทางสังคมดีกว่ากลุ่มแยกตัวแต่อุปสรรคใหญ่ที่ทำให้เด็กกลุ่มนี้ไม่ประสบความสำเร็จคือพฤติกรรมรบกวนผู้อื่น

๑.๔.๔ ลักษณะทางสติปัญญาและการเรียนรู้ของเด็กออทิสติก

สติปัญญาของเด็กออทิสติกมีหลายระดับเช่นเดียวกับเด็กปกติแต่ส่วนมากจะมีสติปัญญาค่อนข้างต่ำ กล่าวคือจากสถิติพบว่าประมาณร้อยละ ๑๕ มี IQ ต่ำกว่า ๗๐ โดยสมัยก่อนเชื่อว่าสาเหตุมาจากเด็กไม่มีความสามารถในการเลียนแบบแต่ปัจจุบันพบว่า ความสามารถที่ด้อยที่สุดของเด็กออทิสติกคือ ขาดสมรรถภาพในการประมวลข้อมูลข่าวสารอย่างไรก็ตามเด็กออทิสติกบางคนก็มีระดับสติปัญญาสูง มีความรู้และความสามารถในการใช้คำศัพท์ได้เทียบเท่าหรือมากกว่าเด็กปกติ

นอกจากนี้จากสถิติพบว่าเด็กออทิสติกร้อยละ ๑๐-๑๕ จะมีความสามารถสูงเป็นพิเศษในบางด้าน เช่น ความสามารถในการเล่น หรือฟังดนตรี ถอดและประกอบเครื่องมือ

จักรกล บางคนมีความสามารถในการจดจำเป็นพิเศษจนดูว่าผิดปกติ เช่น สามารถจำข้อความในหนังสือบทเรียนได้ทั้งเล่ม สามารถจำโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ที่เคยได้ฟังหรืออ่านเพียงครั้งเดียวโดยไม่ผิดเลย สามารถพูดตามข่าวต่าง ๆ จากโทรทัศน์ เป็นต้น

ส่วนลักษณะการเรียนรู้ของเด็กออทิสติกนั้นพบว่า มีความแตกต่างจากการเรียนของเด็กปกติเพราะเด็กออทิสติกมีลักษณะย้ำคิดย้ำทำและต่อต้านการเปลี่ยนแปลง อีกทั้งเด็ก ออทิสติกยังขาดแรงกระตุ้น ขาดความเข้าใจเรื่องราวที่เป็นนามธรรม ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงบทเรียน เปลี่ยนหัวข้อ หรือให้ความรู้ในเรื่องที่เข้าใจยากอาจทำให้เด็กออทิสติกปรับตัวไม่ได้ อย่างไรก็ตาม เด็ก ออทิสติกก็มีลักษณะการเรียนรู้ที่เป็นพิเศษ คือมีทักษะในการจำระยะยาวโดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับ ตัวเลข วัน เวลา เมื่อเด็กเรียนรู้แล้วจะจดจำสิ่งที่เรียนรู้ไว้นานมาก

๑.๔.๕ ความบกพร่องด้านการสื่อสารของเด็กออทิสติก

ความบกพร่องด้านการสื่อสารและพัฒนาการทางภาษาของเด็กออทิสติกสามารถพิจารณาได้จากพฤติกรรมทางภาษาที่เด็กแสดงออก เพ็ญแข ลิมศิลา^{๓๓} ได้อธิบายถึงปัญหาการพูดและการใช้ภาษาของเด็กออทิสติกไว้ดังนี้

๑. เด็กออทิสติกไม่สามารถแสดงพฤติกรรมในการสื่อความหมายได้ กล่าวคือ แม้ว่าจะถึงวัยที่เด็กปกติพูดได้แล้ว แต่เด็กออทิสติกก็ไม่สามารถส่งเสียงร้องที่มีความหมาย หรือแสดงท่าทางให้คนอื่นรู้ได้ว่าเด็กต้องการอะไร สิ่งที่เด็กแสดงออกอาจเป็นเพียงการร้องไห้หรือกรีดร้องเท่านั้น

๒. เด็กออทิสติกมีความผิดปกติในการสื่อความหมายโดยไม่ใช้คำพูด เด็กปกติจะสามารถแสดงสีหน้าไปตามอารมณ์ได้ตั้งแต่อายุ ๕-๖ เดือน แต่เด็กออทิสติกที่แม้ว่าจะอายุ ๓ ปีแล้ว ก็ไม่สามารถแสดงสีหน้าบ่งบอกอารมณ์ของตนเองได้ เด็กจะไม่มองสบตาใครและส่วนใหญ่จะยิ้มไม่เป็น

๓. เด็กออทิสติกจะมีความผิดปกติในการเปล่งเสียงพูด เช่น เด็กบางคนจะพูดเสียงดังมากเหมือนเด็กหูหนวก บางคนจะพูดเป็นเสียงกระซิบ บางคนจะพูดเร็วมากจนฟังไม่ทัน บางคนจะพูดซ้ำยานกลาง บางคนใช้เสียงสูงบ้างต่ำบ้างคล้ายเสียงดนตรี บางคนจะพูดเน้นเป็นบางคำ และบางคนเน้นเสียงควบกล้ำ “ร” ชัดเจนมากเกินไป เป็นต้น

^{๓๓} เพ็ญแข ลิมศิลา, “ปัญหาภาษาและการพูดในเด็กออทิสติก,” วารสารยุวประสาท ๕, ๒ (พฤษภาคม-สิงหาคม ๒๕๓๗) : ๕-๑๒, อ้างถึงใน ศรีเรือน แก้วกังวาล, จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่ (กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓), ๒๑๐.

๔. เด็กออทิสติกมีความผิดปกติในรูปแบบเนื้อหาของ การพูด กล่าวคือเด็กจะพูดซ้ำซากววน พูดเลียนแบบแบบทันทีทันใด (immediate echolalia) เช่นถามว่า “หนูชื่ออะไร” เด็กจะตอบว่า “หนูชื่ออะไร” เด็กจะมีการพูดเลียนแบบในสิ่งที่เคยได้ยินมาก่อน (delayed echolalia) นอกจากนี้เด็กจะพูดภาษาของตนเองจนฟังเหมือนภาษาของมนุษย์ต่างดาว

๕. เด็กออทิสติกจะสนทนากับใครได้ไม่นาน และมักจะพูดแต่เรื่องที่ตนสนใจ หรือเรื่องที่ตนกำลังคิดอยู่ นอกจากนี้ในเวลาที่เด็กอ่านหนังสือเด็กจะอ่านไปเรื่อย ๆ โดยไม่จับใจความ

จะเห็นได้ว่าเด็กออทิสติกมีปัญหาด้านการสื่อสารและการใช้ภาษาตั้งแต่ยังเป็นทารก ปัญหาการใช้ภาษาของเด็กออทิสติกนี้จะพบในรูปแบบอื่นอีก เมื่อเด็กก้าวเข้าสู่ช่วงที่สื่อสารเป็นประโยคได้ ลอร์นา วิงและรจนา ทรรทานนท์^{๑๔} กล่าวถึงพฤติกรรม การพูดและปัญหาเรื่องการพูดของเด็กออทิสติกไว้ดังนี้

๑. เด็กออทิสติกจะมีความผิดปกติของโครงสร้างทางไวยากรณ์ ความผิดปกติข้อนี้มีลักษณะเช่นเดียวกับที่พบในเด็กปกติ แต่เด็กออทิสติกจะมีพัฒนาการข้ามผ่านขั้นตอนนี้ช้ากว่าเด็กปกติ กล่าวคือเด็กออทิสติกจะพูดผิดไวยากรณ์ และมีความหมายไม่ถูกต้องเป็นระยะเวลานาน

๒. เด็กออทิสติกจะมีปัญหาในการใช้คำเชื่อมประเภทคำบุพบท เช่น ที่ บน ล่าง ก่อน เด็กอาจไม่พูดคำประเภทนี้เลย เช่น พูดว่า “หนังสืออยู่โต๊ะ” แทนการพูดว่า “หนังสืออยู่บนโต๊ะ” นอกจากนี้เด็กอาจใช้คำบุพบทสับสน เช่น พูดว่า “นั่งจากเก้าอี้” แทนการพูดว่า “นั่งบนเก้าอี้” เป็นต้น

๓. เด็กออทิสติกมักจะสับสนในการใช้คำคู่ตรงข้าม เช่น ปิด-เปิด และคำที่ใช้คู่กัน เช่น โต๊ะกับเก้าอี้ รองเท้ากับถุงเท้า ที่แปรงผมกับหวี ตลอดจนมักจะใช้คำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่มีความหมายหลายอย่างไม่ถูกต้อง เช่น ชันที่มีความหมายได้ทั้งภาชนะตักน้ำ อารมณ์ขัน และการหมั่นให้แน่น เป็นต้น

๔. เด็กออทิสติกมีปัญหาในการเรียงลำดับพยัญชนะในคำ และเรียงลำดับคำในประโยค เช่น ใช้คำว่า “ทาบ” แทนคำว่า “บาท” หรือพูดประโยคว่า “เก็บกล่องใส่ผ้า” แทนการพูดว่า “เก็บผ้าใส่กล่อง”

^{๑๔} ลอร์นา วิง, เด็กออทิสติก:คำแนะนำสำหรับบิดามารดาและนักวิชาการ, แปลโดย รจนา ทรรทานนท์ (กรุงเทพฯ: เกียรติธุรกิจจำกัด, ๒๕๒๗), ๒๔-๒๖; และรจนา ทรรทานนท์, “ภาษาและการพูดของเด็กออทิสติก,” ภาษาและภาษาศาสตร์ ๓, ๒ (มกราคม-มิถุนายน ๒๕๒๘) : ๔๔-๔๕.

๕. เด็กออทิสติกไม่รู้จักดัดแปลงการใช้คำและประโยคที่เรียนรู้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เด็กอาจใช้ประโยคทั้งประโยคแทนคำเพียงคำเดียว เช่น เด็กพูดว่า “อย่าโยนของทิ้งหน้าต่าง” เมื่อต้องการห้ามไม่ให้ผู้ฟังทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพราะเด็กเรียนรู้การห้ามจากประโยคนี้เป็นประโยคแรก

๖. เด็กออทิสติกมีปัญหาเรื่องการใช้นามสรรพนาม เด็กมักจะสับสนโดยใช้คำนามสรรพนามบุรุษที่สองแทนตนเอง อนึ่งแม้ว่าปัญหาเรื่องนี้จะพบในเด็กปกติเช่นกัน แต่เด็กปกติจะใช้นามสรรพนามสับสนแค่ช่วงระยะเวลาสั้น ๆ ซึ่งต่างกับเด็กออทิสติกที่จะใช้สับสนอยู่นาน ซึ่งการใช้นามสรรพนามสับสนนี้จะค่อย ๆ ลดลงเมื่อเด็กออทิสติกอายุได้ ๖ ปี

๒. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิทยานิพนธ์เล่มนี้ประกอบด้วย งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาโครงสร้างวลีและประโยคของเด็กตามทฤษฎีโครงสร้าง งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาสัมพันธสาร และงานวิจัยเกี่ยวกับเด็กออทิสติก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๒.๑ งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาโครงสร้างวลีและประโยคของเด็กตามทฤษฎีโครงสร้างมีดังนี้

วีณา พรุ่งสุริยะพันธ์^{๑๕} ได้ศึกษาลักษณะโครงสร้างประโยคของหนังสือร้อยแก้วสำหรับเด็กไทยวัย ๓-๕ ปี ฉบับคณะกรรมการประกวดปี พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๐ จำนวน ๑๐ เล่ม โดยศึกษาเปรียบเทียบกับศึกษาลักษณะโครงสร้างประโยคในภาษาพูดของเด็กไทยวัย ๓-๕ ปี โดยเก็บข้อมูลนักเรียนโรงเรียนสาธิตอนุบาลละอออุทิศ วิทยาลัยครูสวนดุสิต จำนวน ๑๒ คน ผลการศึกษาพบว่า ชนิดของประโยคที่ปรากฏในหนังสือเด็กมี ๔ ชนิดได้แก่ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน ประโยคผสม และประโยคผสมซับซ้อน โดยประโยคสามัญมีความถี่ในการใช้สูงสุด ส่วนชนิดของประโยคที่ปรากฏในภาษาพูดของเด็กมี ๔ ชนิดเช่นกัน และประโยคสามัญก็มีความถี่ในการใช้สูงสุดเช่นกัน

ส่วนในเรื่องโครงสร้างของประโยคพบว่า โครงสร้างประโยคสามัญแบบกริยาอาการ แบบประธาน/กริยาอาการ และแบบประธาน/กริยากรรม/กรรมตรง เป็นโครงสร้างที่พบมากทั้งในหนังสือเด็ก และจากการพูดของเด็ก นอกจากนี้จากผลการศึกษายังพบว่า โครงสร้างของ

^{๑๕} วีณา พรุ่งสุริยะพันธ์, “การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคของหนังสือสำหรับเด็กวัย ๓-๕ ปี ฉบับคณะกรรมการประกวดปี พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๐: การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๑)

ประโยคสามัญและประโยคซับซ้อนที่ปรากฏในหนังสือเด็กเกือบทุกเล่มสอดคล้องกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กวัย ๕ ปีมากที่สุด

เบญจมาศ เลื่องเลิศ^{๑๖} ได้ศึกษาโครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป โดยเปรียบเทียบกับโครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทย การศึกษารั้งนี้เก็บข้อมูลจากการเล่าเรื่องของเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๒๐ คน แบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิงอย่างละ ๑๐ คน จากโรงเรียนประถมศึกษา ๕ แห่งในตำบลหนองลู อำเภอสังขละบุรี จังหวัดกาญจนบุรี ผลการศึกษาพบว่า ชนิดของประโยคที่ปรากฏในการพูดภาษาไทยของเด็กกะเหรี่ยงโปมี ๔ ชนิดคือ ประโยคสามัญ ประโยคซับซ้อน ประโยคผสม และประโยคเชื่อม โดยประโยคที่มีการใช้มากที่สุดคือประโยคสามัญ รองลงมาคือประโยคซับซ้อน โครงสร้างประโยคสามัญมี ๑๔ แบบ แบบที่ใช้มากที่สุดคือ แบบประธาน/กริยากรรม โครงสร้างประโยคซับซ้อนมี ๑๕ แบบ แบบที่ใช้มากที่สุดคือ แบบประธาน/กริยาทวิกรรม/กรรมตรง

ชนิดของวลีที่เด็กกะเหรี่ยงโปใช้มี ๔ ชนิดคือ นามวลี กริยาวลี สถานวลี และกาลวลี ชนิดของวลีที่ใช้มากที่สุดคือ กริยาวลี รองลงมาคือนามวลี โครงสร้างนามวลีของเด็กกะเหรี่ยงโปมี ๑๑ แบบ แบบที่ใช้มากที่สุดคือ แบบหน่วยหลัก รองลงมาคือแบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน ส่วนโครงสร้างกริยาวลีของเด็กกะเหรี่ยงโปมี ๔ แบบ แบบที่พบมากที่สุดคือ หน่วยแก่น รองลงมาคือหน่วยแก่น/หน่วยขยาย นอกจากนี้ผลการศึกษายังพบว่า เด็กกะเหรี่ยงโปมีปัญหาการใช้โครงสร้างประโยคสามัญแบบประธาน/กริยาทวิกรรม/กรรมตรง/กรรมรอง และโครงสร้างของหน่วยหลักแบบคำนามเรียงกันโดยไม่มีคำเชื่อมนามแสดงความเป็นเจ้าของปรากฏร่วม

๒.๒ งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาสัมพันธสารมีดังนี้

ปิยนารถ แสงศักดิ์^{๑๗} ได้ศึกษาการใช้กลไกในการเชื่อมโยงความในภาษาพูดและภาษาเขียนของเด็กวัย ๗-๙ ปี โดยเก็บข้อมูลจากสัมพันธสารประเภทเรื่องเล่า จากนักเรียนโรงเรียนวัดศรีโลหะราษฎร์บำรุง จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน ๓๐ คน แบ่งตามระดับอายุ ระดับละ ๑๐ คน ผลการศึกษาเรื่องการเชื่อมโยงความพบว่า เด็กวัย ๗-๙ ปีใช้กลไกการเชื่อมโยงความ

^{๑๖} เบญจมาศ เลื่องเลิศ, “โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๗)

^{๑๗} ปิยนารถ แสงศักดิ์, “การใช้กลไกในการเชื่อมโยงความในภาษาพูดและภาษาเขียนของเด็กวัย ๗-๙ ปี” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๖)

ประเภทคำเชื่อม ๑๑ ประเภท ได้แก่ คำเชื่อมแสดงความคล้ายคลึงกัน คำเชื่อมแสดงความขัดแย้งกัน คำเชื่อมแสดงความเป็นเหตุเป็นผลกัน คำเชื่อมแสดงความให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง คำเชื่อมแสดงความต่างต่อนกัน คำเชื่อมแสดงเงื่อนไข คำเชื่อมแสดงลำดับเวลา คำเชื่อมแสดงเนื้อความ คำเชื่อมแสดงวิธีการ คำเชื่อมพิเศษ คำเชื่อมเสริม ส่วนการเชื่อมโยงความโดยใช้รูปแทนปรากฏ ๔ ประเภท คือ รูปแทนนามวลี รูปแทนกริยาวลี รูปแทนประโยค และรูปแทนข้อความ การละปรากฏ ๓ ประเภทคือ การละรูปนามวลี การละรูปกริยาวลี และการละรูปประโยค ส่วนการซ้ำปรากฏ ๒ ประเภทคือ การซ้ำรูปสมบูรณ์ และการซ้ำบางส่วน

นอกจากนี้เมื่อเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความในภาษาพูดและภาษาเขียนพบว่า คำเชื่อมทุกประเภทปรากฏในภาษาเขียนของเด็ก แต่มีคำเชื่อมเพียง ๓ ประเภทเท่านั้นที่ปรากฏในภาษาพูด คือ คำเชื่อมแสดงความต่างต่อนกัน คำเชื่อมแสดงวิธีการ และคำเชื่อมเสริม ส่วนการเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความตามระดับอายุพบว่า เด็กอายุ ๗ ปีมีความถี่ในการใช้คำเชื่อมได้อย่างจำกัด และการใช้คำเชื่อมนี้จะพัฒนาขึ้นเมื่ออายุ ๘ และ ๙ ปี

๒.๓ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเด็กออทิสติกมีดังนี้

นิตยา ร่ำรวย^{๑๔} ได้ศึกษาการพูดของเด็กออทิสติกโดยเก็บข้อมูลจากเด็กออทิสติก อายุระหว่าง ๔-๑๑ ปีจำนวน ๑๐ คนจากโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์จำนวน ๕ คน และ ศูนย์สุขวิทยาจิตจำนวน ๑ คน การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลด้วยการบันทึกภาพและเสียงขณะที่เด็กนั่งเรียนในห้องและขณะที่เด็กรับประทานอาหารร่วมกัน ผลการศึกษาพบว่า ลักษณะการพูดส่วนใหญ่เป็นการเลียนแบบผู้อื่นมากกว่าพูดได้เอง โดยมีการพูดเลียนแบบ ๒ ลักษณะคือ การพูดเลียนแบบแบบทันทีและการพูดเลียนแบบสิ่งที่เคยได้ยินมาก่อน ซึ่งเด็กส่วนใหญ่จะพูดเลียนแบบแบบทันทีมากกว่าพูดเลียนแบบในสิ่งที่เคยได้ยินมาก่อน ส่วนการศึกษาประเภทของคำที่เด็กออทิสติกพูดเลียนแบบและพูดได้เองนั้นพบว่ามีคำที่เด็กพูดได้ ๖ ประเภท เรียงตามลำดับมากไปหาน้อยคือ คำนาม คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำสันธาน และคำบุพบท ทั้งนี้เมื่อพิจารณาการพูดคำนามยังพบว่าคำนามหมวดสิ่งของเป็นคำนามหมวดที่เด็กออทิสติกพูดได้มากที่สุดเพราะเป็นสิ่งที่เด็กมองเห็นสามารถจับต้องได้ ส่วนคำนามหมวดอวัยวะของร่างกายเป็นหมวดที่เด็กพูดได้น้อยที่สุดเนื่องจากเด็กมีปัญหาการรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เด็กไม่สามารถแยกได้ว่าตนเองแตกต่างกับคนอื่นหรือสิ่งของอื่นอย่างไร

^{๑๔} นิตยา ร่ำรวย, “การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๑)

รัชณี สุภวัตรจริยากุล^{๙๙} ได้ศึกษาความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก โดยเก็บข้อมูลจากเด็กออทิสติกเพศชายอายุ ๔-๘ ปี จำนวน ๑๐ คนจากโรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์จำนวน ๕ คน มูลนิธิแสงสว่างจำนวน ๔ คนและศูนย์สุขวิทยาจิตจำนวน ๑ คน การศึกษาครั้งนี้เก็บข้อมูลด้วยการใช้แบบทดสอบความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กไทย ซึ่งมีลักษณะเป็นบัตรภาพเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ผลการศึกษาพบว่าเด็กออทิสติกมีพัฒนาการด้านความเข้าใจและการพูดคำนามได้จำกัด กล่าวคือคำนามที่เด็กเข้าใจมีเพียงร้อยละ ๕๑.๑๖ ของคำนามทั้งหมด ส่วนคำนามที่เด็กออทิสติกพูดได้มีเพียงร้อยละ ๒๔.๔๓ อาจกล่าวได้ว่าเด็กออทิสติกมีความสามารถในการเข้าใจคำนามมากกว่าพูดคำนาม เนื่องจากการพูดคำนามได้ต้องอาศัยองค์ประกอบหลายประการคือ เด็กต้องมีความคิดรวบยอดของคำนาม และมีความพร้อมของอวัยวะในการพูด เป็นต้น นอกจากนี้จากการศึกษาพบว่าคำนามที่เด็กออทิสติกเข้าใจและพูดได้มากที่สุดคือ คำนามหมวดสัตว์ รองลงมาคือหมวดสิ่งของและหมวดพืชตามลำดับ เนื่องจากคำนามทั้งสามหมวดนี้เป็นสิ่งที่เด็กคุ้นเคยและพบเห็นบ่อยครั้งในชีวิตประจำวัน โดยเด็กอาจพบเห็นจากหนังสือ โทรทัศน์ หรือพบในบ้านของตนเอง เป็นต้น

สารทิ เจริญโกคราช^{๑๐๐} ได้ศึกษาหน้าที่ของการพูดเลียนแบบแบบทันทีในเด็กออทิสติก โดยเก็บข้อมูลจากเด็กออทิสติกอายุระหว่าง ๔-๑๔ ปีจำนวน ๑๓ คนจากโรงเรียนอนุบาลจันทยานนท์จำนวน ๓ คน โรงพยาบาลยุวประสาทไวทโยปถัมภ์ จำนวน ๔ คน และศูนย์สุขวิทยาจิตจำนวน ๖ คน ทั้งนี้เก็บข้อมูลด้วยการบันทึกภาพและเสียงของเด็กออทิสติก ผลการศึกษาพบว่าเด็กออทิสติกมีการพูดเลียนแบบ ๒ ลักษณะคือพูดเลียนแบบแบบทันที และพูดเลียนแบบสิ่งที่เคยได้ยินมาก่อน ทั้งนี้การพูดเลียนแบบแบบทันทีคิดเป็นร้อยละ ๕๓.๘ ส่วนการพูดเลียนแบบสิ่งที่เคยได้ยินมาก่อนคิดเป็นร้อยละ ๓.๖ อนึ่งคำร้อยละที่เหลือเป็นถ้อยคำที่เด็กพูดเอง นอกจากนี้ในส่วนของการศึกษาเรื่องหน้าที่ของการพูดเลียนแบบแบบทันทีพบว่า เด็กออทิสติกทุกคนมีการพูดเลียนแบบแบบทันทีเพื่อการปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นมากกว่าพูดเลียนแบบทันทีแบบไม่มีปฏิสัมพันธ์ กล่าวคือเด็กจะใช้การพูดเลียนแบบแบบทันทีในการอธิบาย และตอบคำถามของบุคคลอื่น เนื่องจากเด็กยังไม่สามารถพูดตอบได้ด้วยตนเองจึงใช้การพูดเลียนแบบแทน

^{๙๙} รัชณี สุภวัตรจริยากุล, “ความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๒)

^{๑๐๐} สารทิ เจริญโกคราช, “หน้าที่ของการพูดเลียนแบบแบบทันทีในเด็กออทิสติก” (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๔๒)

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง แนวคิดเรื่องการวิเคราะห์สัมพันธสาร แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเด็กออทิสติก ตลอดจนภาพรวมของการวิจัยเกี่ยวกับภาษาของเด็กและเด็กออทิสติกทำให้ผู้วิจัยได้รับความรู้มากขึ้น และเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติกต่อไป

บทที่ ๓

โครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กปกติ

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กปกติที่ได้จากการเก็บข้อมูลจากนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูล ๓ ประเด็นหลัก ได้แก่ การวิเคราะห์ประโยคของเด็กปกติ การวิเคราะห์หัวข้อของเด็กปกติ และการวิเคราะห์สัมพันธ์สาร ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. การวิเคราะห์ประโยคของเด็กปกติ

๑.๑ ชนิดของประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

จากการวิเคราะห์ประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๔๖๘ ประโยค พบว่า เด็กปกติจะใช้ประโยค ๓ ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

๑.๑.๑ ประโยคสามัญ

ประโยคสามัญเป็นประโยคชนิดที่เด็กใช้ในการเล่าเรื่องมากที่สุด ทั้งนี้ ประโยคสามัญที่เด็กใช้จะมีทั้งประโยคสามัญชนิดเริ่ม และประโยคสามัญชนิดไม่เริ่ม เช่น

แม่ของฉันเป็นคนใจดี	(ประโยคสามัญชนิดเริ่ม)
บ้านของฉันเป็นบ้าน ๒ ชั้น	(ประโยคสามัญชนิดเริ่ม)
ไม่เคยถูกลูก	(ประโยคสามัญชนิดไม่เริ่ม)
นีกไม่ออก	(ประโยคสามัญชนิดไม่เริ่ม)

นอกจากนี้จากการวิเคราะห์พบว่า ประโยคสามัญที่เด็กใช้เล่าเรื่องนี้จะ เป็นประโยคสามัญชนิดไม่เริ่มมากกว่าประโยคสามัญชนิดเริ่ม

๑.๑.๒ ประโยคผสม

ประโยคผสมที่เด็กใช้ในการเล่าเรื่องสามารถจำแนกตามใจความของประโยคได้เป็น ๓ ประเภทคือ ประโยคผสมที่มีใจความคล้องตามกัน ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน และประโยคผสมที่มีใจความให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง

๓.๑.๑.๒.๑ ประโยคผสมที่มีใจความคล้องตามกัน เช่น

พอกลับบ้านเสร็จ พ่อก็ให้ฉันนอนพักผ่อน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๒ อนุพจน์คือ “พอกลับบ้านเสร็จ” และอนุพจน์ “พอก็ก็นอนพักผ่อน” โดยมีคำว่า “พอ... ก็” เป็นคำเชื่อม

เรียนแล้วก็กลับมา แล้วเปลี่ยนชุด แล้วอาบน้ำ แล้วก็ไปกินข้าว แล้วก็ทำการบ้าน แล้วนอนเลย

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๓ อนุพจน์ คือ “เรียนแล้ว” “กลับมา” “เปลี่ยนชุด” “อาบน้ำ” “ไปกินข้าว” “ทำการบ้าน” และ “นอน” โดยมีคำว่า “แล้ว” และ “แล้วก็” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

๑.๑.๒.๒ ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน เช่น

เทนชินเป็นคน แต่แปลงร่างเป็นอะไรก็ได้

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๒ อนุพจน์ คือ อนุพจน์ “เทนชินเป็นคน” และอนุพจน์ “แปลงร่างเป็นอะไรก็ได้” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

มีเลข ๕ แต่ไม่รู้มีเลขอะไรแล้ว

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๒ อนุพจน์ คือ อนุพจน์ “มีเลข ๕” และอนุพจน์ “ไม่รู้มีเลขอะไรแล้ว” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

๑.๑.๒.๓ ประโยคผสมที่มีใจความให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลาอยู่หน้าบ้าน หรืออยู่ตรงไหนก็ได้ที่เป็นหญ้า

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากประโยคซับซ้อน ๒ ประโยคคือ “มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลาอยู่หน้าบ้าน” และประโยค “มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลาอยู่ตรงไหนก็ได้ที่เป็นหญ้า” โดยมีคำว่า “หรือ” เป็นคำเชื่อมประโยคซับซ้อนทั้งสองประโยค

๑.๑.๓ ประโยคซับซ้อน

ประโยคซับซ้อนที่เด็กใช้ในการเล่าเรื่องสามารถจำแนกได้ ๓ ประเภท คือ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์นาม ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์คุณศัพท์ และประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์วิเศษณ์ ดังนี้

๑.๑.๓.๑ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์นาม เช่น

โรงเรียนมีอาจารย์คอยสอนให้ความรู้

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “โรงเรียนมีอาจารย์” อนุพากย์นามคือ “อาจารย์คอยสอนให้ความรู้” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคข้างต้นนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

หนูอยากรู้ว่าทำไมพ่อต้องแต่งงานกับแม่

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “หนูอยากรู้” อนุพากย์นามคือ “ทำไมพ่อต้องแต่งงานกับแม่” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

๑.๑.๓.๒ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์คุณศัพท์ เช่น

ในหมู่บ้านจะมีบ้านอื่นที่เป็นเพื่อนเราด้วย

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์หลักคือ “ในหมู่บ้านจะมีบ้านอื่น” อนุพากย์คุณศัพท์คือ “ที่เป็นเพื่อนเราด้วย” ซึ่งอนุพากย์คุณศัพท์นี้จะทำหน้าที่ขยายนามวลี “บ้านอื่น” ในอนุพากย์หลัก

อาหารที่คุณแม่ชอบทำ คือ ไข่เจียว

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วย อนุพากย์หลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์หลักคือ “อาหาร...คือไข่เจียว” ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์คือ “ที่คุณแม่ชอบทำ” ซึ่งอนุพากย์คุณศัพท์จะทำหน้าที่ขยายนามวลี “อาหาร” ในอนุพากย์หลัก

๑.๑.๓.๓ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์วิเศษณ์ เช่น

แม่ไม่ได้กินอะไรเลย เพราะจะลดความอ้วน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ อนุพากย์หลักคือ “แม่ไม่ได้กินอะไรเลย” ส่วนอนุพากย์วิเศษณ์คือ “เพราะจะลดความอ้วน” ซึ่งอนุพากย์วิเศษณ์นี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวลี “ไม่ได้กิน” ในอนุพากย์หลัก

คุณแม่ก็จะทำอาหารให้เรากิน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ อนุพากย์หลักคือ “คุณแม่ก็จะทำอาหาร” ส่วนอนุพากย์วิเศษณ์คือ “ให้เรากิน” ซึ่งอนุพากย์วิเศษณ์นี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวลี “ทำอาหาร” ในอนุพากย์หลัก

เมื่อนำประโยชน์ทั้งสามชนิดที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติมานับความถี่ จะเห็นว่า ประโยคแต่ละชนิดมีความถี่ในการใช้แตกต่างกัน โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒ ตารางแสดงความถี่ของชนิดของประโยคจากเรื่องเล่าของเด็กปกติ

ชนิดของประโยค	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ
ประโยคสามัญ	๓๓๖	๓๑.๘๐
ประโยคผสม	๘๘	๑๘.๘๐
ประโยคซับซ้อน	๔๔	๕.๔๐
รวม	๔๖๘	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า ประโยคที่เด็กปกติใช้เล่าเรื่องมี ๓ ชนิดคือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน ประโยคที่เด็กปกติใช้มากที่สุดคือประโยคสามัญ ปรากฏ ๓๓๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๑.๘๐ รองลงมาคือประโยคผสม ปรากฏ ๘๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๐ ส่วนประโยคซับซ้อนปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏ ๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๔๐

๑.๒ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

ผู้วิจัยจะจำแนกการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคออกเป็น ๒ ประเภท คือ โครงสร้างของประโยคสามัญ และโครงสร้างของประโยคซับซ้อน* โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑.๒.๑ โครงสร้างของประโยคสามัญ

จากการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคสามัญในเรื่องเล่าของเด็กปกติ พบว่า มีจำนวนโครงสร้างทั้งสิ้น ๒๕ รูปแบบ ดังนี้

๑.๒.๑.๑ แบบกริยากรรม (อ)

๑.๒.๑.๒ แบบประธาน – กริยากรรม (ป/อ)

๑.๒.๑.๓ แบบกริยากรรม – กรรมตรง (ส/ต)

๑.๒.๑.๔ แบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ป/ส/ต)

๑.๒.๑.๕ แบบกริยากรรม (ส)

๑.๒.๑.๖ แบบประธาน – กริยากรรม (ป/ส)

* ตามแนวการศึกษาของวิจิตร ภาณุพงศ์ ประโยคผสมไม่สามารถวิเคราะห์เป็นโครงสร้างต่าง ๆ

- ๑.๒.๑.๗ แบบกรรมตรง – ประชาน – กริยากรรม (ต/ป/ส)
 ๑.๒.๑.๘ แบบกริยาวิกรรม – กรรมตรง (ท / ต)
 ๑.๒.๑.๙ แบบนามเดี่ยว (นค.)
 ๑.๒.๑.๑๐ แบบนามเดี่ยว – นามเดี่ยว (นค./นค.)
 ๑.๒.๑.๑๑ แบบกาลวลี – กริยากรรม (ว/ส)
 ๑.๒.๑.๑๒ แบบกาลวลี – ประชาน – กริยากรรม (ว/ป/ส)
 ๑.๒.๑.๑๓ แบบกาลวลี – ประชาน – กริยากรรม (ว/ป/อ)
 ๑.๒.๑.๑๔ แบบกาลวลี – ประชาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)
 ๑.๒.๑.๑๕ แบบกาลวลี – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ส/ต)
 ๑.๒.๑.๑๖ แบบกาลวลี – ประชาน – กริยาวิกรรม (ว/ป/ท)
 ๑.๒.๑.๑๗ แบบกาลวลี – ประชาน – กริยากรรม – สถานวลี (ว/ป/ส/ถ)
 ๑.๒.๑.๑๘ แบบสถานวลี – กริยากรรม (ถ/ส)
 ๑.๒.๑.๑๙ แบบสถานวลี – กริยากรรม – กรรมตรง (ถ/ส/ต)
 ๑.๒.๑.๒๐ แบบสถานวลี – กริยาวิกรรม – กรรมตรง (ถ/ท/ต)
 ๑.๒.๑.๒๑ แบบกริยากรรม – สถานวลี (ส/ถ)
 ๑.๒.๑.๒๒ แบบประชาน – กริยากรรม – สถานวลี (ป/ส/ถ)
 ๑.๒.๑.๒๓ แบบประชาน – กริยากรรม – สถานวลี (ป/อ/ถ)
 ๑.๒.๑.๒๔ แบบกริยากรรม – กรรมตรง – สถานวลี (ส/ต/ถ)
 โครงสร้างประโยคสามัญของเตี๋ยกปติทั้ง ๒๔ รูปแบบสามารถแสดง

รายละเอียดได้ดังนี้

๑.๒.๑.๑ แบบกริยากรรม (อ)

โครงสร้างแบบกริยากรรมปรากฏทั้งสิ้น ๒๔ ครั้ง เช่น
 ดันมา

อ

ตั้งชื่อกันไป

อ

ไม่นานเกิน ๓ หุ่่ม

อ

จบแล้ว

อ

คุยกันบ้าง

อ

๑.๒.๑.๒ แบบประธาน – กริยากรรม (ป / อ)

โครงสร้างแบบประธาน และกริยากรรมปรากฏ ๘ ครั้ง เช่น
ต้นไม้ / จะไ้ไม่ตาย

ป อ

ย่า / ก็เห็นด้วย

ป อ

คุณแม่ / ชอบตื่นเร็ว

ป อ

รองเท้าเชือก / ก็หลุด

ป อ

๑.๒.๑.๓ แบบกริยากรรม – กรรมตรง (ส / ต)

โครงสร้างแบบกริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ ๑๒๑ ครั้ง เช่น
จัด / ที่นอน

ส ต

ชอบทำ / งานบ้าน

ส ต

ชอบซื้อ / ของเล่น / ให้

ส ต ส

ไม่เคยดู / ลูก

ส ต

เช็ด / แก้ว

ส ต

๑.๒.๑.๔ แบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ป / ส / ต)

โครงสร้างแบบประธาน กริยากรรม และกรรมตรงปรากฏ ๘๑

ครั้ง เช่น

คุณพ่อ / ชอบดู / ข่าว

ป ส ต

โรงเรียนของฉัน / มี / ห้องสมุด

ป ส ต

คุณแม่ / ชอบกิน / ข้าวหมูแดง

ป ส ต

หนู / ก็ได้ใจ / เพื่อนมากมาย

ป ส ต

แม่ของฉัน / เป็น / คนใจดี

ป ส ต

๑.๒.๑.๕ แบบกริยาศกรรม (ส)

โครงสร้างแบบกริยาศกรรม ปากฎ ๑๖ ครั้ง เช่น

จำไม่ได้แล้ว

ส

นึกไม่ออก

ส

ชอบกิน

ส

มาอยู่แล้ว

ส

เรียน

ส

๑.๒.๑.๖ แบบประธาน – กริยาศกรรม (ป / ส)

โครงสร้างแบบ ประธาน และกริยาศกรรม ปากฎ ๒ ครั้ง คือ

พ่อ / ก็ชอบเล่นกับลูก

ป ส

หนู / ชอบเล่นกับเด็ก

ป ส

ครั้งคือ

๑.๒.๑.๗ แบบกรรมตรง – ประชาน – กริยากรรม (ต/ป/ส)

โครงสร้างแบบกรรมตรง ประชานและกริยากรรมปรากฏเพียง ๒

หลังหนึ่ง / ย่า / อยู่กับอา

ต ป ส

หลังหนึ่ง / หนู / อยู่กับพ่อกับแม่

ต ป ส

เด็วคือ

๑.๒.๑.๘ แบบกริยาวิกรรม – กรรมตรง (ท / ต)

โครงสร้างแบบ กริยาวิกรรม และกรรมตรง ปรากฏเพียงประโยค

ชอบบอก^๒ / ทำดีกอล์ฟ

ท ต

๑.๒.๑.๙ แบบนามเด็ว (นค.)

โครงสร้างแบบนามเด็วนี้ปรากฏ ๓๖ ครั้ง เช่น

คุณพ่อ

นค.

ห้องกินอาหาร

นค.

ห้องนั่งเล่น

นค.

จระเข้

นค.

นกอินทรี

นค.

^๒ กริยาวิกรรมที่ปรากฏในโครงสร้างประโยคไม่เริ่ม สามารถปรากฏตามลำพังได้ และอาจปรากฏร่วมกับกรรมตรงหรือกรรมรองอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

๑.๒.๑.๑๐ แบบนามเดี่ยว – นามเดี่ยว (นค. / นค.)^๓

โครงสร้างแบบนามเดี่ยวและนามเดี่ยวปรากฏทั้งสิ้น ๖ ครั้ง ดังนี้

อีกอันหนึ่ง / พวงเล็ก^๔

นค. นค.

อีกอันหนึ่ง / พวงใหญ่

นค. นค.

ลูกปลา / ตัวเล็ก^๕

นค. นค.

ทั้งหมด / ๔ คน^๖

นค. นค.

^๓ โครงสร้างประโยคแบบ นค./นค. คือโครงสร้างที่ประกอบด้วยคำนามที่ทำหน้าที่เป็นส่วนของประโยค ๒ หน่วย โดยไม่มีคำกริยาอยู่เลย ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์ได้ยกตัวอย่างโครงสร้างประโยคนี้นี้ไว้ เช่น “ของเขา/ หลังใหญ่” “คนอ้วน/ ลูกเพื่อน” และ “นั่น/ เพื่อนเขา” เป็นต้น

^๔ ตัวอย่างที่ ๑ และ ๒ ปรากฏในบริบท “...มันจะมีสีฟ้า อันยาว ๆ แล้วก็มียางกุกๆติดอยู่ ๒ พวง อีกอันหนึ่ง/พวงใหญ่ อีกอันหนึ่ง/พวงเล็ก...” ผู้วิจัยจัดสองตัวอย่างนี้เป็นประโยคไม่เริ่ม เนื่องจากนำหน้าและตามหลังด้วยช่วงต่อห่าง นอกจากนี้สาเหตุที่ผู้วิจัยจัดให้เป็นประโยคที่มีโครงสร้างแบบ นค./นค. เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าคำว่า “พวงใหญ่” และ “พวงเล็ก” ไม่ได้มีหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ขยาย “อีกอันหนึ่ง” แต่ทำหน้าที่เป็นคำนามซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่ถูกละกริยาไว้ กล่าวคือประโยคนี้นี้ละมาจากประโยค “อีกอันหนึ่ง(เป็น)พวงใหญ่” โดย “เป็น” ในที่นี้เป็นคำกริยาที่ถูกละนั่นเอง

^๕ ตัวอย่างนี้ปรากฏในบริบท “โองใหญ่มีปลาน้อย โองเล็กมีปลาเยอะ ... มีลูกด้วยหลายตัว ลูกปลา/ตัวเล็ก...” ผู้วิจัยจัดให้ตัวอย่างนี้เป็นประโยคที่มีโครงสร้างแบบ นค./นค. เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่าคำว่า “ตัวเล็ก” ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ขยาย “ลูกปลา” แต่ทำหน้าที่เป็นคำนามซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่ถูกละกริยาไว้ กล่าวคือประโยคนี้นี้ละมาจากประโยค “ลูกปลา(คือ)ตัวเล็ก” โดย “คือ” ในที่นี้เป็นคำกริยาที่ถูกละ สาเหตุที่วิเคราะห์เช่นนี้เนื่องจากเมื่อพิจารณาจากบริบทด้านหน้า เด็กเล่าว่ามีปลาหลายตัว จากนั้นจึงให้รายละเอียดต่อไปว่าตัวที่เป็นลูกปลาคือตัวเล็ก ดังนั้น “ตัวเล็ก” ในที่นี้จึงไม่ใช่คำคุณศัพท์

^๖ ตัวอย่างนี้ปรากฏในบริบท “ครอบครัวของฉันมีพี่ มีพ่อ มีแม่ มีเอ ทั้งหมด/๔ คน...” ผู้วิจัยจัดให้ตัวอย่างนี้เป็นประโยคที่มีโครงสร้างแบบ นค./นค. เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า “๔ คน” ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นลักษณนามของ “ทั้งหมด” แต่ทำหน้าที่เป็นคำนามซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่ถูกละกริยาไว้ กล่าวคือประโยคนี้นี้ละมาจากประโยค “ทั้งหมด (มี) ๔ คน” โดย “มี” เป็นคำกริยาที่ถูกละ อนึ่ง “๔ คน” ในที่นี้ถึงแม้ว่ามีเพียงคำบอกจำนวนและคำลักษณนามแต่ก็สามารถเป็นหน่วยนามได้ ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์ยกตัวอย่างโครงสร้างประโยค “ชื่อมาแล้ว/ ๒ เล่ม” โดยจัดให้ “๒ เล่ม” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรง เมื่อ “๒ เล่ม” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงได้ ดังนั้น “๒ เล่ม” ก็เป็นหน่วยนามได้ด้วย

อายุ / ๗ ขวบเต็ม^๖

นค. นค.

คนที่สอง / อาจารย์มณฑา

นค. นค.

๑.๒.๑.๑๑ แบบกาลวลี – กริยาสกรรม (ว/ส)

โครงสร้างแบบกาลวลีและกริยาสกรรมปรากฏ ๔ ครั้ง ดังนี้

บางที / ก็ไม่เล่น

ว ส

บางที / ก็เล่นกับเพื่อนคนอื่น

ว ส

พอเวลาวันศุกร์ / ก็ใส่

ว ส

บางที / ก็เล่นกับพี่

ว ส

๑.๒.๑.๑๒ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยาสกรรม (ว/ป/ส)

โครงสร้างแบบกาลวลี ประธานและกริยาสกรรมปรากฏ ๓ ครั้ง

ดังนี้

ตอนพัก / ปี่ / ชอบเล่นกับเพื่อน

ว ป ส

ตอนเย็น / พี่ / ก็มาชักให้ต่อ

ว ป ส

ตอนนี้ / แม่ / ต้องไปเรียน

ว ป ส

^๖ตัวอย่างนี้ปรากฏในบริบท “...มีคุณแม่ มีคุณแม่และก็มีหนู อายุ ๗ ขวบเต็ม...” ผู้วิจัยจัดให้ตัวอย่างนี้เป็นประโยคที่มีโครงสร้างแบบ นค./นค. เนื่องจากผู้วิจัยเห็นว่า “๗ ขวบเต็ม” ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นลักษณะนามของ “อายุ” แต่ทำหน้าที่เป็นคำนามซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่ถูกละกริยาไว้ กล่าวคือประโยคนี้นี้ละมาจากประโยค “อายุ (เท่ากับ) ๗ ขวบเต็ม” โดย “เท่ากับ” เป็นคำกริยาที่ถูกละ

๑.๒.๑.๑๓ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม (ว/ป/อ)

โครงสร้างแบบกาลวลี ประธานและกริยากรรมปรากฏ ๓ ครั้ง

ดังนี้

ตอนเช้า / แม่ / ก็ไปทำงาน

ว ป อ

ตอนเช้า / พ่อ / ก็ไปทำงาน

ว ป อ

ตอนนี้ / แม่ / กำลังท้อง

ว ป อ

๑.๒.๑.๑๔ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างแบบกาลวลี ประธาน กริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ

๓ ครั้ง ดังนี้

ตอนกลางวัน / พ่อ / ชอบกิน / ข้าวเหนียวหมูπίง

ว ป ส ต

ตอนสาย / พ่อ / อยู่ / บ้าน

ว ป ส ต

เดี่ยว / อาม่า / มาอยู่^๔ / บ้าน

ว ป ส ต

๑.๒.๑.๑๕ แบบกาลวลี – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ส/ต)

โครงสร้างแบบกาลวลี กริยากรรมและกรรมตรงปรากฏ ๓ ครั้ง

ดังนี้

บางที / ก็เล่นเตะ / บอล

ว ส ต

^๔ กริยา “อยู่” ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจิตรน ภาณุพงศ์ จัดเป็นกริยากรรม เช่น ประโยค “หลังใหญ่ / ใคร / อยู่” ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์หน้า ๔๒ ระบุว่ามีการสร้างแบบกรรมตรง/ ประธาน/ กริยากรรม

ตอนกลางคืน / ก็ไป^๕ / กรุงเทพฯ

ว ส ต

เมื่อวันก่อน / ก็ชัก / ชุคนักเรียนกับชุดพละ / ให้ผมอะ

ว ส_ ต _ส

บางที / ก็เล่น / บอลกับเพื่อน

ว ส ต

พอวันตรุษจีน / ก็ได้ไหว้ / วันตรุษจีนด้วย

ว ส ต

ทุก ๆ หนึ่งชั่วโมงพอ / เปิด / รถ / ออก

ว ส_ ต _ส

ทุก ๆ วัน / จะได้ยิน / เสียงนกร้อง

ว ส ต

๑.๒.๑.๑๖ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยาทวิกรรม (ว/ป/ท)

ครั้งคือ

โครงสร้างแบบกาลวลี ประธานและกริยาทวิกรรมปรากฏเพียง ๑

ตอนเช้า / แม่ / ให้

ว ป ท

๑.๒.๑.๑๗ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม – สถานวลี

(ว/ป/ส/ถ)

เพียง ๑ ครั้งคือ

โครงสร้างแบบกาลวลี ประธาน กริยากรรมและสถานวลี ปรากฏ

ตอนเย็น / พ่อ / ก็เอาไปวาง / ที่รถ

ว ป ส ถ

๑.๒.๑.๑๘ แบบสถานวลี – กริยากรรม (ถ/ส)

^๕ กริยา “ไป” ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างของวิจินต์ ภาณุพงศ์ จัดเป็นกริยากรรม เช่น ประโยค “กำลังจะไปเที่ยว/ ภูเก็ต” ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์หน้า ๓๒ ระบุว่า มีโครงสร้างแบบ กริยากรรม/ กรรมตรง

โครงสร้างแบบสถานาวลีและกริยากรรมปรากฏเพียง ๒ ครั้งคือ
ในห้องนอน / มี

ถ ๓

ข้างล่าง / ก็มีด้วย

ถ ๓

๑.๒.๑.๑๙ แบบสถานาวลี – กริยากรรม – กรรมตรง (ถ/ส/ต)

ครั้งดังนี้

โครงสร้างแบบสถานาวลี กริยากรรมและกรรมตรงปรากฏเพียง ๓

ข้างบน / มี / โทรศัพท์

ถ ๓ ๓

ชั้นล่าง / มี / ๓ ห้อง

ถ ๓ ๓

ชั้นบน / มี / ๒ ห้อง

ถ ๓ ๓

๑.๒.๑.๒๐ แบบสถานาวลี – กริยาทวิกรรม – กรรมตรง (ถ/ท/ต)

๒ ครั้งคือ

โครงสร้างแบบสถานาวลี กริยาทวิกรรมและกรรมตรงปรากฏเพียง

โองใหญ่ / ต้องให้ / ๕ เม็ด

ถ ท ๓

โองเล็ก / ต้องให้ / ๒๐ เม็ด

ถ ท ๓

๑.๒.๑.๒๑ แบบกริยากรรม – สถานาวลี (ส/ถ)

โครงสร้างแบบกริยากรรมและสถานาวลีปรากฏ ๔ ครั้งคือ

อยู่ / ที่บ้าน / กันหมดเลย

ส_ ถ _ส

ไปเอามา / จากบ้านยาย

ส ถ

เรียน / ที่ AIT

ส ถ

อยู่ / บนหลังคาบ้านเรา

ส ถ

๑.๒.๑.๒๒ แบบประชน – กรียากรรม – สถานวลี (ป/ส/ถ)

โครงสร้างแบบประชน กรียากรรมและสถานวลีปรากฏ ๑ ครั้ง

คือ

บ้านเรา / จะอยู่ / ในหมู่บ้าน

ป ส ถ

๑.๒.๑.๒๓ แบบประชน – กรียากรรม – สถานวลี (ป/อ/ถ)

โครงสร้างแบบประชน กรียากรรมและสถานวลีปรากฏ ๒ ครั้ง

คือ

แม่ / ทำงาน / อยู่ที่กรมศุลฯ

ป อ ถ

คว้น / จะได้ไม่เข้ามา / ในบ้าน

ป อ ถ

๑.๒.๑.๒๔ แบบกรียากรรม – กรรมตรง – สถานวลี (ส/ต/ถ)

โครงสร้างแบบกรียากรรม กรรมตรงและสถานวลีปรากฏ ๒ ครั้ง

คือ

จะมี / ไม่ / อยู่ข้างนอก

ส ต ถ

ทำ / การบ้าน / ตรงในห้องนอน

ส ต ถ

เมื่อนับความถี่โครงสร้างประโยคสามัญจากเรื่องเล่าของเด็กปกติ พบว่าได้ค่าความถี่ดัง
ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๓ ตารางแสดงโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กปกติ

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่า ของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ
๑. แบบ อ	๒๔	๓.๑๔
๒. แบบ ป/อ	๘	๒.๓๘
๓. แบบ ส/ต	๑๒๑	๓๖.๐๑
๔. แบบ ป/ส/ต	๘๒	๒๔.๔๐
๕. แบบ ส	๑๖	๔.๗๖
๖. แบบ ป/ส	๒	๐.๖
๗. แบบ ต/ป/ส	๒	๐.๖
๘. แบบ ท/ต	๑	๐.๓
๙. แบบ นค.	๓๖	๑๐.๗๑
๑๐. แบบ นค./นค.	๖	๑.๗๕
๑๑. แบบ ว/ส	๔	๑.๑๕
๑๒.แบบ ว/ป/ส	๓	๐.๘๕
๑๓. แบบ ว/ป/อ	๓	๐.๘๕
๑๔. แบบ ว/ป/ส/ต	๓	๐.๘๕
๑๕. แบบ ว/ส/ต	๓	๒.๐๘
๑๖. แบบ ว/ป/ท	๑	๐.๓
๑๗. แบบ ว/ป/ส/ต	๑	๐.๓

ตารางที่ ๓ (ต่อ)

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่า ของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ
๑๘. แบบ ถ/ส	๒	๐.๖
๑๙. แบบ ถ/ส/ต	๓	๐.๘๕
๒๐. แบบ ถ/ท/ต	๒	๐.๖
๒๑. แบบ ส/ถ	๔	๑.๑๕
๒๒.แบบ ป/ส/ถ	๑	๐.๓
๒๓.แบบ ป/อ/ถ	๒	๐.๖
๒๔. แบบ ส/ต/ถ	๒	๐.๖
รวม	๓๓๖	๑๐๐

จากตารางที่ ๓ จะเห็นได้ว่าเด็กปกติใช้โครงสร้างสามัญในการเล่าเรื่อง ๒๔ รูปแบบ โครงสร้างที่เด็กใช้มากที่สุดคือ แบบกริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏ ๑๒๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๐๑ รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏ ๘๒ ครั้ง แบบนามเดี่ยว ปรากฏ ๓๖ ครั้ง แบบกริยากรรม ปรากฏ ๒๔ ครั้ง และแบบกริยากรรม ปรากฏ ๑๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๔๐ ๑๐.๗๑ ๗.๑๔ และ ๔.๗๖ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่น ปรากฏไม่มากนัก

๑.๒.๒ โครงสร้างของประโยคซับซ้อน

จากการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคซับซ้อนในเรื่องเล่าของเด็กปกติพบว่า มีจำนวนโครงสร้างประโยคซับซ้อนทั้งสิ้น ๘ รูปแบบ คือ

๑.๒.๒.๑ แบบประธาน – กริยากรรม (ป / อ)

๑.๒.๒.๒ แบบสกรรมกริยา – กรรมตรง (ส / ต)

๑.๒.๒.๓ แบบประธาน – กริยากรรม (ป / ส)

๑.๒.๒.๔ แบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ป/ส/ต)

๑.๒.๒.๕ แบบประธาน – กริยาวิกรรม – กรรมตรง (ป / ท / ต)

เป็น / เกมหาทางออกแล้วก็หาเจอ

ส ค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “เป็นเกม” อนุพจน์นามคือ “เกมหาทางออกแล้วก็หาเจอ” ซึ่งอนุพจน์นามของประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

ไม่รู้ / ว่าจะเจอกันอีกทีไปล่า

ส ค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม อนุพจน์หลักคือ “ไม่รู้” อนุพจน์นามคือ “ว่าจะเจอกันอีกทีไปล่า” ซึ่งอนุพจน์นามทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

โครงสร้าง ส/ค ที่ประกอบด้วยอนุพจน์คุณศัพท์ เช่น

เล่น / เกมที่มีประโยชน์

ส ค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์คุณศัพท์ มีอนุพจน์หลักคือ “เล่นเกม” และมีอนุพจน์คุณศัพท์ “ที่มีประโยชน์” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “เกม” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

มี / ห้องเรียนที่ให้เรียนกับอาจารย์

ส ค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์คุณศัพท์ มีอนุพจน์หลักคือ “มีห้องเรียน” และมีอนุพจน์คุณศัพท์ “ที่ให้เรียนกับอาจารย์” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ห้องเรียน” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

มี / บันไดให้ขึ้น

ส ค

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์คุณศัพท์ มีอนุพจน์หลักคือ “มีบันได” และมีอนุพจน์คุณศัพท์ “ให้ขึ้น” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “บันได” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

โครงสร้าง ส/ค ที่ประกอบด้วยอนุพจน์วิเศษณ์ เช่น

ผัด / กับข้าว ให้ฉันรับประทาน

ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “ผัดกับข้าว” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “ให้ฉันรับประทาน” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ผัด” ซึ่งเป็น กริยากรรมของประโยค

๑.๒.๒.๓ แบบประธาน – กริยากรรม (ป / ส)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ ป/ส พบ ๓ ประโยค ดังนี้

เอ / ไม่ชอบ เพราะมันขม

ป ส

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “เอ ไม่ชอบ” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “เพราะมันขม” ทำหน้าที่ขยายกริยาวิ “ไม่ชอบ” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

พ่อ / ชอบเล่นต๋อง ๆ ให้น้องของหนูดู

ป ส

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลัก “พ่อชอบเล่นต๋อง ๆ” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “ให้น้องของหนูดู” ทำหน้าที่ขยาย “ชอบเล่นต๋อง ๆ” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

หมา / ชอบเล่นกับพี่ เพราะผมยังไม่เกิด

ป ส

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลัก “หมาชอบเล่นกับพี่” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “เพราะผมยังไม่เกิด” ทำหน้าที่ขยาย “ชอบเล่นกับพี่” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

๑.๒.๒.๔ แบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ป / ส / ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ ป/ส/ต พบจำนวน ๑๒ ประโยค โดยจำแนกได้เป็น โครงสร้าง ป/ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์นาม โครงสร้าง ป/ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์คุณศัพท์ และโครงสร้าง ป/ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์วิเศษณ์ ดังนี้

โครงสร้าง ป/ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์นาม เช่น

คุณแม่ / ก็จะทำ / อาหาร ให้เรากิน

ป ส ต _ส

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “คุณแม่ก็จะทำอาหาร” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “ให้เรากิน” ทำหน้าที่ขยายกริยาวิ “ก็จะทำ” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

แม่ / อ่าน / หนังสือ ให้ฟัง

ป ส ต _ส

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “แม่อ่านหนังสือ” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “ให้ฟัง” ทำหน้าที่ขยายกริยาวิ “อ่าน” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

๑.๒.๒.๕ แบบประธาน – กริยาทวิกรรม – กรรมตรง (ป / ท / ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ ป/ท/ต พบ ๒ ประโยค โดยในประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์นามทั้งสี่ ดังนี้

อาจารย์ / บอก / ว่าเป็นเด็กดี

ป ท ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์นาม มีอนุพากย์หลักคือ “อาจารย์บอก” และมีอนุพากย์นาม “ว่าเป็นเด็กดี” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

พ่อ / เลยบอก / ว่าตอนเล็ก ๆ เป็นเพื่อนกันก่อนแล้วก็สนิทกัน

ป ท ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์นาม มีอนุพากย์หลักคือ “พ่อเลยบอก” และมีอนุพากย์นาม “ว่าตอนเล็ก ๆ เป็นเพื่อนกันก่อนแล้วก็สนิทกัน” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

๑.๒.๒.๖ แบบประธาน – กริยาทวิกรรม – กรรมรอง – กรรมตรง (ป / ท / ร / ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ ป/ท/ร/ต พบเพียงประโยคเดียว โดยเป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์นาม คือ

ผม / ก็บอกให้ / พ่อ / ไปเอน้ำให้น้องของผม

ป ท ร ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม มีอนุพจน์หลักคือ “ผมก็บอกให้พ่อ” และมีอนุพจน์นาม “ไปเอน้ำให้น้องของผม” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

๑.๒.๒.๑) แบบสถานวลี – กริยากรรม – กรรมตรง (ฅ/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ ฅ/ส/ต พบเพียงประโยคเดียว โดยเป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์คุณศัพท์ ดังนี้

ในหมู่บ้าน / จะมี / บ้านอื่น ที่เป็นเพื่อนเราด้วย

ฅ ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์คุณศัพท์มีอนุพจน์หลักคือ “ในหมู่บ้านจะมีบ้านอื่น” และมีอนุพจน์คุณศัพท์ “ที่เป็นเพื่อนเราด้วย” ทำหน้าที่ขยายนามวลี “บ้านอื่น” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

๑.๒.๒.๒) แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ ว/ป/ส/ต พบเพียงประโยคเดียว โดยเป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์นาม ดังนี้

พอดอนเย็น / พ่อ / ก็พา / ลัน / ไปกินข้าวมันไก่

ว ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์นาม มีอนุพจน์หลักคือ “พอดอนเย็นพ่อพาลัน” และมีอนุพจน์นาม “ลัน ไปกินข้าวมันไก่” ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

เมื่อวิเคราะห์ความถี่ของโครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๔ ตารางแสดงโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กปกติ

โครงสร้างประโยคซับซ้อน	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่า ของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ป/อ	๓	๖.๘๒
๒. แบบ ส/ต	๒๑	๔๓.๗๖
๓. แบบ ป/ส/ต	๑๒	๒๖.๖๖
๔. แบบ ป/ส	๓	๖.๘๒
๕. แบบ ป/ท/ต	๒	๔.๓๕
๖. แบบ ป/ท/ร/ต	๑	๒.๑๗
๗. แบบ อ/ส/ต	๑	๒.๑๗
๘. แบบ ว/ป/ส/ต	๑	๒.๑๗
รวม	๔๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๔ จะเห็นได้ว่า ในเรื่องเล่าของเด็กปกติปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบ กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏทั้งสิ้น ๒๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๗๖ ของประโยคซับซ้อนทั้งหมด รองลงมาคือโครงสร้างแบบ ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏ ๑๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๖๖ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นปรากฏอย่างละ ๑-๓ ครั้งเท่านั้น

๒ การวิเคราะห์หัวข้อของเด็กปกติ

๒.๑ ชนิดของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

จากการวิเคราะห์วลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๑,๓๗๗ วลี พบว่า เด็กปกติใช้วลี ๔ ชนิดในเรื่องเล่า คือ นามวลี กริยวลี สถานวลี และกาลวลี ส่วนวลีที่ไม่ปรากฏคือ พิเศษวลี การวิเคราะห์ชนิดของวลีมีรายละเอียดดังนี้

๒.๑.๑ นามวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กปกติใช้นามวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๗๐๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๒๗ ของการใช้วลีทั้งหมด นามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ จำแนกเป็น ๔ ชนิด คือ คำนามคำเดียว คำนามตั้งแต่สองคำขึ้นไป คำนามกับส่วนขยาย และคำสรรพนามคำเดียว ดังนี้

๒.๑.๑.๑ คำนามคำเดียว เช่น

โรงเรียน

ต้นไม้

เงาะ

จระเข้

๒.๑.๑.๒ คำนามตั้งแต่สองคำขึ้นไป เช่น

แกงส้มและก๊วยเตี๋ยว (คำนาม ๒ คำ)

ข้าวเหนียว กับ หมูปิ้ง (คำนาม ๒ คำ)

กาแฟ กับ ขนมปัง (คำนาม ๒ คำ)

ทีวี และตู้สีดำ และกีตาร์ (คำนาม ๓ คำ)

๒.๑.๑.๓ คำนามกับส่วนขยาย เช่น

แม่ / ของฉัน

นาม ส่วนขยาย

หมา / สีดำ

นาม ส่วนขยาย

บ้าน / ที่อบอุ่น

นาม ส่วนขยาย

โรงเรียนสาธิต / แห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและ

พัฒนาการศึกษา

นาม

ส่วนขยาย

๒.๑.๑.๔ คำสรรพนามคำเดียว เช่น

ฉัน

หนู

เขา

ผม

๒.๑.๒ กริยาวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กปกติใช้กริยาวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๕๖๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๘๓ ของการใช้วลีทั้งหมด กริยาวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ จำแนกเป็น ๖ ชนิด คือ คำกริยาคำเดียว คำกริยาสองคำ คำกริยากับส่วนขยาย คำหน้ากริยากับคำกริยา คำกริยากับคำหลังกริยา และคำหน้ากริยา คำกริยาและคำหลังกริยา ดังนี้

๒.๑.๒.๑ คำกริยาคำเดียว เช่น

กิน

ชัก

เจอ

อาบน้ำ

๒.๑.๒.๒ คำกริยาสองคำ เช่น

ชอบซื้อ

ชอบดู

อาบน้ำนอน

หยิบมาวาง

๒.๑.๒.๓ คำกริยากับส่วนขยาย เช่น

ชอบเล่น / ต้อง ๆ / ให้น้องของหนูดู

กริยาวลี ส่วนขยาย ส่วนขยาย

ส่งเสียง / คัง ๆ

กริยาวลี ส่วนขยาย

ทำ (อาหาร) / ให้เรากิน

กริยาวลี ส่วนขยาย

๒.๑.๒.๔ คำหน้ากริยา กับคำกริยา เช่น

ไป / เทียว
 คำหน้ากริยา กริยาวลี
 ไป / ทำงาน
 คำหน้ากริยา กริยาวลี

๒.๑.๒.๕ คำกริยากับคำหลังกริยา เช่น

ชักธง / ให้
 กริยาวลี คำหลังกริยา
 หาย / ไป
 กริยาวลี คำหลังกริยา
 ลืมบอก / ไป
 กริยาวลี คำหลังกริยา

๒.๑.๒.๖ คำหน้ากริยา คำกริยา และคำหลังกริยา เช่น

มา / ชัก / ให้
 คำหน้ากริยา คำกริยา คำหลังกริยา
 มา / ตาก / ไว้
 คำหน้ากริยา คำกริยา คำหลังกริยา

๒.๑.๓ สถานาวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กปกติใช้สถานาวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๔๕ ครั้ง
 คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๖ ของการใช้วลีทั้งหมด สถานาวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ เช่น

ในห้องนอน	ที่สนาม
ข้างล่าง	ข้างนอก
ที่โรงอาหารของกรมศุลกากร	ที่กรมศุลฯ
ข้างบน	โอ่งใหญ่
โอ่งเล็ก	ตรงข้าง ๆ
ในหมู่บ้าน	ที่บ้าน
บนฟ้า	บนหลังคาบ้านเรา
หน้าบ้าน	ในห้องน้ำ

ในตู้เสื้อผ้า
ในหญ้า

บนปล่องไฟ
ที่ AIT

๒.๑.๔ กาลวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กปกติใช้กาลวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๖๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๕ ของการใช้วลีทั้งหมด กาลวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ เช่น

ตอนกลางวัน	เมื่อก่อน
พอตอนเย็น	เมื่อวันอังคาร
ตอนบ่าย	เมื่อวันก่อน
ทุก ๆ วัน	ตอนเล็ก ๆ
ตอนพัก	ตอนเช้า
ตอนสาย	ตอนกลางคืน
ตอนเที่ยง	พอวันตรุษจีน
ตอนนี้	ทุก ๆ หนึ่งชั่วโมง
เดี๋ยว	บางที

เมื่อวิเคราะห์ความถี่ของชนิดของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ สามารถแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ ๕ ตารางแสดงความถี่ของชนิดของวลีจากเรื่องเล่าของเด็กปกติ

ชนิดของวลี	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ร้อยละ
นามวลี	๓๐๓	๕๑.๒๓
กริยาวลี	๕๖๓	๔๐.๘๓
สถานวลี	๔๕	๓.๒๖
กาลวลี	๖๔	๔.๖๔
รวม	๑,๓๗๕	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า วลีที่เด็กปกติใช้เล่าเรื่องมี ๔ ชนิดคือ นามวลี กริยาวลี สถานวลี และกาลวลี วลีที่เด็กใช้มากที่สุดคือนามวลี ปรากฏ ๓๐๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๑๘

รองลงมาคือกริยาวลี ปรากฏ ๕๖๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๘๓ ส่วนกาลวลีและสถานวลีปรากฏไม่มากนัก ปรากฏร้อยละ ๓.๒๖ และ ๔.๓๕ ตามลำดับ

๒.๒ โครงสร้างของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

วลีที่นำมาวิเคราะห์โครงสร้างมีทั้งสิ้น ๔ ชนิดคือ นามวลี กริยาวลี สถานวลี และกาลวลี โดยมีรายละเอียดดังนี้

๒.๒.๑ โครงสร้างนามวลี

จากการวิเคราะห์นามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติทั้ง ๓๐๓ วลีพบว่า มีจำนวนโครงสร้างนามวลีทั้งสิ้น ๗ รูปแบบคือ

๒.๒.๑.๑ แบบหน่วยหลัก(ล)

๒.๒.๑.๒ แบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน (ล/จ)

๒.๒.๑.๓ แบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ (ล/ค)

๒.๒.๑.๔ แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด (ล/ก)

๒.๒.๑.๕ แบบหน่วยหลัก – หน่วยขยายเสริม (ล/ขส)

๒.๒.๑.๖ แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด – หน่วยคุณศัพท์ (ล/ก/ค)

๒.๒.๑.๗ แบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ – หน่วยจำนวน (ล/ค/จ)

โครงสร้างนามวลีทั้ง ๗ รูปแบบมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๓.๒.๒.๑.๑ แบบหน่วยหลัก (ล)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลักปรากฏ ๖๐๕ ครั้ง เช่น

ฉัน

ถ

คุณพ่อ

ถ

กาแฟกับขนมปัง

ถ

ชุดนักเรียนกับชุดพละ

ถ

ชั้นวางหนังสือของน้องและของผม

ถ

เช่น

๓.๒.๒.๑.๒ แบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน (ล/จ)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยจำนวนปรากฏ ๕๕ ครั้ง

นักเรียน/ ทุกคน

ล จ

ลูก/ สองคน

ล จ

โรงเรียน/ หลายชั้น

ล จ

บ้าน/ หลังหนึ่ง

ล จ

เพื่อน ๆ / ทุกคน

ล จ

เช่น

๓.๒.๒.๑.๓ แบบหน่วยหลัก-หน่วยคุณศัพท์ (ล/ค)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก-หน่วยคุณศัพท์ปรากฏ ๓๒ ครั้ง

ครอบครัว/ ใหญ่

ล ค

โรงเรียน/ ใหญ่

ล ค

บ้าน/ หลังเก่า

ล ค

บ้าน/ ที่อบอุ่น

ล ค

คน / ที่ฉลาด

ล ค

๓.๒.๒.๑.๔ แบบหน่วยหลัก-หน่วยกำหนด (ล/ก)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก-หน่วยกำหนดปรากฏ ๔ ครั้ง คือ

กระเป๋/ เนื้ะ

ล ก

เพื่อน/ คนอื่น

ล ก

บ้าน / ของคนอื่น

ล ก

คน / อื่น

ล ก

๓.๒.๒.๑.๕ แบบหน่วยหลัก-หน่วยขยายเสริม (ล/ขส)

ครั้ง คือ

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก-หน่วยขยายเสริมปรากฏเพียง ๑

ของ / ที่คลัง

ล ขส

๓.๒.๒.๑.๖ แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด – หน่วยคุณศัพท์ (ล/ก/ค)

คุณศัพท์ปรากฏ ๑ ครั้ง คือ

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด – หน่วย

บ้าน / อื่น / ที่เป็นเพื่อนเราด้วย

ล ก ค

๓.๒.๒.๑.๗ แบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ – หน่วยกำหนด (ล/ค/จ)

จำนวนปรากฏ ๑ ครั้ง คือ

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ – หน่วย

เบาะ / สีดำ / อีกอันหนึ่ง

ล ค จ

เมื่อวิเคราะห์ความถี่ของโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ สามารถ
แสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๖ ตารางแสดงโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

โครงสร้างนามวลี	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ด	๖๐๕	๘๖.๑๓
๒. แบบ ด/จ	๕๕	๘.๓๕
๓. แบบ ด/ค	๓๒	๔.๕๓
๔. แบบ ด/ก	๔	๐.๕๗
๕. แบบ ด/ขส	๑	๐.๑๔
๖. แบบ ด/ก/ค	๑	๐.๑๔
๗. แบบ ด/ค/จ	๑	๐.๑๔
รวม	๗๐๗	๑๐๐

จากตารางที่ ๖ จะเห็นได้ว่าโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๗ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบหน่วยหลัก ปรากฏ ๖๐๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๑๓ ของโครงสร้างนามวลีทั้งหมด รองลงมาคือโครงสร้างแบบหน่วยหลัก – หน่วยจำนวน ปรากฏ ๕๕ ครั้ง แบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ ปรากฏ ๓๒ ครั้ง แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด ปรากฏ ๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๕ ๔.๕๓ และ ๐.๕๗ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างนามวลีที่ปรากฏน้อยที่สุดคือโครงสร้างแบบ หน่วยหลัก – หน่วยขยายเสริม แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด – หน่วยคุณศัพท์ และแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ – หน่วยจำนวน ปรากฏอย่างละ ๑ ครั้ง

๒.๒.๒ โครงสร้างกริยาวลี

จากการวิเคราะห์กริยาวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๕๖๓ วลี พบว่ามีโครงสร้างกริยาวลีทั้งสิ้น ๑๐ รูปแบบคือ

๒.๒.๒.๑ แบบหน่วยแก่น (ก)

๒.๒.๒.๒ แบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย (ก/ข)

๒.๒.๒.๓ แบบหน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ช_๒)

๒.๒.๒.๔ แบบหน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา – หน่วยขยาย(ก/ช_๒/ข)

๒.๒.๒.๕ แบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย – หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ข/ช_๒)

๒.๒.๒.๖ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น (ช_๒/ก)

๒.๒.๒.๗ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยขยาย (ช_๒/ก/ข)

๒.๒.๒.๘ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา
(ช_๒/ก/ช_๒)

๒.๒.๒.๙ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา
– หน่วยขยาย (ช_๒/ก/ช_๒/ข)

๒.๒.๒.๑๐ แบบแบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยขยาย -
หน่วยช่วยหลังกริยา (ช_๒/ก/ข/ช_๒)

โครงสร้างกริยาวลีแต่ละรูปแบบแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

๒.๒.๒.๑ แบบหน่วยแก่น (ก)

โครงสร้างกริยาวลีแบบหน่วยแก่น ปรากฏ ๓๕๕ ครั้ง เช่น

ชอบดู

ก

กิน

ก

เข็ด

ก

ช่วยล้าง

ก

หยิบมาวาง

ก

๒.๒.๒.๒ แบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย (ก/ข)

โครงสร้างกริยาวลีแบบหน่วยแก่น – หน่วยขยายปรากฏ ๑๐๕ ครั้ง

เช่น

รักคุณแม่/ มาก

ก บ

ไปโรงเรียน/ แต่เช้า

ก บ

ชอบเล่น/ ต้อง ๆ ให้น้องของหนู

ก บ

ชอบตื่น/ เร็ว

ก บ

อยู่ / ที่บ้าน

ก บ

๒.๒.๒.๓ แบบหน่วยแค้น – หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแค้น (ก/ช_๒)

โครงสร้างกริยาวิเศษณ์แบบหน่วยแค้น – หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วย
แค้นปรากฏ ๒๓ ครั้ง เช่น

จำไม่ได้/ แล้วอะ

ก ช_๒

ซื้อ/ ไปแล้ว

ก ช_๒

เสร็จ / แล้ว

ก ช_๒

อิม / แล้ว

ก ช_๒

กินข้าว / แล้ว

ก ช_๒

๒.๒.๒.๔ แบบหน่วยแค้น-หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแค้น-หน่วยขยาย

(ก/ช_๒/ข)

โครงสร้างกริยาวิเศษณ์แบบหน่วยแค้น-หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วย
แค้น-หน่วยขยายปรากฏ ๒ ครั้ง คือ

จอด/ อยู่/ หน้าบ้าน

ก ช_๒ บ

รอ/ อยู่/ จนประตูเปิด

ก ช_๒ บ

๒.๒.๒.๕ แบบหน่วยแก่น-หน่วยขยาย-หน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่น

(ก/บ/ช_๒)

โครงสร้างกริยาลิแบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย – หน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่นปรากฏ ๔ ครั้ง คือ

รอ/ จนสาย/ แล้ว

ก บ ช_๒

อยู่/ ในห้องของคุณแม่/ อยู่เลย

ก บ ช_๒

จำ/ ไม่ได้/ แล้ว (วลีนี้ปรากฏ ๒ ครั้ง)

ก บ ช_๒

๒.๒.๒.๖ แบบหน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่น-หน่วยแก่น (ช_๒/ก)

โครงสร้างกริยาลิแบบหน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่น-หน่วยแก่นปรากฏ ๓๓ ครั้ง เช่น

ก็ยัง/ ไม่/ เปิด

ช_๒ ก

จะได้/ ไม่/ มี

ช_๒ ก

อย่าเพิ่ง/ เล่น

ช_๒ ก

จะได้/ ไม่/ ตาย

ช_๒ ก

จะได้/ เช็ดตัว

ช_๒ ก

๒.๒.๒.๗ แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น-หน่วยขยาย

(ช_๑/ก/ข)

โครงสร้างกริยาลี้แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วย
 แก่น-หน่วยขยายปรากฏ ๒๖ ครั้ง เช่น

ไม่/นอน/เกิน ๓ ทุ่ม

ช_๑ ก ข

จะ/ออกไป/ข้างนอก

ช_๑ ก ข

จะ/กลับ/ดึก

ช_๑ ก ข

จะ / ขึ้นไป / บนปล่องไฟ

ช_๑ ก ข

ต้อง / ให้ / แค่นิดเดียว

ช_๑ ก ข

๒.๒.๒.๘ แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น-หน่วยช่วย

กริยาล้ำหน่วยแก่น (ช_๑/ก/ช_๒)

โครงสร้างกริยาลี้แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วย
 แก่น-หน่วยช่วยกริยาล้ำหน่วยแก่นปรากฏ ๑ ครั้งคือ

ไม่/รู้มีเลขอะไร/แล้ว

ช_๑ ก ช_๒

๒.๒.๒.๙ แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น—หน่วย

ขยาย-หน่วยช่วยกริยาล้ำหน่วยแก่น (ช_๑/ก/ข/ช_๒)

โครงสร้างกริยาลี้แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วย
 แก่น—หน่วยขยาย-หน่วยช่วยกริยาล้ำหน่วยแก่นปรากฏ ๑ ครั้งคือ

จะไม่ / ทะเลาะ / กันอีก / แล้ว

ช_๑ ก ข ช_๒

๒.๒.๒.๑๐ แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น-หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น-หน่วยขยาย (ช_๑/ก/ช_๒/ข)

โครงสร้างกริยาลีแบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น-หน่วยช่วยกริยาหลังหน่วยแก่น-หน่วยขยายปรากฏ ๑ ครั้ง คือ

จะ / มีรถจอด / อยู่ / หน้าบ้าน

ช_๑ ก ช_๒ ข

เมื่อวิเคราะห์ความถี่ของโครงสร้างกริยาลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๗ ตารางแสดงโครงสร้างกริยาลีของเด็กปกติ

โครงสร้างกริยาลี	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ก	๓๕๕	๖๓.๓๓
๒. แบบ ก/ข	๑๐๕	๑๘.๓๖
๓. แบบ ก/ช _๒	๒๓	๔.๐๘
๔. แบบ ก/ช _๒ /ข	๒	๐.๓๕
๕. แบบ ก/ข/ช _๒	๔	๐.๗๑
๖. แบบ ช _๑ /ก	๓๓	๖.๕๓
๗. แบบ ช _๑ /ก/ข	๒๖	๔.๖๒
๘. แบบ ช _๑ /ก/ช _๒	๑	๐.๑๘
๙. แบบ ช _๑ /ก/ข/ช _๒	๑	๐.๑๘
๑๐. แบบ ช _๑ /ก/ช _๒ /ข	๑	๐.๑๘
รวม	๕๖๓	๑๐๐

จากตารางที่ ๗ จะเห็นได้ว่าโครงสร้างกริยาวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๑๐ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือ โครงสร้างแบบหน่วยแก่น ปรากฏ ๓๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗๗ ของโครงสร้างกริยาวลีทั้งหมด รองลงมาคือ โครงสร้างแบบ หน่วยแก่น – หน่วยขยายปรากฏ ๑๐๕ ครั้ง แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น ปรากฏ ๓๗ ครั้ง แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยขยาย ปรากฏ ๒๖ ครั้ง และแบบหน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา ปรากฏ ๒๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๓๖ ๖.๕๗ ๔.๖๒ และ ๔.๐๘ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างกริยาวลีรูปแบบอื่นปรากฏไม่มากนัก

๒.๒.๓ โครงสร้างสถานวลี

จากการวิเคราะห์สถานวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๔๕ วลี พบว่า มีจำนวนโครงสร้างสถานวลี ๓ รูปแบบคือ แบบนามวลี แบบคำบุพบทกับนามวลี และแบบคำบุพบทสองคำ มีรายละเอียดดังนี้

๒.๒.๓.๑ แบบนามวลี ปรากฏ ๒ วลี คือ

โอ่งเล็ก^{๐๐}

โอ่งใหญ่

๒.๒.๓.๒ แบบคำบุพบท ๑ คำกับนามวลี ปรากฏ ๔๑ ครั้ง เช่น

ใน/ห้องนอน

ใน/หมู่บ้าน

ที่/สนาม

บน/ปล่องไฟ

ที่ / สวนสัตว์

ที่ / บ้าน

หน้า / บ้าน

บน / ฟ้า

จาก / บ้านยาย

บน / บ้าน

๒.๒.๓.๒ แบบคำบุพบทสองคำ ปรากฏเพียง ๓ วลีคือ

ข้าง/ บน

ข้าง/ ล่าง

ข้าง/ นอก

๒.๒.๔ โครงสร้างกาลวลี

จากการวิเคราะห์กาลวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๖๔ กาลวลีพบว่า มีจำนวนโครงสร้างกาลวลี ๒ รูปแบบคือ แบบที่ปรากฏเฉพาะคำบอกเวลาเท่านั้น และแบบที่ปรากฏคำหน้าจำนวนกับคำบอกเวลา มีรายละเอียดดังนี้

^{๐๐} ปรากฏในประโยค โอ่งเล็กต้องให้ ๒๐ เม็ด และประโยค โอ่งใหญ่ต้องให้ ๕ เม็ด

๒.๒.๔.๑ แบบที่ปรากฏเฉพาะคำบอกเวลา ปรากฏ ๕๕ ครั้ง เช่น

ตอนเช้า	ตอนเที่ยง
ตอนกลางคืน	ตอนพัก
เมื่อวันก่อน	เมื่อวันอังคาร
บางที่	พอวันตรุษจีน
เมื่อก่อน	ตอนเย็น
ก่อนนอน	เดี๋ยว

๓.๒.๒.๔.๒ แบบคำบอกเวลากับคำบอกกำหนดเสียงตรี ปรากฏ ๒ ครั้ง

คือ

ตอนนี้ (ปรากฏ ๒ ครั้ง)

๓.๒.๒.๔.๓ แบบคำหน้าจำนวนกับคำบอกเวลาปรากฏ ๒ ครั้ง คือ

ทุก ๆ วัน ทุก / เช้า

๓.๒.๒.๔.๔ แบบคำหน้าจำนวน คำบอกจำนวนนับและคำบอกเวลา

ปรากฏ ๑ ครั้ง คือ

ทุก ๆ / หนึ่ง / ชั่วโมง^{๑๑}

๓. การวิเคราะห์สัมพันธสารในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

การวิเคราะห์ลักษณะภาษาที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติสามารถจำแนกการวิเคราะห์ได้เป็น ๒ หัวข้อคือ การวิเคราะห์การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending) และการเชื่อมโยงความ(cohesion) โดยแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

๓.๑ การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending)

๓.๑.๑ การเริ่มต้นเรื่อง (starting)

^{๑๑} คำว่า “ชั่วโมง” ในกาลวลีนี้ แม้ว่าจะเป็นลักษณนามแต่ก็จัดเป็นคำบอกเวลาตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง ในหนังสือโครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์หน้า ๘๖ ได้ยกตัวอย่างกาลวลีลักษณะนี้ไว้ด้วย คือ กาลวลี “อีก/ ๒ /วัน” ซึ่งคำว่า “วัน” ในตัวอย่างนี้ก็จัดเป็นคำบอกเวลาเช่นกัน

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๓๓ เรื่องพบว่า เด็กปกติมีวิธีการเริ่มต้นเรื่อง ๓ วิธีคือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยกาลวิธานด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ และการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที มีรายละเอียดดังนี้

๓.๑.๑.๑ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร

การเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงตัวละครเป็นวิธีที่เด็กปกติใช้ในการเริ่มต้นเรื่องเล่ามากที่สุด กล่าวคือจากเรื่องเล่าของเด็กปกติทั้งหมด ๓๓ เรื่อง พบว่ามีการเริ่มเรื่องด้วยวิธีนี้ถึง ๒๘ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๘๕ ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

ฉันไปโรงเรียนแต่เช้าแต่ประตูยังไม่เปิด รอจนสายแล้วประตูก็ยัง
ไม่เปิด...(เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี
“ฉัน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

พ่อของฉันอยู่ที่บ้านแล้วก็ปลูกต้นไม้ แล้วก็ไปทำงาน...(เรื่องพ่อ
ของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี
“พ่อของฉัน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

แม่ของฉันเป็นคนใจดี ไม่เคยดุลูก แล้วยังเล่นกับลูก...(เรื่องแม่ของ
ฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี
“แม่ของฉัน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

ครอบครัวของฉันมีคุณย่า คุณอา มีน้อง ๒ คน...(เรื่องครอบครัว
ของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี
“ครอบครัวของฉัน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

โรงเรียนของฉันชื่อโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์
ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา...(เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้นามวลี
“โรงเรียนของฉัน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

๓.๑.๑.๒ การเริ่มต้นด้วยกาลวลี^{๑๒} ตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์

การเริ่มต้นด้วยวิธีนี้พบเพียง ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๐๖ ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

ตอนเช้าแม่ก็อ่านหนังสือให้ฟัง อ่านเรื่องประมวลคำให้ฟังด้วย แล้วก็สนุกกับเงา...(เรื่องแม่ของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้กาลวลี “ตอนเช้า”

เมื่อวันอังคารพ่อของผมซักรองเท้าให้ แล้วพ่อก็ไม่อยู่ ตอนเย็นพี่ก็มาชักให้ต่อ...(เรื่องพ่อของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยการใช้กาลวลี “เมื่อวันอังคาร”

๓.๑.๑.๓ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที

การเริ่มต้นด้วยวิธีนี้พบว่าผู้เล่าจะเล่าเนื้อเรื่องทันทีโดยไม่มีการกล่าวถึงตัวละครหรือสถานที่เพื่อเกริ่นเรื่อง จากการวิเคราะห์พบ ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๐๕ ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

ประตูจะเป็นเหล็ก ตรงข้าง ๆ จะเป็นไม้ แล้วมีประตูอยู่ข้างล่าง...(เรื่องบ้านของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องบ้านของฉันด้วยการบรรยายลักษณะของบ้านทันที ไม่กล่าวเกริ่นเรื่องก่อน

มีเพื่อนและมีครูที่คอยสอน และก็มีนักเรียนทุกคน...(เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องโรงเรียนของฉันโดยไม่กล่าวเกริ่นนำโรงเรียนก่อน

เรียนแล้วก็กลับมา แล้วเปลี่ยนชุด แล้วอาบน้ำ แล้วก็ไปกินข้าว แล้วทำการบ้าน แล้วนอนเลย...(เรื่องบ้านของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กปกติเริ่มต้นเรื่องบ้านของฉันด้วยการกล่าวถึงกิจกรรมที่ทำเวลาอยู่ที่บ้าน ไม่กล่าวเกริ่นเรื่องก่อน

^{๑๒} ทฤษฎีสัมพันธสารตามแนวการศึกษาของชลธิชา บำรุงรักษ์ใช้คำว่า “วลีแสดงเวลา” แต่ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะใช้คำว่า “กาลวลี” ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาทั้งเล่ม

ผลการวิเคราะห์วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๘ ตารางแสดงวิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติ

วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติ	ความถี่	ค่าร้อยละ
๑. การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร	๒๘	๘๔.๘๕
๒. การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์	๒	๖.๐๖
๓. การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที	๓	๙.๐๙
รวม	๓๓	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติมี ๓ วิธี การเริ่มต้นเรื่องที่เด็กใช้มากที่สุดคือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร ปรากฏร้อยละ ๘๔.๘๕ รองลงมาคือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที ปรากฏร้อยละ ๙.๐๙ ส่วนการเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ปรากฏน้อยที่สุด คือร้อยละ ๖.๐๖

๓.๑.๒ การลงท้ายเรื่อง (ending)

การลงท้ายเรื่องคือการที่เด็กหยุดเล่าเรื่อง จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๓๓ เรื่องพบว่า เด็กปกติมีวิธีการลงท้ายเรื่อง ๔ วิธีคือ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง และไม่มีการลงท้ายเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

๓.๑.๒.๑ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า

การลงท้ายด้วยวิธีนี้ผู้เล่าจะใช้วลีที่แสดงตอนจบของเรื่อง เช่น “จบแล้ว” “นึกไม่ออก” “จำไม่ได้แล้ว” และ “แค่นี้ละ” จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ ๑๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๙.๔ ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

... กินแล้วก็อิ่ม อิ่มแล้วก็นอน ตอนกลางคืนก็ไปกรุงเทพฯ จบแล้ว
(เรื่องบ้านของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “จบแล้ว” แสดงการลงท้ายเรื่อง

... โรงเรียนมีอาจารย์ มีนักเรียน มีเก้าอี้สำหรับนั่ง มีโต๊ะไว้เขียนหนังสือ มีกระดาน และก็มีห้องประชุมของอาจารย์...นิกไม่ออก (เรื่อง โรงเรียนของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “นิกไม่ออก” แสดงการลงท้ายเรื่อง

... เมื่อวันก่อนก็ชักชวนนักเรียนกับชุดพละให้ผมอะ จำไม่ได้แล้ว (เรื่องแม่ของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “จำไม่ได้แล้ว” แสดงการลงท้ายเรื่อง

... อยู่บ้านชอบกวาดบ้าน จัดที่นอน แค่นี้ละ (เรื่องครอบครัวของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “แค่นี้ละ” แสดงการลงท้ายเรื่อง

... มีนักเรียน มีนักเรียนอยู่หลายชั้น มีสี่ประจำโรงเรียน โรงเรียนมีอาจารย์เยอะ ... จำไม่ได้แล้ว จบแล้ว (เรื่อง โรงเรียนของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “จำไม่ได้แล้ว จบแล้ว” แสดงการลงท้ายเรื่อง

๓.๑.๒.๒ การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์

จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ ๕ ครั้ง คิดเป็น ร้อยละ ๒๗.๒๗ ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

พ่อพาฉันไปเที่ยวที่สวนสัตว์ พอไปถึงตอนบ่ายพ่อก็พาฉันไปดูสัตว์ มีสิงโต จระเข้ ตะโขง งูเขียว นกแก้ว นกอินทรี พอตอนเย็นพ่อก็พาฉันไปกินข้าวมันไก่ พอเสร็จแล้วก็พาฉันกลับบ้าน พอกลับบ้านเสร็จพ่อก็ให้ฉันนอนพักผ่อน (เรื่องพ่อของฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องการไปเที่ยวสวนสัตว์กับพ่อโดยเล่าเหตุการณ์ตามลำดับเวลา ตั้งแต่ไปสวนสัตว์ตอนบ่าย ไปกินข้าวตอนเย็น และลงท้ายเรื่องด้วยการกลับบ้าน

โรงเรียนของฉันชื่อโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา มีต้นไม้มากมาย มีอาคารเรียน มีอาคารอเนกประสงค์ มีห้องสมุด มีอาคารว่ายน้ำ มีโรงอาหารวิไอพี มีอาจารย์กับเพื่อน ๆ ทุกคน อยู่ที่โรงเรียนเซนต์ โดมินิค ล้างแก้วน้ำ เล่นเป่าเป็น และเลโก้ของอาจารย์เกษม (เรื่อง โรงเรียนของฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องโรงเรียนของฉันด้วยการอธิบายสถานที่ต่าง ๆ ภายในโรงเรียน หลังจากนั้นจึงเล่าถึงกิจกรรมที่ทำในโรงเรียนที่ละประการ โดยใช้คำว่า “และ” เป็นคำเชื่อมเมื่อกล่าวมาถึงประการสุดท้าย

โรงเรียนของฉันมีห้องสมุด มีห้องเรียน มีห้องต่าง ๆ ตอนพักก็ชอบเล่นกับเพื่อน บางทีก็เล่นเตะบอล บางทีก็ไม่เล่น บางทีก็เล่นกับเพื่อนคนอื่น นอกจากเล่นแล้วก็เรียน ฉันมีครู ๓ คน คนที่หนึ่งชื่อ อาจารย์รัชฎาภรณ์ สอนสังคม ภาษาไทย คนที่สองอาจารย์มณฑาสอนเลข วิทยาศาสตร์ คนที่สามสอนภาษาไทย (เรื่องโรงเรียนของฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องโรงเรียนของฉันโดยกล่าวถึงสถานที่ กิจกรรมที่ทำในโรงเรียน และในตอนท้ายกล่าวถึงอาจารย์ ๓ คน เด็กเล่าถึงอาจารย์แต่ละคนจนครบทั้งสามคน

ครอบครัวของฉันมี ๕ คน มีคุณแม่ คุณพ่อ พี่ ลุง ยาย ตา ป้า น้ำ ผมเมื่อก่อนมีสัตว์เลี้ยง ๑ ตัวคือหมา หมาชอบเล่นกับพี่เพราะผมยังไม่เกิด (เรื่องครอบครัวของฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องครอบครัวของฉันโดยกล่าวถึงสมาชิกที่ละคนจนครบทั้ง ๕ คน จากนั้นกล่าวถึงสุนัขที่เมื่อก่อนเคยเป็นสมาชิกในครอบครัวด้วย โดยแสดงตอนจบว่าสุนัขชอบเล่นกับพี่ เพราะตอนนั้นผู้เล่ายังไม่เกิด

๓.๑.๒.๓ การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง

การลงท้ายด้วยวิธีนี้เป็นการแสดงข้อสรุปของเรื่องที่ได้นำมาข้างต้น จากการวิเคราะห์พบเพียง ๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๓ ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังนี้

แม่ของฉันชื่อแม่เหม่ม แม่ชอบทำอาหาร แม่ชอบซื้อขนมมาให้เอาหารที่คุณแม่ชอบทำคือไข่เจียว ไข่เจียวมีสีเหลือง ๆ ผมรักคุณแม่มาก (เรื่องแม่ของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า ผู้เล่ากล่าวถึงการกระทำของแม่ที่ทำเพื่อตน ดังนั้นจึงสรุปเรื่องในตอนท้ายว่า “ผมรักคุณแม่มาก”

๓.๑.๒.๔ ไม่มีการลงท้ายเรื่อง

การเล่าเรื่องโดยไม่มีการลงท้ายเรื่องเป็นการจบเรื่องโดยมิได้แสดงตอนจบหรือข้อสรุปของเหตุการณ์ อีกทั้งไม่มีวลีที่แสดงการยุติเรื่องเล่า การลงท้ายเรื่องเช่นนี้ผู้เล่ามักจะหยุดเรื่องเพราะนึกเรื่องต่อไปไม่ได้ จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ ๑๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๓ ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

... มีหมอน มีหมอนข้าง บีบีรูปถ่าย มีหัวเตียง มีสมุด มีหนังสือวาดมนต์ ข้างบนมีโทรทัศน์ ข้างล่างก็มีด้วย มีแอร์ มีพัดลม

... กินข้าวตอนเช้า ตอนเที่ยง แล้วก็ตอนเย็น แล้วก็อาบน้ำ แล้วก็ขึ้นนอน ไม่นอนเกิน ๓ หุ่ม อืม.. อืม.. อืม.. อืม.. อืม...

... มีคลองอยู่หลังบ้าน ฝั่งตรงข้ามก็จะส่งเสียงดัง ๆ มาถึงฝั่งบ้านเรา
ทุก ๆ วันจะได้ยินเสียงนกกร้อง กุยกันบ้าง... แล้วก็...

ผลการวิเคราะห์วิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๕ ตารางแสดงวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติ

วิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติ	ความถี่	ค่าร้อยละ
๑. การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า	๑๓	๓๕.๔
๒. การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์	๕	๒๗.๒๗
๓. การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง	๑	๓.๐๓
๔. ไม่มีการลงท้ายเรื่อง	๑๐	๓๐.๓
รวม	๓๓	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า วิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติมี ๔ วิธี การลงท้ายเรื่องที่
เด็กใช้มากที่สุดคือ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า ปรากฏร้อยละ ๓๕.๔ รองลงมาคือไม่มี
การลงท้ายเรื่อง และการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ ปรากฏร้อยละ ๓๐.๓ และ ๒๗.๒๗ ตามลำดับ
ส่วนการลงท้ายเรื่องที่ปรากฏน้อยที่สุดคือ การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง ปรากฏร้อยละ
๓.๐๓

๓.๒ การเชื่อมโยงความ (cohesion)

การเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติแบ่งได้เป็น ๔ ประเภทคือ การ
อ้างอิง (reference) การละ (ellipsis) การใช้คำเชื่อม (conjunction) และการซ้ำ (repetition) จากการ
วิเคราะห์พบว่าปรากฏการเชื่อมโยงความทั้งสิ้น ๑,๕๓๘ ครั้ง แบ่งเป็นการเชื่อมโยงความประเภท
การอ้างอิง ๓๘๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๕๗ การเชื่อมโยงความด้วยการละ ๔๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ
๒.๕๓ การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อม ๒๗๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๒๕ และการเชื่อมโยงความ
ด้วยการซ้ำ ๑,๒๒๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๒๑ การเชื่อมโยงความแต่ละประเภทยังมีรายละเอียดดังนี้

๓.๒.๑ การอ้างอิง (reference)

การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงในเรื่องเล่าของเด็กปกติ จำนวน ๓๘๓ ครั้งแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทคือการอ้างถึงหน่วยนาม ๓๗๓ ครั้ง และการอ้างถึงอนุภาคหรือประโยค ๑๔ ครั้ง ดังนี้

๓.๒.๑.๑ การอ้างถึงหน่วยนาม

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กปกติพบว่าปรากฏการอ้างถึงหน่วยนามทั้งสิ้น ๓๗๓ ครั้ง ซึ่งการอ้างถึงหน่วยนามนี้ ผู้เล่าจะใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงรูปหลักที่เป็นหน่วยนาม ๔ ชนิดคือ รูปแทนที่เป็นคำสรรพนาม รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน รูปแทนที่เป็นนามวลี และรูปแทนที่เป็นสุญรูป ดังนี้

๓.๒.๑.๑.๑ รูปแทนที่เป็นคำสรรพนาม

รูปแทนที่เป็นคำสรรพนามปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๙ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๔๑ ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนสรรพนาม เช่น

ฉันไปโรงเรียนแต่เช้า แต่ประตูยังไม่เปิด รอจนสายแล้วประตูก็ยังไม่เปิด แต่มีเด็กคนหนึ่ง เขามา เขาก็รออยู่จนประตูเปิด

คำว่า “เขา” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม “เด็กคนหนึ่ง”

... คุณพ่อชอบกินกาแฟกับขนมปัง เอไม่ชอบเพราะมันขม...

คำว่า “มัน” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม “กาแฟ”

... ตอนนี้แม่ต้องไปเรียน เรียน เรียนอะไรไม่รู้ มันเป็นภาษาอังกฤษ...

คำว่า “มัน” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม “อะไร”

๓.๒.๑.๑.๒ รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน

รูปแทนที่เป็นคำเรียกขานปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๑๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๖ ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนคำเรียกขานส่วนใหญ่จะเป็นคำว่า “พ่อ” และ “แม่” เช่น

แม่ของฉันซื้อแม่แฮมม แม่ชอบทำอาหาร แม่ชอบซื้อขนมมาให้เอ อาหารที่คุณแม่ชอบทำคือไข่เจียว...

คำว่า “แม่” และ “คุณแม่” เป็นรูปแทนคำเรียกขานของหน่วยนาม “แม่ของฉัน”

แม่ของฉันทำงานเป็นแม่บ้าน คุณแม่ชอบตื่นเร็ว ชอบเล่นกับน้อง ชอบดูทีวี ชอบบอกทำตีกอล์ฟ คุณแม่ใจดีให้พี่ยืมไม้กอล์ฟ คุณแม่ชอบกินผักบั้ง...

คำว่า “คุณแม่” เป็นรูปแทนคำเรียกขานของหน่วยนาม “แม่ของฉัน”

พ่อของฉันพาฉันไปเที่ยวที่สวนสัตว์ พ่อไปถึงตอนบ่าย พ่อก็พาฉันเข้าไปดูสัตว์ มีสิงโต จระเข้ ตะโขง งูเห่า นกแก้ว นกอินทรี พ่อตอนเย็นพ่อก็พาฉันไปกินข้าวมันไก่...

คำว่า “พ่อ” เป็นรูปแทนคำเรียกขานของหน่วยนาม “พ่อของฉัน”

๓.๒.๑.๑.๓ รูปแทนที่เป็นนามวลี

รูปแทนที่เป็นนามวลีปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๔ ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนนามวลี เช่น

ครอบครัวของฉันมีพี่ น้อง พ่อ แม่ พ่อจะกลับดึก แต่คนอื่นจะนอนก่อน

คำว่า “คนอื่น” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม พี่ น้อง และ แม่

... แล้วก็มีพวงกุญแจติดอยู่ ๒ พวง อีกอันหนึ่งพวงใหญ่ อีกอันหนึ่งพวงเล็ก

คำว่า “อีกอันหนึ่ง” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม “พวงกุญแจ”

ครอบครัวของฉันมีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีเอ ทั้งหมด ๔ คน

คำว่า “ทั้งหมด” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม พ่อ แม่ พี่ และ เอ

๓.๒.๑.๑.๔ รูปแทนที่เป็นสุญรูป

รูปแทนที่เป็นสุญรูปปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติมากที่สุด กล่าวคือปรากฏจำนวน ๓๔๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๖๕ ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนสุญรูป เช่น

แม่ของฉันปลูกต้นไม้ □ชอบปลูกต้นไม้แล้ว□ก็ชอบนอน □
ชอบกิน อ้อ□ไม่ชอบกิน □ชอบทำงานบ้าน □ล้างจาน □กวาดบ้าน □ถูบ้าน □ชอบอ่านหนังสือ □
อ่านทำ ๆ ๆ อาหาร หนังสือทำอาหาร...

๑ เป็นรูปแทนสัญลักษณ์ของหน่วยนาม “แม่ของฉัน”

ประตูจะเป็นเหล็ก ตรงข้าง ๆ□จะเป็นไม้ แล้ว□ก็จะมีตะปูอยู่
ข้างล่าง แล้ว□จะมีกลอนเปิด □จะมีไม้อยู่ข้างนอก...

๑ เป็นรูปแทนสัญลักษณ์ของหน่วยนาม “ประตู”

โรงเรียนเป็นโรงเรียนใหญ่ □มีต้นไม้เยอะ และ□ก็มีเด็ก
นักเรียนเยอะ □เป็นโรงเรียนหลายชั้น และ□ก็มีหลายห้อง □มีนักเรียน □มีนักเรียนอยู่หลายชั้น...

๑ เป็นรูปแทนสัญลักษณ์ของหน่วยนาม “โรงเรียน”

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงหน่วยนามสามารถแสดงได้ดังตาราง
นี้

ตารางที่ ๑๐ ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้รูปแทนเพื่ออ้างถึงหน่วยนาม

ชนิดของรูปแทนหน่วยนาม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. รูปแทนที่เป็นสรรพนาม	๕	๒.๔๑
๒. รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน	๑๗	๔.๕๖
๓. รูปแทนที่เป็นนามวลี	๕	๑.๓๔
๔. รูปแทนที่เป็นสัญลักษณ์	๓๔๒	๕๑.๖๕
รวม	๓๗๓	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่ารูปแทนที่เด็กปกติใช้เพื่ออ้างถึงหน่วยนามมี ๔ ชนิด ได้แก่
รูปแทนที่เป็นสรรพนาม รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน รูปแทนที่เป็นนามวลี และรูปแทนที่เป็นสัญลักษณ์
รูปแทนที่เด็กปกติใช้มากที่สุดในการเล่าเรื่องคือ รูปแทนที่เป็นสัญลักษณ์ ปรากฏร้อยละ ๕๑.๖๕
รองลงมาคือรูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน ปรากฏร้อยละ ๔.๕๖ รูปแทนที่เป็นสรรพนาม ปรากฏร้อยละ ๒.๔๑ และรูปแทนที่ปรากฏน้อยที่สุดคือรูปแทนนามวลี ปรากฏร้อยละ ๑.๓๔

๓.๒.๑.๒ การอ้างถึงอนุภาคหรือประโยค

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กปกติพบว่าปรากฏการอ้างถึงอนุพากย์หรือประโยคทั้งสิ้น ๑๔ ครั้ง ซึ่งผู้เล่าจะใช้รูปแบบประเภตสุญรูปเพียงประเภเดียวเพื่ออ้างถึงรูปหลักที่เป็นอนุพากย์หรือประโยค ดังตัวอย่างต่อไปนี้

...พอตอนเย็นพ่อก็พาฉันไปกินข้าวมันไก่ พอเสร็จแล้วก็พาฉันกลับบ้าน...

๑ เป็นรูปแบบสุญรูปของประโยค “พ่อพาฉันไปกินข้าวมันไก่”
... แล้วก็จะมีห้องอาบน้ำเอาไว้อาบน้ำตอนเช้า และก็ตอนกลางวัน ก็ตอนเที่ยงเวลาเราจะออกไปข้างนอก...

๑ เป็นรูปแบบสุญรูปของอนุพากย์คุณศัพท์ “เอาไว้อาบน้ำ”
... มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลาอยู่หน้าบ้าน หรืออยู่ตรงไหนก็ได้ที่เป็นหญ้า...

๑ เป็นรูปแบบสุญรูปของประโยค “มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลา”

๓.๒.๒ การละ (ellipsis)

การเชื่อมโยงความด้วยการละเป็นการเชื่อมโยงความด้วยการใช้สุญรูปแบบวลีหรืออนุพากย์ที่ผู้เล่าเรื่องมิได้กล่าวถึงมาก่อน แต่ผู้รับสารสามารถสันนิษฐานได้ว่าส่วนที่ละนั้นหมายถึงใครหรือสิ่งใด การเชื่อมโยงความด้วยการละนี้คล้ายคลึงกับการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงสุญรูป แต่ต่างกันที่การอ้างถึงสุญรูปจะอ้างถึงข้อความที่ปรากฏมาก่อนแล้ว การเชื่อมโยงความด้วยการละทั้ง ๔๕ ครั้ง แสดงตัวอย่างได้ดังนี้

□_๑ มีเพื่อน และ □_๒ มีครูที่คอยสอน และ □_๓ ก็มีนักเรียนทุกคน □_๔ เป็นหลายห้องมารวมกัน ช่วยกันจัดห้อง และก็ช่วยกันจัด โต๊ะ เช็ดโต๊ะ เช็ดเก้าอี้ เป็นต้น □_๕ มีเพื่อนเป็นกลุ่มแล้ว □_๖ ก็ได้เล่นกับเพื่อน □_๗ เล่นซ่อนแอบ □_๘ เล่นแปะแข็ง □_๙ เล่นสามก๊ก ... (เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จะเห็นว่า □_๑ แสดงการละนามวลี “โรงเรียนของฉัน” ส่วน □_๒ แสดงการละนามวลี “ผม” หรือ “ฉัน” ซึ่งนามวลีข้างต้นล้วนเป็นนามวลีที่มีได้กล่าวถึงมาก่อน

โรงเรียนมีอาจารย์คอยสอนให้ความรู้ และ ก็ และก็มีกิจกรรมมากมาย มีห้องเรียนที่ให้ □_๑ เรียนกับอาจารย์ ..ไม่ให้ □_๒ ทำชั่ว ให้ □_๓ ทำแต่ความดี...

๑ แสดงการละนามวลี “นักเรียน” ซึ่งเป็นวลีที่มีได้กล่าวถึงมาก่อน

ครอบครัวของฉันมีพี่ น้อง พ่อ แม่ พ่อจะกลับดึกแต่คนอื่นจะนอนก่อน พ่อก็จะเล่นกับลูก ลูกสองคน แม่บางทีก็เล่นกับลูก บางทีก็เล่นกับพี่ บางทีก็เล่นบอลกับเพื่อน เพื่อนข้างบ้าน แล้วก็ช่วยทำงานบ้าน ๐ กวาดบ้าน ๐ ถูบ้าน ๐ เช็ดโซฟา แล้วก็ล้างบ่อปลา สอง บ่อปลา ๐ ต้องเอาไปล้างในหญ้า ๐ ต้องเอาปลาออก ปลามีหลายพันธุ์ ๐ เอามารวมกัน ไม่มีปลากัด มี ปลาหางนกยูง ปลาธรรมชาติ ปลาที่เป็นตัวดำ ๆ หางสีเขียว หางออกเขียว ๐ ไปเอามาจากบ้านยาย มี ปลาหลายพันธุ์ ๐ เอามารวมกันสองบ่อ แล้วก็ตัดแยกไปเหมือนเดิม เวลา ๐ ล้าง ๐ ต้องตัดปลาออก แล้วก็ยกลงมาไว้ที่หญ้า แล้วก็นำใส่ แล้วก็ล้างก่อนแล้วค่อยขัดแป้น แล้วก็ใส่น้ำ แล้ว ก็ล้างอีกสามที แล้วเสร็จแล้วก็นำไปตั้งที่เดิม แล้วก็นำปลาใส่...

๘ แสดงการละนามวลี “ผม” หรือ “ฉัน” ซึ่งเป็นวลีที่มีได้กล่าวถึงมาก่อน

๓.๒.๓ การใช้คำเชื่อม (conjunction)

การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมในเรื่องเล่าของเด็กปกติ จำนวน ๒๓๗ ครั้งแบ่งได้เป็น ๑๐ ประเภทตามความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในประโยคที่อยู่ต่อเนื่องกัน หรืออยู่ใกล้เคียงกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข ความสัมพันธ์แบบเหตุผล ความสัมพันธ์แบบขยายความ ความสัมพันธ์แบบต่างคอน ถัดกัน ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา ความสัมพันธ์แบบการอ้าง คำพูดหรือความคิด และความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมแต่ละรูปแบบมีรายละเอียดดังนี้

๓.๒.๓.๑ ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทคล้อยตามพบมากที่สุด กล่าวคือปรากฏทั้งสิ้น ๑๖๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๘.๑๒ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อความต่อเนื่องกันไปเป็นเรื่องเดียว หรือ เป็นไปในทำนองเดียวกัน คำเชื่อมที่เด็กปกติใช้มากคือคำว่า “แล้วก็” “แล้ว” “ก็” และคำว่า “และ” ดังตัวอย่าง

เรียนแล้วก็กลับมา แล้วเปลี่ยนชุด แล้วอาบน้ำ แล้วก็ไปกินข้าว แล้ว
นอนเลย พอหยุดปั๊บไปนครปฐม นครปฐม ไปนครปฐมเสร็จปั๊บ อยู่วันเดียวก็กลับ แล้วก็ แล้วกลับ
เข้ามา แล้วก็นอนต่อ แล้วก็ขึ้นมาดูทีวี ดูทีวี ดูทีวี แล้วก็ดูทีวี แล้วไปข้างหลังบ้าน แล้วก็กินข้าว แล้ว
ดูหนังต่อ แล้วก็ล้างจาน...

คำว่า “แล้วก็” “แล้ว” และ “ก็” ที่ปรากฏในตัวอย่าง เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์แบบคล้อยตาม

ประตูจะเป็นเหล็ก ตรงข้าง ๆ จะเป็นไม้ แล้วก็จะมีตะปูอยู่ข้างล่าง แล้วจะมีกลอนเปิด จะมีไม้อยู่ข้างนอก เวลาจะเอารถออกก็เปิด แล้วเอาไม้เปิด แล้วเอารถออก เวลาเอารถออกเสร็จแล้ว ก็เอาไม้ออก ปิดประตูแล้วก็ล็อกกลอน...

คำว่า “แล้วก็” “แล้ว” และ “ก็” ที่ปรากฏในตัวอย่าง เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์แบบคล้อยตาม

ตอนเช้าแม่ก็อ่านหนังสือให้ฟัง อ่านเรื่องประมวลคำให้ฟังด้วยแล้ว ก็สนุกกับเงา เมื่อวันก่อนก็ชักชวนนักเรียนกับชุดพลະให้ผมอะ จำไม่ได้แล้ว

คำว่า “ด้วย” “แล้วก็” และ “ก็” ที่ปรากฏในตัวอย่าง เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์แบบคล้อยตาม

๓.๒.๓.๒ ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขัดแย้งพบทั้งสิ้น ๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๕ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่เป็นไปในทำนองเดียวกัน โดยมีคำว่า “แต่” “แต่ว่า” เป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

... เอชอบดูการ์ตูน การ์ตูนเรื่องเทนชิน เทนชินเป็นคนแต่แปลงร่างเป็นอะไรก็ได้...

... บ้านยายก็มีเหมือนกัน แต่มีโองเดียว แต่ปลาเต็มเลย ยายให้อาหารทุกเช้า แล้วก็เย็น แล้วก็ให้อาหารเหมือนกันเข้ากับเย็นสองบ่อ ตอนเช้าแม่ให้ ตอนเย็นลูกให้ แต่ว่าห้ามให้เยอะ เพราะว่าปลามันกินน้อย...

พ่อของฉันชื่อพ่อต๋อย พ่อชอบดูหนังเรื่องปีแคว้นางหงส์ แต่เอไม่ชอบดูเพราะมีผี...

คำว่า “แต่” และ “แต่ว่า” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกัน

๓.๒.๓.๓ ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทเงื่อนไข ปรากฏทั้งสิ้น ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๘ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าการเกิด

หรือไม่เกิดของเหตุการณ์หนึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขของอีกเหตุการณ์หนึ่ง โดยมีคำว่า “ถ้า” เป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

ทุก ๆ หนึ่งชั่วโมง พอเปิดรถออก พอปิด พอใจจะใจไม่ได้เพราะดี
ออกแล้ว ถ้าจะเปิดก็ต้องกดเปิด

คุณพ่อก่อนนอนจะตั้งนาฬิกาปลุกให้เวลาเรานอนคนเดียว ถ้าเวลาผ่านไปนานหลายวันที่คุณพ่อคุณแม่เป็นครอบครัวใหญ่ เราก็ต้องนอนคนเดียว...

...เล่นสามก๊ก เป็นเกมหาทางออกแล้วก็ทำให้เจอ มีทหาร ห้ามชนทหาร ถ้าชนแล้วจะแพ้...

คำว่า “ถ้า” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบเป็นเงื่อนไข

๓.๒.๓.๔ ความสัมพันธ์แบบเหตุผล

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทเหตุผล ปรากฏทั้งสิ้น ๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๕ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน โดยมีคำว่า “เพราะ” “เพราะว่า” เป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

... มีตู้เสื้อผ้าไว้สำหรับแต่งตัว เพราะว่า เสื้อผ้าอยู่ในตู้เสื้อผ้า...

... เมื่อก่อนมีสัตว์เลื้อย ๑ ตัวคือหมา หมาสีดำชื่อเป๊ปปี้ หมาชอบเล่นกับพี่เพราะผมยังไม่เกิด

...คุณพ่อชอบกินกาแฟกับขนมปัง เธอไม่ชอบเพราะมันขม...

คำว่า “เพราะ” และ “เพราะว่า” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผลกัน

๓.๒.๓.๕ ความสัมพันธ์แบบขยายความ

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขยายความ ปรากฏทั้งสิ้น ๑๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๕๓ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะเป็นการขยายความ คำ วลี หรือประโยคที่ปรากฏด้านหน้า โดยมีคำว่า “ที่” เป็นคำเชื่อม ดังตัวอย่าง

...ในหมู่บ้านจะมีบ้านอื่นที่เป็นเพื่อนเราด้วย มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลา อยู่หน้าบ้าน หรืออยู่ตรงไหนก็ได้ที่เป็นหญ้า มีพัดลมเวลาอยู่ที่บ้าน เวลาเราร้อน มีทีวีเอาไว้สำหรับดูเวลาที่ไม่มีอะไรทำ เป๊อ ๆ ...

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าอนุพакย์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” ทั้งสามตำแหน่งคือ เป็นเพื่อนเราด้วย เป็นหญ้า และ ไม่มีอะไรทำ ทำหน้าที่ขยายวลีที่ปรากฏข้างหน้าคำว่า “ที่” คือ บ้านอื่น ไหน และเวลา ตามลำดับ

... มีปลาหางนกยูง ปลาธรรมดา ปลาที่เป็นตัวดำ ๆ หางสีเขียว หางออกเขียวไปเอามาจากบ้านยาย...

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าอนุพакย์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ เป็นตัวดำ ๆ หางสีเขียว หางออกเขียว ทำหน้าที่ขยายคำว่า “ปลา” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

... มีบ้านหลังเก่าที่คนซื้อไปแล้ว แล้วก็มีบ้านของอาม่าอยู่ที่เชิงใหม่...

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าอนุพакย์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ คนซื้อไปแล้ว ทำหน้าที่ขยาย “บ้านหลังเก่า” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

๓.๒.๓.๖ ความสัมพันธ์แบบต่างคอนกัน

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทต่างคอนกัน ปรากฏทั้งสิ้น ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๘ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะเป็นการกล่าวถึงตัวละครใหม่หรือเหตุการณ์ใหม่ โดยมีคำว่า “ส่วน” และ “นอกจาก” เป็นคำเชื่อม ดังตัวอย่าง

...คุณแม่อีกจะทำอาหารให้เรากิน ส่วนคุณพ่อ คุณพ่อก่อนนอนจะตั้งนาฬิกาปลุกให้เวลาเรานอนคนเดียว...

... ตอนสายพ่ออยู่บ้าน ผมก็บอกให้พ่อไปเอาน้ำให้หลานของผม พอพ่อไม่ไปผมก็ไป ส่วนพี่ก็เลี้ยงน้อง น้องไม่นอนแล้วก็กล่อมน้องนอน

...ตอนพักบีชอบเล่นกับเพื่อน บางทีก็เล่นเตะบอล บางทีก็ไม่เล่น บางทีก็เล่นกับเพื่อนคนอื่น นอกจากเล่นแล้วก็เรียน ฉันมีครู ๓ คน...

คำว่า “ส่วน” และ “นอกจาก” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบต่างคอนกัน ตัวอย่างที่ ๑ และ ๒ เป็นการกล่าวถึงตัวละครใหม่โดยมีคำว่า “ส่วน” เป็นคำเชื่อม ส่วนตัวอย่างที่ ๓ เป็นการกล่าวถึงเหตุการณ์ใหม่โดยมีคำว่า “นอกจาก” เป็นคำเชื่อม

๓.๒.๓.๗ ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงวัตถุประสงค์ ปรากฏทั้งสิ้น ๑๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๗๘ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะเป็นการบอกจุดประสงค์ของเหตุการณ์ คำเชื่อมที่พบได้แก่ “ให้” “สำหรับ” “ไว้” และ “เอาไว้” ดังตัวอย่าง

...แม่ของฉันเป็นคนใจดี ผัดกับข้าวให้ฉันรับประทาน...

... โรงเรียนมีอาจารย์ มีนักเรียน มีเก้าอี้สำหรับนั่ง มีโต๊ะไว้เขียนหนังสือ...

... บ้านของฉันก็จะมีเตียงนอนเอาไว้นอนตอนกลางคืน แล้วก็มีห้องรับแขกเวลาแขกมาเยือน...

คำว่า “ให้” “สำหรับ” “ไว้” และ “เอาไว้” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ โดยเหตุการณ์ที่ปรากฏหลังคำเชื่อมเหล่านี้เป็นการแสดงวัตถุประสงค์ของเหตุการณ์หน้าคำเชื่อม

๓.๒.๓.๘ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงเวลา ปรากฏทั้งสิ้น ๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๘๖ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ด้านเวลาของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ดำเนินอย่างต่อเนื่อง คำเชื่อมที่ใช้เชื่อมเหตุการณ์ได้แก่ พอ เดียว ตอนกลางวัน บางที พอตอนเย็น เวลา เป็นต้น ดังตัวอย่าง

... เดี๋ยว อาม่าอาจมาอยู่บ้าน มาอยู่แล้ว พอวันตรุษจีน ก็จะได้ไหว้วันตรุษจีนด้วย...

...เมื่อวันอังคารพ่อของผมชกรองเท้าให้ แล้วพ่อก็ไม่อยู่ ตอนเย็น พี่ก็มาชักให้ต่อ พอเวลา ชักเสร็จก็ไปตาก แล้วก็หยิบมาวางไว้บนบ้าน พอเวลา วันศุกร์ก็ใส่...

...มีที่ตากผ้า เวลา ชักผ้าแล้วเอามาตากไว้ให้แห้ง มีเครื่องซักผ้า เวลา เอาเสื้อผ้ามาใส่ เครื่องซักผ้าจะปั่นให้เสื้อผ้าสะอาด...

กาลวลี “เดี๋ยว” “พอวันตรุษจีน” “เมื่อวันอังคาร” “ตอนเย็น” “พอ” และ “เวลา” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ทางเวลาของเหตุการณ์ต่าง ๆ

๓.๒.๓.๙ ความสัมพันธ์แบบการอ้างคำพูดหรือความคิด

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทการอ้างคำพูดหรือความคิด ปรากฏทั้งสิ้น ๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๕ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะวางไว้

หลังคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับการพูดหรือการคิด เช่น พูด ถาม คิด สงสัย เป็นต้น ทั้งนี้คำเชื่อมที่ใช้ปรากฏคำเดียวคือ “ว่า” ดังตัวอย่าง

... อาจารย์ก็มา และอาจารย์ก็ถามผมว่า ทำไมมาเร็วจัง เพราะผมนอนหัวค่ำ อาจารย์บอกว่า^๑เป็นเด็กดี...

... ตอนนี้แม่กำลังท้อง ฉันสงสัยว่าจะเป็นลูกผู้หญิงหรือลูกผู้ชายเลย เลยตั้งชื่อ^๒กัน...

... หนูอยากรู้ว่าทำไมพ่อต้องแต่งงานกับแม่ พ่อเลยบอกว่าตอนเล็กๆ เป็นเพื่อนกันก่อน แล้วก็สนิทกัน...

๓.๒.๓.๑๐ ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงทางเลือก ปรากฏทั้งสิ้น ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๘ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมที่พบเช่น “หรือ” “หรือไม่ก็” ดังตัวอย่าง

... มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลาอยู่หน้าบ้าน หรืออยู่ตรงไหนก็ได้ที่เป็นหญ้า...

... เล่น ๓ คน หรือไม่ก็ ๕ คน หรือไม่ก็ ๘ คน...

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมสามารถแสดงได้ดังตารางนี้

ตารางที่ ๑๑ ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้คำเชื่อมของเด็กปกติ

ประเภทของคำเชื่อม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม	๑๖๑	๕๘.๑๒
๒. ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	๕	๓.๒๕
๓. ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข	๓	๑.๐๘
๔. ความสัมพันธ์แบบเหตุผล	๘	๒.๘๕
๕. ความสัมพันธ์แบบขยายความ	๑๑	๓.๕๓
๖. ความสัมพันธ์แบบต่างตอนกัน	๓	๑.๐๘
๗. ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์	๑๖	๕.๓๘
๘. ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	๕๕	๑๙.๘๖

ตารางที่ ๑๑ (ต่อ)

ประเภทของคำเชื่อม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๕. ความสัมพันธ์แบบอ้างคำพูดหรือความคิด	๘	๒.๘๕
๑๐. ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก	๓	๑.๐๘
รวม	๒๓๓	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า คำเชื่อมที่เด็กปกติใช้เพื่อเชื่อมโยงความมี ๑๐ ประเภท คำเชื่อมที่เด็กใช้มากที่สุดคือ คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม ปรากฏร้อยละ ๕๘.๑๒ รองลงมาคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ทางเวลา และคำเชื่อมที่แสดงวัตถุประสงค์ ปรากฏร้อยละ ๑๕.๘๖ และ ๕.๓๘ ตามลำดับ ส่วนคำเชื่อมที่เด็กปกติใช้น้อยที่สุดคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบต่างตอน และคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก ซึ่งคำเชื่อมทั้งสามประเภทปรากฏอย่างละ ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๐๘

๓.๒.๔ การซ้ำ (repetition)

การซ้ำที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติสามารถแบ่งได้เป็น ๓ ประเภท คือ การซ้ำรูป (recurrence) การซ้ำความ (paraphrase) และการซ้ำโครงสร้าง (parallel structure) จากการวิเคราะห์พบว่าเด็กปกติมีวิธีเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำทั้งสิ้น ๑,๒๒๕ ครั้ง แบ่งเป็น การซ้ำรูป ๕๘๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๐.๐๘ การซ้ำความ ๑๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๕ และการซ้ำโครงสร้าง ๒๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๕๓ การซ้ำแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

๓.๒.๔.๑ การซ้ำรูป

การซ้ำรูปเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการซ้ำส่วนของเรื่องที่มี ภาษามือเหมือนกัน การซ้ำรูปที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติทั้ง ๕๘๑ ครั้ง สามารถแบ่งได้เป็น ๓ ชนิด คือ การซ้ำรูปคำ การซ้ำรูปวลี และการซ้ำรูปประโยค ดังนี้

๓.๒.๔.๑.๑ การซ้ำรูปคำ

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปคำ ปรากฏทั้งสิ้น ๘๘๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๒๑ ของการซ้ำรูปทั้งหมด คำที่ปรากฏการซ้ำรูปนี้มีทั้งคำนาม คำสรรพนาม คำกริยา คำสันธาน ดังตัวอย่าง

ครอบครัวของฉันมีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีเฒ่า ทั้งหมด ๔ คน
คุณพ่อชอบดูข่าว คุณแม่ชอบดูหนัง พี่ชอบดูการ์ตูน เฒ่าชอบดูการ์ตูน การ์ตูนเรื่อง

เทนชิน, เทนชิน เป็น คน แต่แปลงร่างเป็นอะไรก็ได้ อยู่บ้าน ชอบ กวาดบ้าน จัดที่นอน
แค่นี้ละ

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด ๓๑ ครั้ง
โดยซ้ำคำว่า “มี” ๔ ครั้ง คำว่า “พ่อ” ๒ ครั้ง คำว่า “แม่” ๒ ครั้ง คำว่า “พี่” ๒ ครั้ง คำว่า “เอ” ๓ ครั้ง
คำว่า “ชอบ” ๕ ครั้ง คำว่า “ดู” ๔ ครั้ง คำว่า “การดู” ๓ ครั้ง คำว่า “เทนชิน” ๒ ครั้ง คำว่า “เป็น”
๒ ครั้ง และคำว่า “บ้าน” ๒ ครั้ง

บ้าน ของฉันมี พี่ มี น้อง มี ลูก มี ยาย มี ปู่ มี ย่า มี แม่
มี พ่อ มี ผม มี ๘ คน อยู่ที่บ้าน กันหมดเลย บ้านฉัน เป็นบ้าน ที่อบอุ่น ตอนเช้า ตอนเช้า
แม่ ก็ไปทำงาน ตอนเช้า พ่อ ก็ไปทำงาน ตอนสาย พ่อ อยู่บ้าน ผม ก็บอกให้ พ่อ ไป เาน้ำ ให้
หลานของผม พ่อ พ่อ ไม่ไป ผม ก็ไป ส่วน พี่ ก็เลี้ยงน้อง น้อง ไม่นอน แล้ว ก็กล่อม น้อง
นอน

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด ๔๒ ครั้ง
โดยซ้ำคำว่า “บ้าน” ๕ ครั้ง คำว่า “มี” ๑๐ ครั้ง คำว่า “พี่” ๒ ครั้ง คำว่า “น้อง” ๔ ครั้ง คำว่า “แม่” ๒
ครั้ง คำว่า “พ่อ” ๕ ครั้ง คำว่า “ผม” ๔ ครั้ง คำว่า “อยู่” ๒ ครั้ง คำว่า “ตอนเช้า” ๓ ครั้ง คำว่า “ไป” ๓
ครั้ง และคำว่า “นอน” ๒ ครั้ง

พ่อ ของฉัน อยู่ที่บ้าน แล้วก็ ปลุก ตื่น ไม้ แล้วก็ ไปทำงาน พ่อ
ของฉัน เป็นคน ใจดี พาฉัน ไปเที่ยวทะเล แล้วก็ พาฉัน ไปเที่ยวสวนสัตว์

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด ๗ ครั้ง
โดยซ้ำคำว่า “พ่อ” ๒ ครั้ง คำว่า “ฉัน” ๒ ครั้ง และซ้ำคำสันธาน “แล้วก็” ซึ่งทำหน้าที่เชื่อมประโยค
ว่า ๓ ครั้ง

๓.๒.๔.๑.๒ การซ้ำรูปวลี

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปวลี ปรากฏทั้งสิ้น ๓๕ ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ ๓.๕๘ ของการซ้ำรูปทั้งหมด การซ้ำรูปวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกตินี้มีทั้ง
นามวลี กริยาวลี และสถานวลี ทั้งนี้การซ้ำรูปวลีจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน ดัง
ตัวอย่าง

...บ้านของฉันมี ๒ หลัง หลังหนึ่งอยู่อยู่กับอา หลังหนึ่งหน้อย
กับพ่อกับแม่ และก็มีบ้านหลังหนึ่งมีไต้ฝุ่น บ้านหลังหนึ่งไม่มีไต้ฝุ่น และก็มีสนามหญ้า มีดอกไม้
ต้นไม้ต่าง ๆ...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการเข้ารूपวลีทั้งหมด ๕ ครั้ง วลีที่เด็กใช้ซ้ำคือนามวลี “บ้านของฉัน” โดยการเข้ารूपนามวลีในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

...แม่ชอบเปิดหน้าต่าง ชอบกิน มะม่วง ชอบกิน มะละกอ ชอบกิน กล้วย ชอบซื้อ ชุด ชอบ ๆ ๆ ไปซื้อ ของ ชอบซื้อ ของเล่นให้ อีก ๓ อย่างพอ ชอบปีนต้นไม้ ชอบกิน เงาะ แล้วก็ แม่มาส่งผมไปโรงเรียน

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการเข้ารूपวลีทั้งหมด ๗ ครั้ง วลีที่เด็กใช้ซ้ำคือกริยาวลี “ชอบกิน” ปรากฏ ๔ ครั้ง และกริยาวลี “ชอบซื้อ” ปรากฏ ๓ ครั้ง โดยการเข้ารूपกริยาวลีในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

...บ้านเราจะอยู่ในหมู่บ้าน ในหมู่บ้านจะมีบ้านอื่นที่เป็นเพื่อนเราด้วย...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการเข้ารूपวลี ๒ ครั้ง วลีที่เด็กใช้ซ้ำคือสถานวลี “ในหมู่บ้าน”

๓.๒.๔.๑.๓ การเข้ารूपประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการเข้ารूपประโยค ปรากฏทั้งสิ้น ๕๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๑ ของการเข้ารूपทั้งหมด การเข้ารूपประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติมีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน ดังตัวอย่าง

ฉันไปโรงเรียนแต่เช้า แต่ประตูยังไม่เปิด รอจนสายแล้วประตูก็ยังไม่เปิด แต่มีเด็กคนหนึ่ง เขามา เขาก็รออยู่จนประตูเปิด...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการเข้ารूपประโยคทั้งหมด ๔ ครั้ง ประโยคที่เด็กใช้ซ้ำคือ “ประตูยังไม่เปิด” ปรากฏ ๒ ครั้ง และประโยค “รอจนสายแล้ว” ปรากฏ ๒ ครั้ง การเข้ารूपประโยคในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

... แล้วก็ล้างบ่อปลา ๒ บ่อปลา ต้องเอาไปล้างในหญ้า ต้องเอาปลาออก ปลามีหลายพันธุ์ เอามารวมกัน ไม่มีปลากัด มีปลาหางนกยูง ปลาธรรมดา ปลาที่เป็นตัวดำ ๆ หางสีเขียว หางออกเขียว ไปเอามาจากบ้านยาย มีปลาหลายพันธุ์ เอามารวมกัน ๒ บ่อ แล้วก็ตักแยกไปเหมือนเดิม เวลาล้างต้องตักปลาออก แล้วก็ยกลงมาไว้ที่หญ้า แล้วเอาน้ำใส่ แล้วก็ล้างก่อน แล้วก็คอยขัดแป้น แล้วก็ใส่น้ำ แล้วก็ล้างอีก ๓ ที แล้วเสร็จแล้วก็เอาไปไว้ที่เดิม...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการเข้ารूपประโยคทั้งหมด ๘ ครั้ง ประโยคที่เด็กใช้ซ้ำคือ “ต้องเอาปลาออก” “ปลามีหลายพันธุ์” “เอามารวมกัน” และ “แล้วเอา

น้ำใส” โดยแต่ละประโยคปรากฏประโยคละ ๒ ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำบางส่วนเท่านั้น

...พอหยุดปั๊บ ไปนครปฐม นครปฐม ไปนครปฐม เสร็จปั๊บ
อยู่วันเดียวก็กลับ แล้วก็ แล้วก็กลับมา แล้วก็นอนต่อ แล้วก็ขึ้นมาดูทีวี ดูทีวี ดูทีวี แล้วก็ดูทีวี
แล้วก็ไปข้างหลังบ้าน แล้วก็กินข้าว แล้วก็ดูหนังต่อ แล้วก็ล้างจาน แล้วก็อะไรดีละ ล้างจาน แล้วก็
ไปดูหนัง แล้วก็นอน...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปประโยคทั้งหมด ๑๐ ครั้ง ประโยคที่เด็กใช้ซ้ำคือ “ไปนครปฐม” ปรากฏ ๒ ครั้ง และประโยค “ดูทีวี” ปรากฏ ๔ ครั้ง ประโยค “แล้วก็ดูหนัง” ปรากฏ ๒ ครั้ง และประโยค “ล้างจาน” ปรากฏ ๒ ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความประเภซ้ำรูปแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้
ตารางที่ ๑๒ ตารางแสดงการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปของเด็กปกติ

การซ้ำรูป	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. การซ้ำรูปคำ	๘๘๕	๕๐.๒๑
๒. การซ้ำรูปวลี	๓๕	๓.๕๘
๓. การซ้ำรูปประโยค	๕๓	๕.๘๑
รวม	๙๗๓	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า การซ้ำรูปที่เด็กปกติใช้เพื่อเชื่อมโยงความมี ๓ ประเภท การซ้ำรูปที่เด็กใช้มากที่สุดคือการซ้ำรูปคำ ปรากฏร้อยละ ๕๐.๒๑ รองลงมาคือการซ้ำรูปประโยค และการซ้ำรูปวลี ปรากฏร้อยละ ๕.๘๑ และ ๓.๕๘ ตามลำดับ

๓.๒.๔.๒ การซ้ำความ

การซ้ำความเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการใช้รูปภาษาที่ต่างกัน แต่มีความหมายเหมือนหรือใกล้เคียงกัน การซ้ำความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติทั้ง ๑๓ ครั้ง แบ่งได้เป็น ๒ ชนิด คือ การซ้ำความในระดับคำ และการซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค ดังนี้

๓.๒.๔.๒.๑ การซ้ำความในระดับคำ

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความในระดับคำ ปรากฏเพียง ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๖๕ ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้จะปรากฏในรูปของคำซ้ำ ดังนี้

...บ้านของฉันเป็นบ้านที่อบอุ่น...

... โรงเรียนเป็นโรงเรียนใหญ่โต...

... แล้วก็เช็ด เช็ดหลังทีวี...

คำว่า “อบอุ่น” “ใหญ่โต” และ “เช็ด” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับคำที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

๓.๒.๔.๒.๒ การซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความในระดับอนุพจน์หรือประโยค ปรากฏ ๑๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๓๕ ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้เป็นการใช้อนุพจน์หรือประโยคที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ดังตัวอย่าง

โรงเรียนมีอาจารย์คอยสอนให้ความรู้ และก็ และก็มีกิจกรรม มากมาย มีห้องเรียนที่ให้เรียนกับอาจารย์...ไม่ให้ทำชั่ว ให้ทำแต่ความดี...

ประโยค “ไม่ให้ทำชั่ว” และประโยค “ให้ทำแต่ความดี” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมีความหมายเหมือนกัน

แม่ของฉันเป็นคนใจดี ไม่เคยดุลูก แล้วก็ยังเล่นกับลูก...

ประโยค “แม่ของฉันเป็นคนใจดี” และประโยค “ไม่เคยดุลูก” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมีความหมายคล้ายคลึงกัน

....พ่อของฉันทำงานเป็นนักออกแบบ เป็นสถาปนิก...

ประโยค “พ่อของฉันทำงานเป็นนักออกแบบ” และประโยค “เป็นสถาปนิก” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมีความหมายคล้ายคลึงกัน

๓.๒.๔.๒ การซ้ำโครงสร้าง

การซ้ำโครงสร้างเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการใช้โครงสร้างภาษาที่เหมือนกัน แต่มีคำที่ปรากฏในโครงสร้างต่างกัน การซ้ำโครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติทั้ง ๒๒๗ ครั้ง แสดงตัวอย่างได้ดังนี้

โรงเรียนของฉันชื่อโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา มีต้นไม้มากมาย มีอาคารเรียน มีอาคารอเนกประสงค์ มีห้องสมุด มีอาคารว่ายน้ำ มีโรงอาหารไวโอลิน มีอาจารย์กับเพื่อน ๆ ทุกคน อยู่ที่โรงเรียน เช็ดโต๊ะ ล้างแก้วน้ำ เล่นแปะแปะ และเลโก้ของอาจารย์เกษม

จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค มี+นามวลี

พ่อใจดี พ่อชอบเล่นเกม พ่อชอบซื้อของเล่น พ่อชอบดูทีวีและก็ดี
กอล์ฟ พ่อชอบไปตีกอล์ฟที่สนามแล้วก็ชอบเล่นกับพี่น้อง

จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค พ่อ+ชอบ+กริยา+นามวลี

โรงเรียนเป็นโรงเรียนใหญ่ มีต้นไม้เยอะ และก็มีนักเรียนเยอะ เป็นโรงเรียนหลายชั้น และก็มีหลายห้อง มีนักเรียน มีนักเรียนอยู่หลายชั้น มีสี่ประจำโรงเรียน โรงเรียนมีอาจารย์เยอะ ...จำไม่ได้แล้ว จบแล้ว

จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค มี+นามวลี+เยอะ และโครงสร้างประโยค มี+นามวลี

... แล้วก็จะมีการเปลี่ยนและย้ายสิ่งของเวลาเปลี่ยนอยู่ในห้องน้ำ มีผ้าเช็ดตัวเวลาอาบน้ำเสร็จแล้วจะได้เช็ดตัว มีตู้เสื้อผ้าไว้สำหรับแต่งตัวเพราะว่าเสื้อผ้าอยู่ในตู้เสื้อผ้า มีที่ตากผ้าเวลาซักผ้าแล้วเอามาตากไว้ให้แห้ง มีเครื่องซักผ้าเวลาเอาเสื้อผ้ามาใส่ แล้วเครื่องซักผ้าจะปั่นให้เสื้อผ้าสะอาด...

จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษาเหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค มี+นามวลี+คำว่า “เวลา”+กริยาวลี

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๓ ตารางแสดงประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. การอ้างอิง		
๑.๑ การอ้างอิงถึงหน่วยนาม	๓๖๓	๑๕.๒๕
๑.๒ การอ้างอิงถึงอนุพากย์หรือประโยค	๑๔	๐.๖๒
รวม	๓๗๗	๑๕.๘๗
๒. การละ	๔๕	๒.๕๓
๓. การใช้คำเชื่อม		
๒.๑ ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม	๑๖๑	๘.๓๑
๒.๒ ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	๕	๐.๔๖
๒.๓ ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข	๓	๐.๑๕
๒.๔ ความสัมพันธ์แบบเหตุผล	๘	๐.๔๑
๒.๕ ความสัมพันธ์แบบขยายความ	๑๑	๐.๕๖
๒.๖ ความสัมพันธ์แบบต่างตอกัน	๓	๐.๑๕
๒.๗ ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์	๑๖	๐.๘๓
๒.๘ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	๕๕	๒.๘๔
๒.๙ ความสัมพันธ์แบบการอ้างคำพูดหรือความคิด	๘	๐.๔๑
๒.๑๐ ความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก	๓	๐.๑๕
รวม	๒๖๗	๑๔.๒๕
๔. การซ้ำ		
๓.๑ การซ้ำรูป	๕๘๑	๕๐.๖๒
๓.๒ การซ้ำความ	๑๓	๐.๘๘
๓.๓ การซ้ำโครงสร้าง	๒๒๓	๑๑.๖๑
รวม	๑,๒๒๕	๖๓.๒๑
รวม	๑,๕๓๘	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเชื่อมโยงความที่เด็กปกติใช้มี ๔ ประเภทใหญ่คือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการซ้ำ การเชื่อมโยงความที่เด็กปกติใช้มากที่สุดคือการซ้ำ ปรากฏร้อยละ ๖๓.๒๑ รองลงมาคือ การอ้างถึง ปรากฏร้อยละ ๑๕.๕๓ การใช้คำเชื่อมปรากฏร้อยละ ๑๔.๒๕ ส่วนการเชื่อมโยงความที่ปรากฏน้อยที่สุดคือการละ ปรากฏร้อยละ ๒.๕๓ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด

เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความโดยจำแนกตามประเภทย่อยพบว่า เด็กปกติใช้วิธีการซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความมากที่สุดคือปรากฏมากถึง ๕๘๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๖๒ รองลงมาคือการอ้างถึงหน่วยนาม การซ้ำโครงสร้าง และการใช้คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตามปรากฏร้อยละ ๑๕.๒๕ ๑๑.๗๑ และ ๘.๓๑ ตามลำดับ ส่วนวิธีการเชื่อมโยงความที่เด็กปกติใช้น้อยที่สุดคือการใช้คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบต่างตอน และคำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก ซึ่งปรากฏประเภทละ ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๕

กล่าวโดยสรุปจากการศึกษาโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กปกติพบว่า เด็กปกติใช้ประโยค ๓ ชนิดในการเล่าเรื่องคือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่พบมากที่สุด เมื่อพิจารณาโครงสร้างของประโยคสามัญและประโยคซับซ้อนพบว่า เด็กปกติสามารถสร้างโครงสร้างประโยคสามัญได้ ๒๔ รูปแบบ และสร้างโครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ ๘ รูปแบบ

ผลการวิเคราะห์หัวข้อของเด็กปกติพบว่า เด็กปกติใช้วลี ๔ ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ นามวลี กริยาวลี กาลวลี และสถานวลี โดยนามวลีพบมากที่สุด เมื่อพิจารณาโครงสร้างของนามวลีและกริยาวลีพบว่า ในเรื่องเล่าของเด็กปกติปรากฏโครงสร้างนามวลี ๗ รูปแบบ และปรากฏโครงสร้างกริยาวลี ๑๐ รูปแบบ

เมื่อพิจารณาการวิเคราะห์สัมพันธ์สารพบว่า เด็กปกติมีวิธีเริ่มต้นเรื่องเล่า ๓ วิธี คือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ และการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ทันที วิธีที่พบมากที่สุดคือการกล่าวถึงตัวละคร ส่วนวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติพบ ๔ วิธี คือการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า การแสดงตอนจบของเหตุการณ์ การแสดงข้อสรุปของเรื่อง และไม่มีกรลงท้ายเรื่อง วิธีที่พบมากที่สุดคือการใช้วลียุติเรื่องเล่า

ส่วนเรื่องการเชื่อมโยงความพบว่า เด็กปกติใช้การเชื่อมโยงความ ๔ ประเภทใหญ่เรียงลำดับจากมากไปหาน้อยคือ การซ้ำ การอ้างถึง การใช้คำเชื่อม และการละ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความตามประเภทย่อยพบว่า การซ้ำรูปเป็นการเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุด

สำหรับโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กออทิสติกจะกล่าวในบทถัดไป

บทที่ ๔

โครงสร้างวลี ประโยคและสัมพันธสารของเด็กออกทิสติก

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก ที่ได้จากการเก็บข้อมูลนักเรียนออกทิสติกของโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูล ๓ ประเด็นหลักเช่นเดียวกับบทที่ ๓ ได้แก่ การวิเคราะห์ประโยคของเด็กออกทิสติก การวิเคราะห์หัวข้อของเด็กออกทิสติก และการวิเคราะห์สัมพันธสารของเด็กออกทิสติก ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๑. การวิเคราะห์ประโยคของเด็กออกทิสติก

๑.๑ ชนิดของประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก

จากการวิเคราะห์ประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกจำนวน ๓๕๓ ประโยคพบว่า เด็กออกทิสติกจะใช้ประโยค ๓ ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยสามารถแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

๑.๑.๑ ประโยคสามัญ

ประโยคสามัญเป็นประโยคชนิดที่เด็กใช้ในการเล่าเรื่องมากที่สุด ทั้งนี้ ประโยคสามัญที่เด็กใช้จะมีทั้งประโยคสามัญชนิดเริ่ม และประโยคสามัญชนิดไม่เริ่ม เช่น

พ่อเป็นครูใหญ่ประจำโรงเรียนคนตรี	(ประโยคสามัญชนิดเริ่ม)
บ้านของฉันอยู่ที่รามอินทรา	(ประโยคสามัญชนิดเริ่ม)
ขยายอาณาเขตกว้างมากเลยครับ	(ประโยคสามัญชนิดไม่เริ่ม)
เป็นหวัค	(ประโยคสามัญชนิดไม่เริ่ม)

๑.๑.๒ ประโยคผสม

ประโยคผสมที่เด็กออกทิสติกใช้ในการเล่าเรื่องสามารถจำแนกตามใจความของประโยคได้เป็น ๒ ประเภทคือ ประโยคผสมที่มีใจความคล้องตามกัน และประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน

๑.๑.๒.๑ ประโยคผสมที่มีใจความคล้องตามกัน เช่น

มีเพื่อนแล้วก็ได้เรียน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๒ อนุพจน์คือ “มีเพื่อน” และอนุพจน์ “ได้เรียน” โดยมีคำว่า “แล้วก็” เป็นคำเชื่อม

...ทำความสะอาดบ้าน แล้วคุณฝุ่น แล้วทำอะไรให้เป็นบ้าน แล้วก็ ตกแต่งบ้าน แล้วก็ปลูกต้นไม้...

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลัก ๕ อนุพจน์ คือ “ทำความสะอาดบ้าน” “คุณฝุ่น” “ทำอะไรให้เป็นบ้าน” “ตกแต่งบ้าน” และ “ปลูกต้นไม้” โดยมีคำว่า “แล้ว” และ “แล้วก็” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

...ไม่อาละวาด และไม่ไปเล่นกัน และไม่ป็นร้วบ้านคนอื่น...

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลัก ๓ อนุพจน์ คือ “ไม่อาละวาด” “ไม่ไปเล่นกัน” และ “ไม่ป็นร้วบ้านคนอื่น” โดยมีคำว่า “และ” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

๑.๑.๒.๒ ประโยคผสมที่มีใจความขัดแย้งกัน เช่น

มีห้องยายแต่ยายไม่ได้อยู่บ้านที่ชลบุรี

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๒ อนุพจน์ คือ อนุพจน์ “มีห้องยาย” และอนุพจน์ “ยายไม่ได้อยู่บ้านที่ชลบุรี” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

อยู่ภายในกรุงเทพฯ แต่มันไกลจากบ้านผมมากครับ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๒ อนุพจน์ คือ อนุพจน์ “อยู่ภายในกรุงเทพฯ” และอนุพจน์ “มันไกลจากบ้านผมมากครับ” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

... นี่คือโรงเรียนที่ไม่เรียกครูผู้สอนว่าคุณครู แต่เรียกว่าอาจารย์ครับ...

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคผสมที่เกิดจากอนุพจน์หลักที่เป็นประโยคสามัญ ๑ อนุพจน์ และประโยคซับซ้อน ๑ อนุพจน์ คือ ประโยคซับซ้อน “นี่คือโรงเรียนที่ไม่เรียกครูผู้สอนว่าคุณครู” และประโยคสามัญ “เรียกว่าอาจารย์ครับ” โดยมีคำว่า “แต่” เป็นคำเชื่อมอนุพจน์

๑.๑.๓ ประโยคซับซ้อน

ประโยคซับซ้อนที่เด็กออกติดใจใช้ในการเล่าเรื่องสามารถจำแนกได้ ๓ ประเภท คือ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์นาม ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์คุณศัพท์ และประโยคซับซ้อนที่มีอนุพจน์วิเศษณ์ ดังนี้

๑.๑.๓.๑ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์นาม เช่น

แม่เป็นคนจ่ายเงิน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “แม่เป็นคน” อนุพากย์นามคือ “คนจ่ายเงิน” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคข้างต้นนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

โรงเรียนของฉันมีครูชื่ออาจารย์ไมตรี

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “โรงเรียนของฉันมีครู” อนุพากย์นามคือ “ครูชื่ออาจารย์ไมตรี” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคข้างต้นนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

มีลูกนะทำงานบ้าน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “มีลูก” อนุพากย์นามคือ “ลูกนะทำงานบ้าน” ซึ่งอนุพากย์นามในประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค

๑.๑.๓.๒ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์คุณศัพท์ เช่น

ห้องที่พ่อสอนมีเปียโน

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์หลักคือ “ห้องมีเปียโน” อนุพากย์คุณศัพท์คือ “ที่พ่อสอน” ซึ่งอนุพากย์คุณศัพท์นี้จะทำหน้าที่ขยายนามวลี “ห้อง” ในอนุพากย์หลัก

ลูกเป็นเด็กที่ดีและเชื่อฟังผู้ใหญ่

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วย อนุพากย์หลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์หลักคือ “ลูกเป็นเด็ก” ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์คือ “ที่ดีและเชื่อฟังผู้ใหญ่” ซึ่งอนุพากย์คุณศัพท์จะทำหน้าที่ขยายนามวลี “เด็ก” ในอนุพากย์หลัก

เป็นห้องเล็ก ห้องขนาดเล็กที่ ห้องขนาดเล็กที่มีแค่ ๕ คนครับ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วย อนุพากย์หลัก และอนุพากย์คุณศัพท์ อนุพากย์หลักคือ “เป็นห้องขนาดเล็ก” ส่วนอนุพากย์คุณศัพท์คือ “ที่มีแค่ ๕ คนครับ” ซึ่งอนุพากย์คุณศัพท์จะทำหน้าที่ขยายนามวลี “ห้องขนาดเล็ก” ในอนุพากย์หลัก

๑.๑.๓.๓ ประโยคซับซ้อนที่มีอนุพากย์วิเศษณ์ เช่น

เอฟชอบเล่นเลโก้ครับเพราะว่าสนุกครับ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ“*เอฟชอบเล่นเลโก้ครับ*” ส่วนอนุพจน์วิเศษณ์คือ “*เพราะว่าสนุกครับ*” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์นี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ “ชอบเล่นเลโก้” ในอนุพจน์หลัก

เล่นนิทานให้ดี*ฟังด้วย

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “*เล่นนิทาน*” ส่วนอนุพจน์วิเศษณ์คือ “*ให้ดีฟังด้วย*” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์นี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ “เล่นนิทาน” ในอนุพจน์หลัก

พ่อต้องออกจากบ้านแต่เช้าเพื่อมาส่งผมและน้อง

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพจน์หลักและอนุพจน์วิเศษณ์ อนุพจน์หลักคือ “*พ่อต้องออกจากบ้านแต่เช้า*” ส่วนอนุพจน์วิเศษณ์คือ “*เพื่อมาส่งผมและน้อง*” ซึ่งอนุพจน์วิเศษณ์นี้ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ “ออกจากบ้านแต่เช้า” ในอนุพจน์หลัก

เมื่อนำประโยคทั้งสามชนิดที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกมานับความถี่ จะเห็นว่าประโยคแต่ละชนิดมีความถี่ในการใช้แตกต่างกัน โดยแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๔ ตารางแสดงความถี่ของชนิดของประโยคจากเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก

ชนิดของประโยค	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก	ค่าร้อยละ
ประโยคสามัญ	๓๒๖	๘๔.๐๒
ประโยคผสม	๔๒	๑๐.๘๓
ประโยคซับซ้อน	๒๐	๕.๑๕
รวม	๓๘๘	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า ประโยคที่เด็กออกทิสติกใช้เล่าเรื่องมี ๓ ชนิดคือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน ประโยคที่เด็กใช้มากที่สุดคือประโยคสามัญ ปรากฏ ๓๒๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๐๒ รองลงมาคือประโยคผสม ปรากฏ ๔๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๘๓ ส่วนประโยคซับซ้อนปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏ ๒๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๑๕

๑.๒ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก

*นามสมมติของเด็ก

ผู้วิจัยจะจำแนกการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคออกเป็น ๒ ประเภท คือ โครงสร้างของประโยคสามัญ และโครงสร้างของประโยคซับซ้อนโดยมีรายละเอียดดังนี้

๑.๒.๑ โครงสร้างของประโยคสามัญ

จากการวิเคราะห์โครงสร้างของประโยคสามัญในเรื่องเล่าของเด็ก ออทิสติกจำนวน ๓๒๖ ประโยคพบว่า มีจำนวนโครงสร้างทั้งสิ้น ๑๕ รูปแบบ คือ

๑.๒.๑.๑ แบบกริยากรรม (อ)

๑.๒.๑.๒ แบบประธาน – กริยากรรม (ป / อ)

๑.๒.๑.๓ แบบกริยากรรม – กรรมตรง (ส / ต)

๑.๒.๑.๔ แบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ป / ส / ต)

๑.๒.๑.๕ แบบกริยากรรม (ส)

๑.๒.๑.๖ แบบประธาน – กริยากรรม (ป / ส)

๑.๒.๑.๗ แบบกรรมตรง-กริยากรรม (ต / ส)

๑.๒.๑.๘ แบบนามเดี่ยว (นค.)

๑.๒.๑.๙ แบบนามเดี่ยว-นามเดี่ยว (นค./นค.)

๑.๒.๑.๑๐ แบบกาลวลี – กริยากรรม (ว/ส)

๑.๒.๑.๑๑ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม (ว/ป/อ)

๑.๒.๑.๑๒ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

๑.๒.๑.๑๓ แบบกาลวลี – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ส/ต)

๑.๒.๑.๑๔ แบบสถานวลี – กริยากรรม (ถ/ส)

๑.๒.๑.๑๕ แบบกริยากรรม – สถานวลี (อ/ถ)

๑.๒.๑.๑๖ แบบประธาน – กริยากรรม – สถานวลี (ป/ส/ถ)

๑.๒.๑.๑๗ แบบประธาน – กริยากรรม – สถานวลี – กาลวลี (ป/ส/ถ/ว)

๑.๒.๑.๑๘ แบบประธาน – กริยากรรม – สถานวลี (ป/อ/ถ)

๑.๒.๑.๑๙ แบบกริยากรรม – กรรมตรง – สถานวลี (ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญทั้ง ๑๕ รูปแบบสามารถแสดงรายละเอียดได้

ดังนี้

๑.๒.๑.๑ แบบกริยากรรม (อ)

โครงสร้างแบบกริยากรรม ปรากฏ ๒๐ ครั้ง เช่น

ไม่รู้ครับ

อ

ขยาย / อาณาเขต / กว้างมากเลยครับ

ส ค ส

ทำ / อะไรหลายอย่าง / อย่างหนัก

ส ค ส

๑.๒.๑.๔ แบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ป / ส / ต)

โครงสร้างแบบ ประธาน กริยากรรม และกรรมตรงปรากฏ ๓๕

ครั้ง เช่น

บ้านของฉัน / มี / ๕ ชั้น

ป ส ค

พ่อของฉัน / ห่วงใย / ฉัน

ป ส ค

พ่อของฉัน / กอด / ฉัน

ป ส ค

คุณแม่ / ทำ / อาหาร

ป ส ค

เอฟ / เล่น / เกม ครับ

ป ส ค

๑.๒.๑.๕ แบบกริยากรรม (ส)

โครงสร้างแบบกริยากรรมปรากฏ ๑๑ ครั้ง เช่น

ก็ไม่มีแล้วไง

ส

ไม่มีแล้วครับ

ส

ขอบ

ส

เล่าจบแล้วครับ

ส

๑.๒.๑.๖ แบบประธาน – กริยากรรม (ป / ส)

โครงสร้างแบบประธาน และกริยากรรมปรากฏ ๒ ครั้ง คือ

พี่ / ชอบเล่นกับดี

ป ส

ออสเตรเลีย / ก็มี

ป ส

๔.๑.๒.๑.๗ แบบกรรมตรง-กริยากรรม (ต / ส)

โครงสร้างแบบกรรมตรง และกริยากรรมปรากฏ ๒ ครั้ง คือ

บ้านของฉัน / เล่าจบแล้วครับ

ต ส

เรื่องนี้ / เล่าจบแล้วครับ

ต ส

๔.๑.๒.๑.๘ แบบนามเดี่ยว (นค.)

โครงสร้างแบบนามเดี่ยวปรากฏ ๑๔๓ ครั้ง เช่น

กระโปรง

นค.

หนังสือพิมพ์

นค.

แหวนของฉัน

นค.

สวนสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์

นค.

๒ สีเองครับ

นค.

๑.๒.๑.๘ แบบนามเดี่ยว – นามเดี่ยว (นค. / นค.)

โครงสร้างแบบนามเดี่ยวและนามเดี่ยวปรากฏ ๒ ครั้ง คือ

โรงเรียน / ป.๒/๓

นค. นค.

บ้านของผม / ก็บริษัทยันั้นเหมือนกันนั่นแหละครับ

นค. นค.

๑.๒.๑.๑๐ แบบกาลวลี – กริยาศกรรม (ว/ส)

โครงสร้างแบบกาลวาลีและกรียาศกรรมปรากฏ ๑ ครั้ง คือ

บางที / ก็เล่นกับดี

๖ ๓

๑.๒.๑.๑๑ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม (ว/ป/อ)

โครงสร้างแบบกาลวลี ประชาน และกริยากรรม ปากฏ ๑ ครั้งคือ

ก่อนมาโรงเรียน / ผม / ต้องอาบน้ำ

๑ ๒ ๓

๑.๒.๑.๑๒ แบบกาลวาลี – ประธาน – กริยาสกรรม – กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างแบบกาลวลี ประธาน กริยาศกรรม และกรรมตรง

ปรากฏ ๓ ครั้งคือ

ตอนเช้า / ดี / ไป / โรงเรียน

ว ป ส ต

พอดอนเที่ยง / พ่อ / กี้กิ้น / ข้าว

ว ป ส ต

ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์ / อาจารย์ / ให้แต่ง / นิทานด้วย

[illegible]

๑.๒.๑.๑๓ แบบกาลวลี – กริยาศกรรม – กรรมตรง (ว/ส/ต)

โครงสร้างแบบกาลวลี กริยาศกรรม และกรรมตรงปรากฏ ๑ ครั้ง

၂၁၀

ต่อไป / จะเล่า / เรื่องบ้านของฉัน

၁ ၂ ၃

๑.๒.๑.๑๔ แบบสถานวลี – กริยากรรม (ถ/ส)

โครงสร้างแบบสถานวลีและกริยากรรมปรากฏ ๑ ครั้ง คือ
ที่ญี่ปุ่น / ยังมีเลยครับ

ถ ส

๑.๒.๑.๑๕ แบบกริยากรรม – สถานวลี (อ/ถ)

โครงสร้างแบบกริยากรรมและสถานวลีปรากฏ ๑ ครั้ง คือ
นั่งอยู่ / ในบ้าน

อ ถ

๑.๒.๑.๑๖ แบบประธาน – กริยากรรม – สถานวลี (ป/ส/ถ)

โครงสร้างแบบประธาน กริยากรรม และสถานวลีปรากฏ ๒ ครั้ง

คือ

ยาย / อยู่ / ที่ระยอง

ป ส ถ

ผม / เรียนอยู่ / ชั้น ๓ ของอาคาร ๗

ป ส ถ

๑.๒.๑.๑๗ แบบประธาน – กริยากรรม – สถานวลี – กาลวลี (ป/อ/ถ/ว)

โครงสร้างแบบประธาน กริยากรรม สถานวลี และกาลวลี ปรากฏ

๑ ครั้ง คือ

โรงเรียนของฉัน / อยู่ / ที่ต่างจังหวัด / ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว

ป ส ถ ว

๑.๒.๑.๑๘ แบบประธาน – กริยากรรม – สถานวลี (ป/อ/ถ)

โครงสร้างแบบประธาน กริยากรรม และสถานวลีปรากฏ ๒ ครั้ง

คือ

พ่อ / ทำงาน / ที่โรงงานยาสูบ

ป อ ถ

พ่อ / ไปทำงาน / ที่โรงงาน

ป อ ถ

๑.๒.๑.๑๕ แบบกริยากรรม – กรรมตรง – สถานวลี (ส/ต/ถ)

โครงสร้างแบบกริยากรรม กรรมตรงและสถานวลีปรากฏ ๑ ครั้ง

คือ

ไม่เก็บ / ดอกไม้ / ที่สวน

ส ต ถ

เมื่อนับความถี่โครงสร้างประโยคสามัญจากเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก พบว่าได้
ค่าความถี่ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๕ ตารางแสดง โครงสร้างประโยคสามัญของเด็กออกทิสติก

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ อ	๒๐	๖.๑๓
๒. แบบ ป/อ	๒๕	๗.๖๗
๓. แบบ ส/ต	๗๒	๒๒.๐๘
๔. แบบ ป/ส/ต	๓๕	๑๐.๗๔
๕. แบบ ส	๑๑	๓.๓๓
๖. แบบ ป/ส	๒	๐.๖๑
๗. แบบ ต/ส	๒	๐.๖๑
๘. แบบ นค.	๑๔๓	๔๓.๘๓
๙. แบบ นค./นค.	๒	๐.๖๑
๑๐. แบบ ว/ส	๑	๐.๓๑

ตารางที่ ๑๕ (ต่อ)

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก	ค่าร้อยละ
๑๑. แบบ ว/ป/อ	๑	๐.๓๑
๑๒. แบบ ว/ป/ส/ต	๓	๐.๙๒
๑๓. แบบ ว/ส/ต	๑	๐.๓๑
๑๔. แบบ ถ/ส	๑	๐.๓๑
๑๕. แบบ อ/ถ	๑	๐.๓๑
๑๖. แบบ ป/ส/ถ	๒	๐.๖๑
๑๗. แบบ ป/ส/ถ/ว	๑	๐.๓๑
๑๘. แบบ ป/อ/ถ	๒	๐.๖๑
๑๙. แบบ ส/ต/ถ	๑	๐.๓๑
รวม	๓๒๖	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นได้ว่าในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญ ๑๙ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบนามเดี่ยวปรากฏ ๑๔๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๘๗ รองลงมาคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏ ๗๒ ครั้ง แบบ ประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง ปรากฏ ๓๕ ครั้ง แบบ ประธาน+กริยากรรม ปรากฏ ๒๕ ครั้ง แบบกริยากรรมปรากฏ ๒๐ ครั้ง และแบบกริยากรรมปรากฏ ๑๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๐๘ ๑๐.๗๔ ๗.๖๗ ๖.๑๓ และ ๓.๓๗ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างอื่นปรากฏเพียง ๑-๓ ครั้งเท่านั้น

๑.๒.๒ โครงสร้างของประโยคซับซ้อน

จากการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคซับซ้อนในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก จำนวน ๒๐ ประโยคพบว่า มีจำนวนโครงสร้างประโยคซับซ้อนทั้งสิ้น ๕ รูปแบบ คือ

๑.๒.๒.๑ แบบสกรรมกริยา – กรรมตรง (ส / ต)

๑.๒.๒.๒ แบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ป / ส / ต)

๑.๒.๒.๓ แบบกริยากรรม (อ)

๑.๒.๒.๔ แบบประธาน-กริยากรรม (ป/อ)

๑.๒.๒.๕ แบบกาลวิ – ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนทั้ง ๕ รูปแบบ สามารถแสดงรายละเอียดได้

ดังนี้

๑.๒.๒.๑ แบบกริยากรรม – กรรมตรง (ส / ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ ส / ต จำแนกได้เป็น ๓ ชนิดคือ
โครงสร้าง ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์นาม โครงสร้าง ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์คุณศัพท์ และ
โครงสร้าง ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์วิเศษณ์ ดังนี้

โครงสร้าง ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์นาม เช่น

มี(ไอ)^๒ / ไออ่านหนังสือ

ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและ
อนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “มีไอ” อนุพากย์นามคือ “ไออ่านหนังสือ” ซึ่งอนุพากย์นามของ
ประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

มี / ลูกนั่งทำงานบ้าน

ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและ
อนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “มีลูก” อนุพากย์นามคือ “ลูกทำงานบ้าน” ซึ่งอนุพากย์นามของ
ประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

มี / ผนั่งเป็นสี่สัปดาห์

ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและ
อนุพากย์นาม อนุพากย์หลักคือ “มีผนั่ง” อนุพากย์นามคือ “ผนั่งเป็นสี่สัปดาห์” ซึ่งอนุพากย์นามของ
ประโยคนี้ทำหน้าที่เป็นกรรมตรงของประโยค

โครงสร้าง ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์คุณศัพท์ เช่น

เป็น / ห้องเล็กห้องขนาดเล็กที่ห้องขนาดเล็กที่มีแค่ ๕ คนครับ

ส ต

^๒ คำที่ปรากฏในวงเล็บเป็นคำที่กลุ่มตัวอย่างใช้การสะกด แต่ผู้วิจัยใส่ไว้ให้เข้าใจ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยชน์ที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์คุณศัพท์ มีอนุพากย์หลักคือ “เป็นห้องขนาดเล็ก” และมีอนุพากย์คุณศัพท์ “ที่มีแค่ ๕ คนครับ” ทำหน้าที่ขยายนามวลี “ห้องขนาดเล็ก” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

เป็น / โรงเรียนที่เล็กเล็กกว่าสาธิตเกษตรฯ

๓ ๔

ตัวอย่างนี้เป็นประโยชน์ที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์คุณศัพท์ มี อนุพากย์หลักคือ “*เป็นโรงเรียน*” และมีอนุพากย์คุณศัพท์ “*ที่เล็กกว่าสาริตเกษตร*” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “*โรงเรียน*” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

เป็น / โรงเรียนที่สนุก

၈ ၉

ตัวอย่างนี้เป็นประโยชน์ที่ประกอบด้วยอนุพакย์หลักและอนุพакย์คุณศัพท์ มี อนุพакย์หลักคือ “เป็นโรงเรียน” และมีอนุพакย์คุณศัพท์ “ที่สนุก” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “โรงเรียน” ซึ่งเป็นกรรมตรงของประโยค

โครงสร้าง ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์วิเศษณ์ เช่น

รดน้ำ / ต้นไม้ให้สูงขึ้น

၈ ၉

ตัวอย่างนี้เป็นประโยชน์สำหรับข้อที่ประกอบด้วยอนุภาคหลักและอนุภาคยวดยิ่ง มีอนุภาคหลักคือ “รดน้ำต้นไม้” และมีอนุภาคยวดยิ่ง “ให้สูงขึ้น” ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ “รดน้ำ” ซึ่งเป็น กริยากรรมของประโยค

เล่า / นิทานให้ดีฟังด้วย

၎င်း

ตัวอย่างนี้เป็นประโยชน์ที่ประกอบด้วยอนุพакย์หลักและอนุพакย์วิเศษณ์ มีอนุพакย์หลักคือ “เล่านิทาน” และมีอนุพакย์วิเศษณ์ “ให้ฟังด้วย” ทำหน้าที่ขยายคำว่า “เล่า” ซึ่งเป็น กริยากรรมของประโยค

ชอบเรียน / คอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์เพราะวิทยาศาสตร์สนุก

၈

นักรับและคอมพิวเตอร์ก็ได้ไปห้องแอร์ด้วย

ตัวอย่างนี้เป็นประโยชน์ที่ประกอบด้วยอนุพакย์หลักและอนุพакย์พิเศษ มีอนุพакย์หลักคือ “ชอบเรียนคอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์” และมีอนุพакย์พิเศษ

โครงสร้างแบบ ป/ส/ต ที่ประกอบด้วยอนุพากย์วิเศษณ์ เช่น

เอฟ / ชอบเล่น / เลโก้รับเพราะว่าสนุกครับ

ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “เอฟชอบเล่นเลโก้รับ” และมีอนุพากย์วิเศษณ์ “เพราะว่าสนุกครับ” ทำหน้าที่ขยายกริยาวิเศษณ์ “ชอบเล่น” ซึ่งเป็นกริยากรรมของประโยค

๑.๒.๒.๓ แบบกริยากรรม (อ)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ (อ) ปรากฏ ๑ ครั้งคือ

ทำงานเป็นกะ

อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “ทำงาน” และมีอนุพากย์วิเศษณ์คือ “เป็นกะ” ทำหน้าที่ขยายกริยากรรมของประโยค

๑.๒.๒.๔ แบบประธาน- กริยากรรม (ป/อ)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ (ป/อ) ปรากฏ ๑ ครั้งคือ

ผม / ต้องตื่นประมาณใกล้ ๆ ๖ โมง เพื่อมาให้ทันครับ

ป อ

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “ผมต้องตื่นประมาณใกล้ ๆ ๖ โมง” และมีอนุพากย์วิเศษณ์คือ “เพื่อมาให้ทันครับ” ทำหน้าที่ขยายกริยากรรมของประโยค

๑.๒.๒.๕ แบบกาลวลี – ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบ (ว/ป/ส/ต) ปรากฏ ๑ ครั้งคือ

ตอนกลางคืน/แม่/เล่า/นิทาน ให้ฟัง

ว ป ส ต

ตัวอย่างนี้เป็นประโยคซับซ้อนที่ประกอบด้วยอนุพากย์หลักและอนุพากย์วิเศษณ์ มีอนุพากย์หลักคือ “ตอนกลางคืนแม่เล่านิทาน” และมีอนุพากย์วิเศษณ์คือ “ให้ฟัง” ทำหน้าที่ขยายกริยากรรมของประโยค

เมื่อวิเคราะห์ความถี่ของโครงสร้างประโยคซับซ้อน ที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๖ ตารางแสดงโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กออกทิสติก

โครงสร้างประโยคซับซ้อน	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ส/ต	๑๐	๕๐
๒. แบบ ป/ส/ต	๗	๓๕
๓. แบบ อ	๑	๕
๔. แบบ ป/อ	๑	๕
๕. แบบ ว/ป/ส/ต	๑	๕
รวม	๒๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๖ จะเห็นได้ว่าในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อน ๕ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏ ๑๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐ รองลงมาคือแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏ ๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๕ ส่วนโครงสร้างแบบกริยากรรม แบบประธาน – กริยากรรม และแบบ กาลวลี – ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏอย่างละ ๑ ครั้ง

๒. การวิเคราะห์วลีของเด็กออกทิสติก

๒.๑ ชนิดของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก

จากการวิเคราะห์ชนิดของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกจำนวน ๙๖๖ วลี พบว่า วลีที่เด็กออกทิสติกใช้ในการเล่าเรื่อง มี ๔ ชนิด คือ นามวลี กริยวลี สถานวลี และกาลวลี ส่วนวลีที่ไม่ปรากฏคือ พิเศษวลี การวิเคราะห์ชนิดของวลีมีรายละเอียดดังนี้

๒.๑.๑ นามวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออกทิสติกใช้นามวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๕๔๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๗๕ ของการใช้วลีทั้งหมด นามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก

จำแนกเป็น ๕ ชนิด คือ คำนามคำเดียว คำนามสองคำ คำนามกับส่วนขยาย คำสรรพนามคำเดียว และคำสรรพนามกับคำนาม ดังนี้

๒.๑.๑.๑ คำนามคำเดียว เช่น

คาค้า

เครื่องดนตรี

เพื่อน

แปรงสีฟัน

กระดาน

๒.๑.๑.๒ คำนามสองคำ ปรางค์ ๒ ครั้งคือ

คอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์(คำนาม ๒ คำ)

แม่กับพี่ (คำนาม ๒ คำ)

๒.๑.๑.๓ คำนามกับส่วนขยาย เช่น

โรงเรียน / ที่สะอาด

นาม ส่วนขยาย

กำลังใจ / เยอะ

นาม ส่วนขยาย

ชั้น / บนสุด

นาม ส่วนขยาย

ห้อง / ที่พอสอน

นาม ส่วนขยาย

บ้าน / คนอื่น

นาม ส่วนขยาย

๒.๑.๑.๔ คำสรรพนามคำเดียว เช่น

ฉัน

ผม

ใคร

นี้

อะไร

๒.๑.๑.๔ คำสรรพนามกับคำนาม ปรากฏเพียง ๑ ครั้งคือ
ผมและน้อง

๒.๑.๒ กริยาวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออทิสติกใช้กริยาวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๓๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๗๕ ของการใช้วลีทั้งหมด กริยาวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก จำแนกเป็น ๕ ชนิด คือ คำกริยาคำเดียว คำกริยาสองคำ คำกริยากับส่วนขยาย คำหน้ากริยากับ คำกริยา และคำกริยากับคำหลังกริยา ดังนี้

๒.๑.๒.๑ คำกริยาคำเดียว เช่น

สร้างรถ

อ่านหนังสือ

ถ่ายรูป

ผูกโบ

ตี

๒.๑.๒.๒ คำกริยาสองคำ เช่น

ตั้งใจ / เรียน

ชอบ / เล่น

ยืน / คืบ

๒.๑.๒.๓ คำกริยากับส่วนขยาย เช่น

ทำ การบ้าน / ให้ตรงเวลา

กริยาวลี ส่วนขยาย

ทำ อะไรหลายอย่าง / อย่างหนัก

กริยาวลี ส่วนขยาย

คือ / เกิน ๕ นาที

กริยาวลี ส่วนขยาย

เล่า นิทาน / ให้ฟัง

กริยาวลี ส่วนขยาย

ทำงาน / อยู่ที่โรงงาน

กริยาวลี ส่วนขยาย

๒.๑.๒.๔ คำนำกริยา กับคำกริยา เช่น

ไป / เที่ยว

คำนำกริยา กริยาวลี

ไป / ทำงาน

คำนำกริยา กริยาวลี

มา / รับ

คำนำกริยา กริยาวลี

๒.๑.๒.๕ คำกริยากับคำหลังกริยา เช่น

จน / ไป

กริยาวลี คำหลังกริยา

ขึ้น / ไป

กริยาวลี คำหลังกริยา

๒.๑.๓ สถานาวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออกทิสติกใช้สถานาวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๒๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๗ ของการใช้วลีทั้งหมด สถานาวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกได้แก่

ในบ้านผม

ที่โรงเรียน

ที่ต่างจังหวัด

หน้าบ้าน

ที่ระยอง

จากบ้านผม

ที่โรงงานยาสูบ

จากบ้าน

ที่หน้าโรงเรียน

ที่สวน

ที่ชลบุรี

ที่ญี่ปุ่น

ที่โรงงาน

ในบ้าน

ที่รามอินทรา
ที่ห้องสมุด
ที่กรุงเทพฯ
จากลำปาง
ข้างนอก

ที่วังหิน
ที่บริษัทเอสโซ
ภายในกรุงเทพฯ
ในมหาวิทยาลัยเกษตรฯ
ข้างใน

๒.๑.๔ กาลวลี

จากการวิเคราะห์พบว่า เด็กออกทิสติกใช้กาลวลีในเรื่องเล่าทั้งสิ้น ๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๕ ของการใช้วลีทั้งหมด กาลวลีที่เด็กใช้มีทั้งสิ้น ๒๓ กาลวลี ดังนี้

ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์	ตอนนั้น
ต่อไป	เวลาพ่อสอน
ตอนกลางคืน	แต่เช้า
บางที	ประมาณใกล้ ๆ ๖ โมง
ตอนนี้	ตอนมาส่งผม
พอ	เมื่อ
สมัยก่อน	ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว
สมัยนี้	สมัยทำอาหาร
สมัยเรียนทำอาหาร	ตอนหลัง
สมัยคนก่อนนะ	พอตอนเที่ยง
ถึงมีค	สมัยที่โรงเรียน
ก่อนจะมาโรงเรียน	

เมื่อวิเคราะห์ความถี่ของชนิดของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก สามารถแสดงได้ดังนี้

ตารางที่ ๑๗ ตารางแสดงความถี่ของชนิดของวลีจากเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก

ชนิดของวลี	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก	ร้อยละ
นามวลี	๕๔๐	๕๓.๓๕
กริยาวลี	๓๔๔	๓๖.๓๕
สถานวลี	๒๔	๒.๕๓
กาลวลี	๒๓	๒.๘๕
รวม	๙๓๕	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า วลีที่เด็กออกทิสติกใช้เล่าเรื่องมี ๔ ชนิดคือ นามวลี กริยาวลี สถานวลี และกาลวลี วลีที่เด็กใช้มากที่สุดคือนามวลี ปรากฏ ๕๔๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๗๕ รองลงมาคือกริยาวลี ปรากฏ ๓๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๗๕ กาลวลีปรากฏ ๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๕ ส่วนสถานวลีเป็นวลีที่ปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏ ๒๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๗

๒.๒ โครงสร้างของวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก

วลีที่นำมาวิเคราะห์โครงสร้างมีทั้งสิ้น ๔ ชนิดคือ นามวลี กริยาวลี สถานวลี และกาลวลี โดยมีรายละเอียดดังนี้

๒.๒.๑ โครงสร้างนามวลี

จากการวิเคราะห์นามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกทั้ง ๕๔๐ วลีพบว่ามีจำนวนโครงสร้างนามวลีทั้งสิ้น ๖ รูปแบบ คือ

๒.๒.๑.๑ แบบหน่วยหลัก(ล)

๒.๒.๑.๒ แบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน (ล/จ)

๒.๒.๑.๓ แบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ (ล/ค)

๒.๒.๑.๔ แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด (ล/ก)

๒.๒.๑.๕ แบบหน่วยหลัก – หน่วยขยายเสริม (ล/ขส)

๒.๒.๑.๖ แบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ – หน่วยขยายเสริม (ล/ค/ขส)

โครงสร้างนามวลีแต่ละรูปแบบมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๒.๒.๑.๑ แบบหน่วยหลัก (ล)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก ปรากฏ ๔๕๒ ครั้ง เช่น
เพื่อน

ล

ครูใหญ่ประจำโรงเรียนคนตรี

ล

โรงเรียนสมาคมไทยญี่ปุ่น

ล

คอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์

ล

ชื่อเสียงของโรงเรียน

ล

๒.๒.๑.๒ แบบหน่วยหลัก-หน่วยจำนวน (ล/จ)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยจำนวนปรากฏ ๑๒ ครั้ง

เช่น

ของ / บางชนิด

ล จ

สมาชิก / ๕ คน

ล จ

ชั้น / ที่หนึ่ง

ล จ

มัธยมศึกษา / ปีที่ ๑ ๒ ๓

ล จ

ทำอะไร / หลายอย่าง

ล จ

๒.๒.๑.๓ แบบหน่วยหลัก-หน่วยคุณศัพท์ (ล/ค)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ปรากฏ ๒๕

ครั้ง เช่น

เด็ก / ที่ดี

ล ค

โรงเรียน / ที่สนุก

ล ค

ชั้น / บนสุด

ล ค

บ้าน / เก่า

ล ค

ห้อง / ขนาดเล็กที่มีแค่ ๕ คน

ล ค

เช่น

๒.๒.๑.๔ แบบหน่วยหลัก-หน่วยกำหนด (ล/ก)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนดปรากฏ ๘ ครั้ง

รื้อบ้าน/ คนอื่น

ล ก

โรงเรียน / นี่

ล ก

บริษัท / นั้น

ล ก

ที่ / นี่

ล ก

การแต่งกายของโรงเรียน / นี่

ล ก

ครั้ง คือ

๒.๒.๑.๕ แบบหน่วยหลัก-หน่วยขยายเสริม (ล/ขส)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยขยายเสริมปรากฏ ๒

ดอกไม้ / ที่สวน

ล ขส

บ้าน / ที่ชลบุรี

ล ขส

เสริมปรากฏ ๑ ครั้งคือ

๒.๒.๑.๖ แบบหน่วยหลัก-หน่วยคุณศัพท์-หน่วยขยายเสริม (ล/ค/ขส)

โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ – หน่วยขยาย

บ้าน / ใหม่ / ที่วังหิน

ล ค ขส

ผลการวิเคราะห์ความถี่ของโครงสร้างนามวลีแต่ละรูปแบบสามารถแสดงได้ดังตารางนี้

ตารางที่ ๑๘ ตารางแสดงโครงสร้างนามวลีของเด็กออทิสติก

โครงสร้างนามวลี	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ล	๔๕๒	๕๑.๑๑
๒. แบบ ล / ค	๒๕	๔.๖๓
๓. แบบ ล/ จ	๑๒	๒.๒๒
๔. แบบ ล / ก	๘	๑.๔๘
๕. แบบ ล / ขส	๒	๐.๓๗
๖. แบบ ล / ค / ขส	๑	๐.๑๕
รวม	๕๔๐	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๘ แสดงให้เห็นว่า เด็กออทิสติกใช้โครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบคือ แบบ ล แบบ ล/ค แบบ ล/จ แบบ ล/ก แบบ ล/ขส และแบบ ล/ค/ขส โครงสร้างนามวลีที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือแบบหน่วยหลัก ปรากฏ ๔๕๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๑๑ ของโครงสร้างนามวลีทั้งหมด รองลงมาคือแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ ปรากฏ ๒๕ ครั้ง แบบหน่วยหลัก – หน่วยจำนวน ปรากฏ ๑๒ ครั้ง แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด ปรากฏ ๘ ครั้ง และแบบหน่วยหลัก – หน่วยขยายเสริม ปรากฏ ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๓ ๒.๒๒ ๑.๔๘ และ ๐.๓๗ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ – หน่วยขยายเสริม ปรากฏน้อยที่สุด โดยปรากฏเพียง ๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๕

๒.๒.๒ โครงสร้างกริยาวลี

จากการวิเคราะห์กริยาวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกพบว่ามีจำนวนโครงสร้างกริยาวลีทั้งสิ้น ๘ รูปแบบ คือ

๒.๒.๒.๑ แบบหน่วยแก่น (ก)

๒.๒.๒.๒ แบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย (ก/ข)

๒.๒.๒.๓ แบบหน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ข_๒)

๒.๒.๒.๔ แบบหน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา – หน่วยขยาย (ก/ข_๒/ข)

๒.๒.๒.๕ แบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย – หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ข/ข_๒)

๒.๒.๒.๖ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น (ข_๑/ก)

๒.๒.๒.๗ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยขยาย (ข_๑/ก/ข)

๒.๒.๒.๘ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา

(ช_๑/ก/ช_๒)

โครงสร้างแต่ละรูปแบบมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

๒.๒.๒.๑ แบบหน่วยแก่น (ก)

โครงสร้างกริยาลีแบบหน่วยแก่น ปราบกฎ ๒๒๕ ครั้ง เช่น

ดี

ก

เรียน

ก

เล่น

ก

น่ายู่

ก

แปรงฟัน

ก

๒.๒.๒.๒ แบบหน่วยแก่น-หน่วยขยาย (ก/ข)

โครงสร้างกริยาลีแบบหน่วยแก่น – หน่วยขยายปราบกฎ ๕๗ ครั้ง

เช่น

ดี / ตลอด

ก ข

ทำงาน / ที่โรงงานยาสูบ

ก ข

ไปทำงาน / แต่เช้า

ก ข

อยู่ / ใกล้แค่นี้

ก ข

ทำการบ้าน / ให้ตรงเวลา

ก ข

๒.๒.๒.๓ แบบหน่วยแก่น-หน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่น (ก/ช_๒)

โครงสร้างกริยาลิแบบหน่วยแก่น – หน่วยช่วยกริยาลังหน่วย
 แก่นปรากฏ ๕ ครั้ง เช่น

เบื้อ / แล้ว

ก ช_๒

หมด / แล้ว

ก ช_๒

เลิก / แล้ว

ก ช_๒

เล้าจบ / แล้วครับ

ก ช_๒

จบ / แล้ว

ก ช_๒

๒.๒.๒.๔ แบบหน่วยแก่น-หน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่น-หน่วยขยาย

(ก/ช_๒/ข)

โครงสร้างกริยาลิแบบหน่วยแก่น-หน่วยช่วยกริยาลังหน่วย
 แก่น-หน่วยขยายปรากฏ ๑ ครั้ง คือ

นั่ง / อยู่ / ในบ้าน

ก ช_๒ ข

๒.๒.๒.๕ แบบหน่วยแก่น-หน่วยขยาย-หน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่น

(ก/ข/ช_๒)

โครงสร้างกริยาลิแบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย – หน่วยช่วย
 กริยาลังหน่วยแก่นปรากฏ ๑ ครั้ง คือ

อยู่ / ที่ต่างจังหวัด ตั้งแต่สมัยโบราณ / แล้ว

ก ข ช_๒

๒.๒.๒.๖ แบบหน่วยช่วยกริยาน้ำหน่วยแก่น-หน่วยแก่น (ช_๒/ก)

ปรากฏ ๓๑ ครั้ง เช่น

โครงสร้างกริยาวิเศษณ์หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น

ไม่ได้ / ใช้น้ำ

ช. ก

ไม่ / อาละวาด

ช. ก

ก็จะ / ดี

ช. ก

ต้อง / สั่งสอนใคร

ช. ก

กำลัง / ไปทำงาน

ช. ก

๒.๒.๒.๗ แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น-หน่วยขยาย

(ช./ก/ข)

โครงสร้างกริยาวิเศษณ์หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วย
แก่น-หน่วยขยายปรากฏ ๑๓ ครั้ง เช่น

ไม่ / เล่น / โด่ดโผน

ช. ก ข

ต้อง / ตื่น / ประมาณใกล้ ๆ ๖ โมงเพื่อจะมาให้ทัน

ช. ก ข

ไม่ / ใช้คอมพิวเตอร์ / ตอนนั้นนะครับ

ช. ก ข

ก็ได้ / ไปห้องแอร์ / ด้วยอะครับ

ช. ก ข

ต้อง / มา / แต่เช้าเพื่อมาทันเวลา

ช. ก ข

๒.๒.๒.๘ แบบหน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วยแก่น-หน่วยช่วย
กริยาลังหน่วยแก่น (ช./ก/ข_๒)

โครงสร้างกริยาวิเศษณ์หน่วยช่วยกริยาหน้าหน่วยแก่น-หน่วย
แก่น-หน่วยช่วยกริยาลังหน่วยแก่นปรากฏ ๓ ครั้งคือ

ก็/ไม่/ มี/แล้ว (ปรากฏ ๒ ครั้ง)

ช_๑ ก ช_๒

ไม่/มี/แล้วครับ

ช_๑ ก ช_๒

เมื่อวิเคราะห์ความถี่ของโครงสร้างกริยาวิเศษณ์ที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กก้อทิสติก
สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๑๕ ตารางแสดงโครงสร้างกริยาวิเศษณ์ของเด็กก้อทิสติก

โครงสร้างกริยาวิเศษณ์	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กก้อทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ก	๒๒๕	๖๖.๕๓
๒. แบบ ก/ช	๕๓	๑๖.๕๓
๓. แบบ ก/ช _๒	๕	๒.๖๒
๔. แบบ ก/ช _๒ /ช	๑	๐.๒๕
๕. แบบ ก/ช/ช _๒	๑	๐.๒๕
๖. แบบ ช _๑ /ก	๓๑	๙.๐๑
๗. แบบ ช _๑ /ก/ช	๑๓	๓.๙๘
๘. แบบ ช _๑ /ก/ช _๒	๓	๐.๙๓
รวม	๓๔๔	๑๐๐

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นได้ว่าในเรื่องเล่าของเด็กก้อทิสติกปรากฏโครงสร้างกริยาวิเศษณ์ ๘
รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบหน่วยแก่น ปรากฏ ๒๒๕ ครั้ง คิดเป็น

ร้อยละ ๖๖.๕๗ รองลงมาคือโครงสร้างแบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย ปรากฏ ๕๗ ครั้ง แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น ปรากฏ ๓๑ ครั้ง แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น – หน่วยขยาย ปรากฏ ๑๓ ครั้ง และแบบหน่วยแก่น – หน่วยช่วยหลังกริยา ปรากฏ ๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๗ ๕.๐๑ ๓.๓๘ และ ๒.๖๒ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างกริยาวลีรูปแบบอื่นปรากฏ ๑-๓ ครั้งเท่านั้น

๒.๒.๓ โครงสร้างสถานวลี

จากการวิเคราะห์สถานวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิศติกทั้ง ๒๔ วลีพบว่า มีโครงสร้างสถานวลี ๓ รูปแบบคือ แบบคำบุพบท ๑ คำกับนามวลี แบบคำบุพบท ๒ คำกับนามวลี และแบบคำบุพบท ๒ คำ มีรายละเอียดดังนี้

๒.๒.๓.๑ แบบคำบุพบท ๑ คำกับนามวลี พบ ๒๑ วลี ดังนี้

ที่ / โรงเรียน	ที่ / ชลบุรี
ที่ / ต่างจังหวัด	ที่ / สวน
ใน / บ้านผม	หน้า / บ้าน
ที่ / โรงงานยาสูบ	ที่ / ระยอง
ที่ / รามอินทรา	ที่ / ญี่ปุ่น
ที่ / วังหิน	ใน / บ้าน
ที่ / ห้องสมุด	ที่ / กรุงเทพฯ
ที่ / โรงงาน	ที่ / บริษัทเอสโซ่
ภายใน / กรุงเทพฯ	ใน / มหาวิทยาลัยเกษตรฯ
จาก / ลำปาง	จาก / บ้านผม
จาก / บ้าน	

๒.๒.๓.๒ แบบคำบุพบทสองคำกับนามวลี ปรากฏเพียง ๑ วลีคือ

ที่ / หน้า / โรงเรียน

๒.๒.๓.๓ แบบคำบุพบท ๒ คำ ปรากฏเพียง ๒ วลีคือ

ข้าง / ใน

ข้าง / นอก

๒.๒.๔ โครงสร้างกาลวลี

จากการวิเคราะห์กาลวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกทั้ง ๒๓ วลี พบว่า มีโครงสร้างกาลวลี ๓ รูปแบบคือ แบบที่ปรากฏเฉพาะคำบอกเวลา แบบที่ปรากฏคำบอกเวลากับคำบอกกำหนดเสียงตรี และแบบที่ปรากฏคำหน้าจำนวน คำบอกจำนวนนับและคำบอกเวลา มีรายละเอียดดังนี้

๒.๒.๔.๑ แบบที่ปรากฏเฉพาะคำบอกเวลา มีทั้งสิ้น ๑๕ วลี ดังนี้

ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์	ตอนมาส่งผม
ต่อไป	เวลาพ่อสอน
ตอนกลางคืน	แต่เช้า
บางที่	ก่อนจะมาโรงเรียน
พอ	เมื่อ
สมัยก่อน	ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว
สมัยที่โรงเรียน	สมัยทำอาหาร
สมัยเรียนทำอาหาร	ตอนหลัง
สมัยคนก่อนนะ	พอตอนเที่ยง
ถึงมีด	

๒.๒.๔.๒ แบบที่ปรากฏคำบอกเวลากับคำบอกกำหนดเสียงตรีมี ๓ วลี คือ

สมัย / นี่
ตอน / นั้น
ตอน / นี่

๒.๒.๔.๓ แบบที่ปรากฏคำหน้าจำนวน คำบอกจำนวนนับและคำบอกเวลามี ๑ วลีคือ

ประมาณใกล้ๆ / ๖ / โมง

๓. การวิเคราะห์สัมพันธสารในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก

การวิเคราะห์ลักษณะภาษาที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกสามารถจำแนกการวิเคราะห์ได้เป็น ๒ หัวข้อคือ การวิเคราะห์การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending) และการเชื่อมโยงความ(cohesion)โดยแสดงรายละเอียดได้ดังนี้

๓.๑ การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่อง (starting and ending)

๓.๑.๑ การเริ่มต้นเรื่อง (starting)

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๓๓ เรื่องพบว่า เด็กออทิสติกมีวิธีการเริ่มต้นเรื่อง ๓ วิธีคือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยสถานวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ และการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที ทั้งนี้ผู้วิจัยจะวิเคราะห์การเริ่มต้นเรื่องโดยพิจารณาควบคู่กับหัวเรื่อง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

๓.๑.๑.๑ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร

การเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงตัวละครเป็นวิธีที่เด็กออทิสติกใช้ในการเริ่มต้นเรื่องเล่ามากที่สุด กล่าวคือจากเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกทั้งหมด ๓๓ เรื่อง พบว่ามีการเริ่มเรื่องด้วยวิธีนี้ถึง ๒๐ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๖๑ ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

พ่อของฉันเป็นครูสอนอิเล็กทรอนิกส์ กีตาร์ แล้วก็วิชา JMC กับ JXC ก็เป็นวิชาดนตรี... (เรื่องพ่อของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการใช้นามวลี “พ่อของฉัน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

พ่อของฉันรักฉัน พ่อของฉัน..ห่วงใยฉัน พ่อของฉันกอดฉัน พ่อของฉันช่วยฉัน พ่อของฉันพาฉัน... (เรื่องพ่อของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการใช้นามวลี “พ่อของฉัน” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

โรงเรียนสาธิต เกษตรฯ โรงเรียนของฉันมีครูชื่อ อาจารย์ไมตรี อาจารย์เสาวณีย์... (เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการใช้นามวลี “โรงเรียนสาธิตเกษตร ฯ” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

พ่อ แม่ เเค พี่นา พ่อ แม่ เเค พี่นา แม่ซักผ้า ล้างจาน เเคใส่เสื้อ ผูกโบ... (ครอบครัวของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการใช้นามวลี “พ่อ” “แม่” “เเค” และ “พี่นา” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

คุณแม่วัยรัก รักสัตว์ หวานของฉัน ฮิปโปโป นก หนู... (เรื่องแม่ของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการใช้นามวลี “คุณแม่” เพื่อกล่าวถึงตัวละครของเรื่อง

๓.๑.๑.๒ การเริ่มต้นด้วยสถานวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์

การเริ่มต้นด้วยวิธีนี้พบเพียง ๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๓ ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

ที่นี่คือ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา...(เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออกสตีกใช้สถานวลี “ที่นี่” เพื่อเริ่มต้นเรื่อง

๓.๑.๑.๓ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องเรื่องทันที

การเริ่มต้นด้วยวิธีนี้พบว่าผู้เล่าจะเล่าเนื้อเรื่องทันทีโดยไม่มีการกล่าวถึงตัวละครหรือสถานที่เพื่อเกริ่นเรื่อง จากการวิเคราะห์พบ ๑๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๓๖ ของวิธีการเริ่มต้นเรื่องทั้งหมด ดังนี้

ไปโรงเรียน แม่ก็กลับบ้าน พ่อก็กลับบ้าน... (เรื่องแม่ของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออกสตีกกล่าวถึงเหตุการณ์ “ไปโรงเรียน” ทันที โดยไม่มีการเกริ่นนำว่าใครเป็นผู้กระทำเหตุการณ์นั้น

มีลักษณะของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มีป.๑ และป.๒ ป.๓ ป.๔ ป.๕ ป.๖...(เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออกสตีกเริ่มต้นเรื่องด้วยการบรรยายลักษณะของโรงเรียน โดยไม่มีการเกริ่นนำโรงเรียนก่อน

ช่วยเค พ่อ..พี่น้อง... ..อาหารเยอะ...เป็นหวัด (เรื่องพ่อของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออกสตีกกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที โดยไม่มีการเกริ่นนำว่าใครเป็นผู้กระทำเหตุการณ์นั้น

มีเพื่อน แล้วยก็ได้เรียน ได้หาความรู้ ได้ไปทัศนศึกษาด้วย...(เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออกสตีกเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงกิจกรรมของโรงเรียนที่ตนเองประทับใจ โดยไม่มีการเกริ่นนำโรงเรียนก่อน

น่าอยู่ สนุก ชอบ มีเท่านั้น (เรื่องโรงเรียนของฉัน)

^๓ ทฤษฎีสัมพันธสารตามแนวการศึกษาของชลธิชา บำรุงรักษ์ใช้คำว่า “วลีแสดงสถานที่” แต่ในวิทยานิพนธ์เล่มนี้จะใช้คำว่า “สถานวลี” ตามทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้างเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาทั้งเล่ม

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงความรู้สึกของตนที่มีต่อโรงเรียน โดยไม่มีการเกริ่นนำโรงเรียนก่อน

ผลการวิเคราะห์วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๐ ตารางแสดงวิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กออทิสติก

วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กออทิสติก	ความถี่	ค่าร้อยละ
๑. การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร	๒๐	๖๐.๖๑
๒. การเริ่มต้นด้วยสถานวลิตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์	๑	๓.๐๓
๓. การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที	๑๒	๓๖.๓๖
รวม	๓๓	๑๐๐

จากตารางที่ ๒๐ จะเห็นได้ว่า วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็กออทิสติกมี ๓ วิธี การเริ่มต้นเรื่องที่เด็กใช้มากที่สุดคือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร ปรากฏร้อยละ ๖๐.๖๑ รองลงมาคือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที ปรากฏร้อยละ ๓๖.๓๖ ส่วนการเริ่มต้นด้วยสถานวลิตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ปรากฏน้อยที่สุด คือร้อยละ ๓.๐๓

๓.๑.๒ การลงท้ายเรื่อง (ending)

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๓๓ เรื่องพบว่า เด็กออทิสติกมีวิธีการลงท้ายเรื่อง ๕ วิธีคือ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า การลงท้ายเรื่องด้วยการนำเข้าสู่เรื่องต่อไป การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง และไม่มีการลงท้ายเรื่อง โดยมีรายละเอียดดังนี้

๓.๑.๒.๑ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า

การลงท้ายด้วยวิธีนี้ผู้เล่าจะใช้วลีที่แสดงตอนจบของเรื่อง เช่น “เล่าจบแล้วครับ” “มีเท่านี้” “จบ” “ไม่มีแล้วครับ” เป็นต้น จากการวิเคราะห์พบการลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ ๑๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๕๘ ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

... แปรงสีฟัน ยาสีฟัน แก้วน้ำ สบู่ล้างมือ... ...ก็ไม่มีแล้วไง (เรื่องโรงเรียนของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “ก็ไม่มีแล้วไง” แสดงการลงท้ายเรื่อง
... พ่อของฉันไปทำงานแต่เช้า กลับมาเย็น เล่านิทานให้ตีฟังก้อย
บางทีก็เล่นกับดิ มีเท่านี้ (เรื่องพ่อของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “มีเท่านี้” แสดงการลงท้ายเรื่อง
บ้านของฉันมีพ่อ แม่ พี่ น้อง คุณป้า คุณตา คุณยาย คุณลุง คุณอา
คุณน้า นม ตู้เย็น... ...ห้องครัว ห้องนอน ... ประตู โต๊ะ เก้าอี้ ไม่มีแล้วครับ (เรื่องบ้านของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “ไม่มีแล้วครับ” แสดงการลงท้ายเรื่อง
... บ้านใหม่ที่วังหิน ผมจะอยู่แค่จันทร์ถึงศุกร์ แล้ววันเสาร์อาทิตย์ก็
กลับมาอยู่ที่ที่ผมอยู่ตอนนี้ครับ บ้านของฉันเล่าจบแล้วครับ (เรื่องบ้านของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “เล่าจบแล้วครับ” แสดงการลงท้ายเรื่อง
... พ่อทำงานที่โรงงานยาสูบ ทำงานเป็นกะไม่รู้ครับ (เรื่องพ่อ
ของฉัน)

ตัวอย่างนี้ปรากฏวลี “ไม่รู้ครับ” แสดงการลงท้ายเรื่อง

๓.๑.๒.๒ การลงท้ายด้วยการนำเข้าสู่เรื่องต่อไป

การลงท้ายด้วยวิธีนี้ปรากฏ ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๐๖ ของวิธีการ
ลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังนี้

... แต่งนิทานแต่ไม่ใช่คอมพิวเตอร์ตอนนี้นั้นนะครับ ใช้กระดาษ
เขียน ไปก่อน ต่อไปจะเล่าเรื่องบ้านของฉัน (เรื่องโรงเรียนของฉัน)

... บ้านของผมนั้นก็บริษัทนั้นเหมือนกันนั้นแหละครับ แล้วก็ต่อไปจะ
เล่าเรื่องพ่อของฉัน (เรื่องบ้านของฉัน)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าเด็กออกทิศติกลงท้ายเรื่องโดยการ
เชื่อมโยงเพื่อนำเข้าสู่เรื่องที่เด็กจะเล่าต่อไป

๓.๑.๒.๓ การลงท้ายเรื่องด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์

การลงท้ายเรื่องด้วยวิธีนี้ปรากฏ ๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๑๒ ของ
วิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังนี้

แม่ทำงานบ้าน เอฟเล่นเกมครับ พ่อไม่รู้ครับ (เรื่องครอบครัวของ
ฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องครอบครัวของฉัน โดยอธิบายว่า
สมาชิกแต่ละคนทำกิจกรรมอะไรบ้างตามลำดับ เริ่มจากกิจกรรมของแม่ ลูก และจบลงที่พ่อ

ชอบเรียนคอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์เพราะวิทยาศาสตร์สนุกน
ครับ และคอมพิวเตอร์ก็ได้ไปห้องแอร์ด้วยอะครับ เอฟชอบเล่นเลโก้ครับเพราะว่าสนุกครับ (เรื่อง
โรงเรียนของฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องโรงเรียนของฉัน โดยบรรยายวิชา
และกิจกรรมที่ชอบ และลงท้ายด้วยข้อสนับสนุนของความชอบดังกล่าว

ไปโรงเรียน แม่ก็กลับบ้าน พ่อก็กลับบ้าน เล่นกับแม่ เล่นกับ
แม่ จะจี๋คอแม่แม่ก็ไม่ยอม พ่อกลับบ้าน พ่อกลับบ้าน พ่อมาทนนแม่ยอมให้กอด (ร้อง) (เรื่องแม่ของ
ฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องแม่ของฉัน โดยบรรยายเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลา เริ่มตั้งแต่ไปโรงเรียนตอนเช้า กลับมาจากโรงเรียน จนกระทั่งพ่อกลับบ้าน
การทำงาน

รักโรงเรียน รักเอช รักจี(ชื่อตัวเอง) รักไอ รักเจ รักเค รักแม่ รัก อ.
ระพีพร รัก อ.ภู รัก อ.วรรณวิภา รัก อ.กรัยวิเชียร เล่านิทาน เคนอน ोनอน จินอน เอ
ชนอน อ.วรรณวิภาอน อ.ระพีพรอน อ.ภูนอน อ.พรเพ็ญนอน อ.กรัยวิเชียรอน กลับ ไป
เรียนอิงลิท ... จีไปเรียนอิงลิทกับเค กับไอ กับเอช กับเจ ไปเรียนอิงลิท ... อ.ระพีพรไปเรียน
อิงลิท อ.วรรณวิภาไปเรียนอิงลิท อ.พรเพ็ญไปเรียนอิงลิท อ.กรัยวิเชียรไปเรียนอิงลิท
(เรื่องโรงเรียนของฉัน)

ตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าเด็กเล่าเรื่องโรงเรียนของฉัน โดยบรรยาย
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทีละชุดเหตุการณ์ แต่เปลี่ยนบุคคลไปเรื่อย ๆ ทั้งนี้เหตุการณ์ทุกชุดจะจบลงที่
อาจารย์กรัยวิเชียรทุกครั้ง

๓.๑.๒.๔ การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง

การลงท้ายด้วยวิธีนี้เป็นการแสดงข้อสรุปของเรื่องที่ได้นำมา
ข้างต้น จากการวิเคราะห์พบเพียง ๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๓ ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังนี้

บ้านมีต้นไม้ มีใบสีเขียว มีดอกสีม่วง ๒ สีเอกรับ (เรื่องบ้านของ
ฉัน)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า ผู้เล่ากล่าวถึงสี่ของใบไม้และดอกไม้แล้วสรุปเรื่องในตอนท้ายว่า “๒ สี่เองครับ”

๓.๑.๒.๕ ไม่มีการลงท้ายเรื่อง

การเล่าเรื่องโดยไม่มีการลงท้ายเรื่องเป็นการจบเรื่องโดยมิได้แสดงตอนจบหรือข้อสรุปของเหตุการณ์ อีกทั้งไม่มีวลีที่แสดงการยุติเรื่องเล่า การลงท้ายเรื่องเช่นนี้ผู้เล่ามักจะหยุดเรื่องเพราะนึกเรื่องต่อไปไม่ได้ จากการวิเคราะห์ปรากฏ ๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๒๑ ของวิธีการลงท้ายเรื่องทั้งหมด ดังตัวอย่าง

... ช่วยเค ... พี่น้อง อาหารเยอะ... เป็นหวัด.. (เรื่องพ่อของฉัน)

พ่อของฉันรักฉัน พ่อของฉัน..ห่วงใยฉัน พ่อของฉันกอดฉัน พ่อของฉันช่วยฉัน พ่อของฉันพาฉัน... (เรื่องพ่อของฉัน)

มีคุณพ่อ คุณแม่ พี่ ลูก คุณพ่อทำอาหาร คุณแม่ทำอาหาร... .. (เรื่องครอบครัวของฉัน)

ไปเที่ยวโรงเรียน ผ่าเซ็ดโต๊ะ... .. (เรื่องโรงเรียนของฉัน)

จากตัวอย่างข้างต้นจะเห็นว่าไม่มีการลงท้ายเรื่องเล่า เนื่องจากเด็กยุติเรื่องโดยเล่าต่อไปไม่ได้

ผลการวิเคราะห์วิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กออทิสติกสามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้ ตารางที่ ๒๑ ตารางแสดงวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กออทิสติก

วิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กออทิสติก	ความถี่	ค่าร้อยละ
๑. การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า	๑๘	๕๗.๕๘
๒. การลงท้ายเรื่องด้วยการนำเข้าสู่เรื่องต่อไป	๒	๖.๐๖
๓. การลงท้ายด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์	๔	๑๒.๑๒
๔. การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง	๑	๓.๐๓
๕. ไม่มีการลงท้ายเรื่อง	๗	๒๑.๒๑
รวม	๓๓	๑๐๐

จากตารางที่ ๒๑ จะเห็นได้ว่า วิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กออกทิสติกมี ๕ วิธี การลงท้ายเรื่องที่เด็กใช้มากที่สุดคือ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า ปรากฏร้อยละ ๕๗.๕๘ รองลงมาคือไม่มีการลงท้ายเรื่อง ปรากฏร้อยละ ๒๑.๒๑ ส่วนการลงท้ายเรื่องที่ปรากฏน้อยที่สุดคือ การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง โดยปรากฏร้อยละ ๓.๐๓

๓.๒ การเชื่อมโยงความ (cohesion)

การเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกแบ่งได้เป็น ๔ ประเภทคือการอ้างอิง (reference) การละ (ellipsis) การใช้คำเชื่อม (conjunction) และการซ้ำ (repetition) จากการวิเคราะห์พบว่าปรากฏการเชื่อมโยงความทั้งสิ้น ๑,๖๘๔ ครั้ง แบ่งเป็นการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างอิง ๑๔๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๖๕ การเชื่อมโยงความด้วยการละ ๘๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๙๙ การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อม ๑๘๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๗๕ และการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำ ๑,๒๗๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๔๑ การเชื่อมโยงความแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

๓.๒.๑ การอ้างอิง (reference)

การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างอิงในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกจำนวน ๑๔๕ ครั้งแบ่งได้เป็น ๒ ประเภทคือการอ้างอิงหน่วยนาม ๑๔๖ ครั้ง และการอ้างอิงอนุพากย์หรือประโยค ๓ ครั้ง ดังนี้

๓.๒.๑.๑ การอ้างอิงหน่วยนาม

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกพบว่าปรากฏการอ้างอิงหน่วยนามทั้งสิ้น ๑๔๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๙๗.๙๙ ของการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างอิงทั้งหมด ซึ่งการอ้างอิงหน่วยนามนี้ ผู้เล่าจะใช้รูปแทนเพื่ออ้างอิงรูปหลักที่เป็นหน่วยนาม ๕ ชนิดคือ รูปแทนที่เป็นคำสรรพนาม รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน รูปแทนที่เป็นนามวลี รูปแทนที่เป็นสุญรูป และรูปแทนที่เป็นคำบ่งชี้ ดังนี้

๓.๒.๑.๑.๑ รูปแทนที่เป็นคำสรรพนาม

รูปแทนที่เป็นคำสรรพนามปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติกจำนวน ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๓๗ ของการอ้างอิงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างอิงหน่วยนามด้วยรูปแทนสรรพนาม เช่น

พ่อของผมนำงานอยู่ที่บริษัทเอสโซ อยู่ภายในกรุงเทพฯ แต่ มัน ไกลจากบ้านผมมากครับ...

คำว่า “มัน” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม “บริษัทเอส
โซ”

...โรงเรียน มันสกปรก มีฝุ่น...

คำว่า “มัน” เป็นรูปแทนสรรพนามของหน่วยนาม “โรงเรียน”

๓.๒.๑.๑.๒ รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน

รูปแทนที่เป็นคำเรียกขานปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก
จำนวน ๑๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๕ ของการอ้างอิงถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างอิงถึงหน่วยนามด้วยรูป
แทนคำเรียกขานส่วนใหญ่จะเป็นคำว่า “พ่อ” และ “แม่” เช่นเดียวกับเด็กออกทิสติก ดังตัวอย่าง

พ่อของฉัน แม่ของฉัน พ่อกำลังไปทำงาน พ่อไปทำงานอยู่ที่
โรงงาน...

คำว่า “พ่อ” เป็นรูปแทนคำเรียกขานของหน่วยนาม “พ่อของ
ฉัน”

ครอบครัวมีสมาชิก ๕ คน แล้วมีครอบครัว และก็มีนาย ก^๑
และก็ ข^๒ และก็ ค^๓ มีใ้อ่านหนังสือ พ่อทำงาน แม่กับพี่ทำงานบ้าน ...

คำว่า “พ่อ” “แม่” และ “พี่” เป็นรูปแทนคำเรียกขานของ
หน่วยนาม “นาย ก” “ข” และ “ค” ตามลำดับ (ก ข และ ค เป็นนามสมมุติของพ่อ แม่ และพี่ของ
เด็กออกทิสติก)

๓.๒.๑.๑.๓ รูปแทนที่เป็นนามวลี

รูปแทนที่เป็นนามวลีปรากฏในเรื่องเล่าของเด็ก ออกทิสติก
จำนวน ๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๖๔ ของการอ้างอิงถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างอิงถึงหน่วยนามด้วย
รูปแทนนามวลี เช่น

...ขยายอาณาเขตไปประเทศจีนด้วยครับ ขยายอาณาเขตกว้าง
มากเลยครับ อาณาเขตของบริษัทยามาฮา นะครับ บ้านผมก็บริษัทนั้นเหมือนกันนั่นแหละครับ

นามวลี “บริษัทนั้น” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม
“บริษัทยามาฮา”

พ่อผมทำงานอยู่ที่บริษัทเอสโซ อยู่ภายในกรุงเทพฯ แต่มัน
ไกลจากบ้านผมมากครับ ทำให้พ่อต้องออกจากบ้านแต่เช้าเพื่อมาส่งผมและน้อง... เมื่อพ่อของผมส่ง
ผมแล้ว พ่อก็ไปบริษัท...

นามวลี “บริษัท” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม “บริษัท เอสโซ่”

... โรงเรียนของฉันอยู่ที่ต่างจังหวัด ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เป็นโรงเรียนไม้ แล้วก็ เป็นโรงเรียนที่เล็กเล็กกว่า สาธิตเกษตรฯ ใช้เครื่องดนตรีแล้วก็ใช้เครื่องดนตรีไทยแล้วก็ใช้ไม้ดี ๆ สมัยก่อนใช้ของที่เป็นเรือไม้แล้วก็ เป็นไม้ สมัยก่อนเป็นโรงเรียนที่เก่ามากแล้ว สมัยนี้เล็กแล้ว ไปที่กรุงเทพฯ โรงเรียนนี้มีเพื่อน ไม่มีแอร์แต่สมัยที่โรงเรียนต้องมีใบพัด...

นามวลี “โรงเรียนนี้” เป็นรูปแทนนามวลีของหน่วยนาม “โรงเรียนต่างจังหวัด”

๓.๒.๑.๑.๔ รูปแทนที่เป็นสุญรูป

รูปแทนที่เป็นสุญรูปปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทัศนศึกษาที่สุด กล่าวคือปรากฏจำนวน ๑๒๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๓ ของการอ้างถึงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างถึงหน่วยนามด้วยรูปแทนสุญรูป เช่น

ครอบครัวของฉัน ลูก เป็นเด็กที่ดีและ พ่อ เชื้อฟุ้งผู้ใหญ่ พ่อ เรียนก็เก่ง และคุณพ่อคุณแม่ให้ทุนการศึกษา ลูก แล้วให้ ลูก มีชื่อเสียงของโรงเรียน โรงเรียน ใหม่ จัน จัน เป็นโรงเรียนที่สนุก เป็น... และ พ่อ ก็ทำการบ้านเอง พ่อ ทำการบ้านให้ตรงเวลา พ่อ อ่านหนังสือ พ่อ ทบทวนบทเรียน พ่อ ไม่เล่นไลน์ พ่อ ไม่อวดและ พ่อ ไม่ไปเล่นกัน และ พ่อ ไม่ป็นร้วบ้านคนอื่น จบ

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “ลูก” ส่วน ๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “โรงเรียน”

พ่อ แม่ เเค พี่นา พ่อ แม่ เเค พี่นา แม่ ชักผ้า พ่อ ล้างจาน เเค ไล่เสื้อ พ่อ ผูกโบ พ่อ ไล่เสื้อผ้า กางเกง กระเป๋ โทรศัพท พ่อ ถ่ายรูป พ่อ ปลุกคันไม้...

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “แม่” ส่วน ๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “เเค”

พ่อของฉัน ไปทำงานแต่เช้า พ่อ กลับมาเย็น พ่อ เล่านิทานให้ พ่อ ฟังด้วย บางที พ่อ ก็เล่นกับ พ่อ มีเท่านี้

๐ เป็นรูปแทนสุญรูปของหน่วยนาม “พ่อของฉัน”

๓.๒.๑.๑.๕ รูปแทนที่เป็นคำบ่งชี้

รูปแทนที่เป็นคำบ่งชี้ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิศติกเพียงครั้งเดียว คิดเป็นร้อยละ ๐.๖๘ ของการอ้างอิงหน่วยนามทั้งหมด การอ้างอิงหน่วยนามด้วยรูปแทนคำบ่งชี้ แสดงได้ดังนี้

ที่นี้คือโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา นี่คือโรงเรียนที่ไม่เรียกครูผู้สอนว่าคุณครูแต่เรียกว่าอาจารย์ครับ

คำว่า “นี่” เป็นรูปแทนประเภทคำบ่งชี้ของหน่วยนาม “โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา”

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างอิงหน่วยนามที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิศติกสามารถแสดงได้ดังตารางนี้

ตารางที่ ๒๒ ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้รูปแทนเพื่ออ้างอิงหน่วยนาม

ชนิดของรูปแทนหน่วยนาม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. รูปแทนที่เป็นสรรพนาม	๒	๑.๓๓
๒. รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน	๑๓	๘.๕
๓. รูปแทนที่เป็นนามวลี	๔	๒.๖๔
๔. รูปแทนที่เป็นสุญรูป	๑๒๖	๘๖.๓
๕. รูปแทนที่เป็นคำบ่งชี้	๑	๐.๖๘
รวม	๑๔๖	๑๐๐

จากตารางที่ ๒๒ จะเห็นได้ว่ารูปแทนที่เด็กออกทิศติกใช้เพื่ออ้างอิงหน่วยนามมี ๕ ชนิด ได้แก่ รูปแทนที่เป็นสรรพนาม รูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน รูปแทนที่เป็นนามวลี รูปแทนที่เป็นสุญรูป และรูปแทนที่เป็นคำบ่งชี้ รูปแทนที่เด็กออกทิศติกใช้มากที่สุดในการเล่าเรื่องคือ รูปแทนที่เป็นสุญรูป ปรากฏร้อยละ ๘๖.๓ รองลงมาคือรูปแทนที่เป็นคำเรียกขาน ปรากฏร้อยละ ๘.๕ รูปแทนที่เป็นนามวลี ปรากฏร้อยละ ๒.๖๔ และรูปแทนที่ปรากฏน้อยที่สุดคือรูปแทนสรรพนาม และรูปแทนคำบ่งชี้ ปรากฏร้อยละ ๑.๓๓ และ ๐.๖๘ ตามลำดับ

๓.๒.๑.๒ การอ้างถึงอนุพจน์

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกพบว่าปรากฏการอ้างถึงอนุพจน์ทั้งสิ้น ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๐๑ ของการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงทั้งหมด ซึ่งผู้เล่าจะใช้รูปแบบประเภทสุญรูปเพียงประเภทเดียวเพื่ออ้างถึงรูปหลักที่เป็นอนุพจน์หรือประโยค ดังนี้

...ห้องที่พ่อสอนมีเปียโน ก็มีอิเล็กทรอนิกส์ แล้วก็มีคนจากต่างจังหวัดมาด้วย...

๑ เป็นรูปแบบสุญรูปของอนุพจน์ “ห้องที่พ่อสอน”

...เวลาพ่อสอนถ้าใครคือตลอดก็จะดี คือเกิน ๕ นาทีก็ดีแล้ว ถ้าไม่เกิน ๕ นาทีก็ดีเหมือนกัน...

๑ เป็นรูปแบบสุญรูปของอนุพจน์ “ใครคือ”

สมัยก่อนใช้ของที่เป็นเรือไม้ แล้วก็ ไม้ เป็นไม้

๑ เป็นรูปแบบสุญรูปของอนุพจน์ “ของที่”

๓.๒.๒ การละ(ellipsis)

การเชื่อมโยงความด้วยการละเป็นการเชื่อมโยงความด้วยการใช้สุญรูปแทนวลีหรืออนุพจน์ที่ผู้เล่าเรื่องมิได้กล่าวถึงมาก่อน แต่ผู้รับสารสามารถสันนิษฐานได้ว่าส่วนที่ละนั้นหมายถึงใครหรือสิ่งใด การเชื่อมโยงความด้วยการละนี้คล้ายคลึงกับการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงสุญรูป แต่ต่างกันที่การอ้างถึงสุญรูปจะอ้างถึงข้อความที่ปรากฏมาก่อนแล้ว การเชื่อมโยงความด้วยการละทั้ง ๘๔ ครั้ง แสดงตัวอย่างได้ดังนี้

มีเพื่อน ก็ แล้วก็ได้เรียน ก็ ได้หาความรู้ ก็ ได้ ไปทัศนศึกษาด้วย ก็ ไปโรงเรียนสมาคมไทยญี่ปุ่น แล้วก็ ไปวัดชลประทานรังสฤษฎ์มา สวนสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ ก็ จำได้แค่นี้ แล้วก็ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์อาจารย์ให้ ก็ แต่งนิทานด้วย ก็ แต่งนิทานแต่ ก็ ไม่ใช้คอมพิวเตอร์ตอนนั้นนะครับ ก็ ใช้กระดาษเขียนไปก่อน ต่อไปจะเล่าเรื่องบ้านของฉัน

๑ แสดงการละนามวลี “ผม” หรือ “ฉัน” ซึ่งเป็นนามวลีที่มีได้ปรากฏมาก่อน

ก็ เรียนหนังสือ ก็ เล่นของเล่น ก็ เล่นเครื่องเล่น ก็ ตั้งใจเรียน ก็ เล่นสัตว์ ก็ เบื่อแล้ว

๑ แสดงการละนามวลี “ผม” หรือ “ฉัน” ซึ่งเป็นนามวลีที่มีได้ปรากฏมาก่อน

□ มีลักษณะของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มี ป.๑ และ ป.๒
ป.๓ ป.๔ ป.๕ ป.๖....

๐ แสดงการละนามวลี “โรงเรียน” ซึ่งเป็นนามวลีที่มีได้ปรากฏมาก่อน

□ นำอยู่ □ สนุก □ ชอบ □ มี □ เท่านั้น

จะเห็นว่า ๐ แสดงการละนามวลี “โรงเรียน” ๐ แสดงการละนามวลี
“ผม” หรือ “ฉัน” ส่วน ๐ แสดงการละนามวลี “เรื่องโรงเรียนของฉัน” ซึ่งนามวลีข้างต้นล้วนเป็น
นามวลีที่มีได้ปรากฏมาก่อน

๓.๒.๓ การใช้คำเชื่อม (conjunction)

การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมในเรื่องเล่าของเด็กออกทิสติก
จำนวน ๑๘๑ ครั้งแบ่งได้เป็น ๕ ประเภทตามความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์ในประโยคที่อยู่
ต่อเนื่องกัน หรืออยู่ใกล้เคียงกัน ได้แก่ ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง
ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข ความสัมพันธ์แบบเหตุผล ความสัมพันธ์แบบขยายความ ความสัมพันธ์
แบบต่างต่อนกัน ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา และ
ความสัมพันธ์แบบการอ้างคำพูดหรือความคิด การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมแต่ละรูปแบบมี
รายละเอียดดังนี้

๓.๒.๓.๑ ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทคล้อยตามพบมากที่สุด
กล่าวคือปรากฏทั้งสิ้น ๑๑๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๗๗ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อม
ประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเนื้อความต่อเนื่องกันไปเป็นเรื่องเดียว หรือ
เป็นไปในทำนองเดียวกัน คำเชื่อมที่เด็กออกทิสติกใช้มากคือคำว่า “แล้วก็” “ก็” และคำว่า “และ” ดัง
ตัวอย่าง

...พอพ่อพาผมมาที่โรงเรียนแล้ว ผมก็สวัสดีอาจารย์ แล้วก็เดินผ่าน
ห้องธุรการ เมื่อพ่อของผมส่งผมแล้ว พ่อก็ไปบริษัท พอตอนเที่ยงพ่อก็ไปกินข้าว แล้ววันนี้คุณย่าผม
ก็มารับ เนื่องจากพ่อต้องประชุมถึงมืด ก็เลยต้อง ก็เลยต้องให้คุณย่ามารับ...

คำว่า “ก็” “แล้วก็” และ “แล้ว” ที่ปรากฏในตัวอย่าง เป็นคำเชื่อมที่
แสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์แบบคล้อยตาม

บ้านของฉันสะอาดขึ้น มีลูกนะ ทำงานบ้าน ธุพื้น ทำความสะอาด
บ้าน แล้วคุณฝุ่น แล้วทำอะไรให้เป็นบ้าน แล้วก็ตกแต่งบ้าน แล้วก็ปลูกต้นไม้ ปลูกต้นไม้แล้วก็รด
น้ำต้นไม้...

คำว่า “แล้ว” และ “แล้วก็” ที่ปรากฏในตัวอย่าง เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์แบบคล้อยตาม

... ครอบครัวของฉัน ลูกเป็นเด็กที่ดี และ เชื้อฟงผู้ใหญ่ เรียนก็เก่ง และ คุณพ่อคุณแม่ก็ให้ทุนการศึกษาให้ลูก แล้ว ก็ให้ลูกมีชื่อเสียงของโรงเรียน...

คำว่า “และ” “แล้วก็” และ “ก็” ที่ปรากฏในตัวอย่าง เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ของเหตุการณ์แบบคล้อยตาม

๓.๒.๓.๒ ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขัดแย้งพบทั้งสิ้น ๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๓ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่เป็นไปในทำนองเดียวกัน โดยมีคำว่า “แต่” “แต่ว่า” เป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

...สำเร็จแล้ว... แล้ว ก็เอาฟอง แล้ว ก็โรย เอน้ำยาโรยใส่รถ แล้ว ทำความสะอาด แล้ว ก็เช็ดทั้งข้างในข้างนอก แต่ แต่ ว่าไม่ ไม่ ก็ไม่โดนไฟฟ้าช็อต แต่ไม่ได้ใช้น้ำ แค่อุดฝุ่น...

... ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์อาจารย์ให้แต่งนิทานด้วย แต่งนิทาน แต่ ยังไม่ใช้คอมพิวเตอร์ตอนนั้นนะครับ ใช้กระดาษเขียนไปก่อน...

พ่อผมทำงานอยู่บริษัทเอสโซ อยู่ภายในกรุงเทพฯ แต่ มันไกลจากบ้านผมมากครับ...

คำว่า “แต่” และ “แต่ว่า” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบขัดแย้งกัน

๓.๒.๓.๓ ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทเงื่อนไข ปรากฏทั้งสิ้น ๑๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๕๒ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าการเกิดหรือไม่เกิดของเหตุการณ์หนึ่งเป็นไปตามเงื่อนไขของอีกเหตุการณ์หนึ่ง โดยมีคำว่า “ถ้า...ก็” และ “ถ้าหาก” เป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

...เวลาพ่อสอนถ้าใครคือตลอดก็จะดี คือเกิน ๕ นาทีก็ดีแล้ว ถ้าไม่ เกิน ๕ นาทีก็ดีเหมือนกัน...

...ผมเรียนอยู่ระดับชั้น ป.๒/๑ เป็นห้องเล็ก ห้องขนาดเล็ก ห้องขนาดเล็กที่มีแค่ ๕ คนครับ ถ้าหากเป็นห้องใหญ่จะมี ๒๐-๓๐ และที่นี้คืออาคาร ๗ และที่โรงเรียน

สาธิตเกษตรฯอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรฯ ครับ และอันนี้คือชั้น ๓ ผมเรียนอยู่ชั้น ๓ ของอาคาร ๓ ถ้าหาก ป.๒/๑-ป.๒/๓ กับ ๘จะเรียนชั้น ๓ ถ้าหาก ป.๑ จะเรียนอยู่ชั้นล่างที่ผมไปยืมกินห้องสมุดเป็นประจำครับ...

คำว่า “ถ้า...ก็” และ “ถ้าหาก” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบเป็นเงื่อนไข

๓.๒.๓.๔ ความสัมพันธ์แบบเหตุผล

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทเหตุผล ปรากฏทั้งสิ้น ๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๗๖ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน โดยมีคำว่า “เพราะ” “เพราะว่า” และ “เนื่องจาก” เป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ ดังตัวอย่าง

... แล้ววันนี้คุณย่าผมก็มารับ เนื่องจาก พ่อต้องประชุมถึงมืด ก็เลยต้อง ก็เลยต้องให้คุณย่ามารับ เพราะ พ่อไม่ว่างมารับผมครับ จบ

ชอบเรียนคอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์ เพราะ วิทยาศาสตร์สนุกนะครับ และคอมพิวเตอร์ก็ได้ไปห้องแอร์ด้วย เอฟชอบเล่นเลโก้ครับ เพราะว่า สนุกครับ

...เวลาพ่อสอนถ้าใครคือตลอดก็จะดี คือเกิน ๕ นาทีก็ดีแล้ว ถ้าไม่เกิน ๕ นาทีก็ดีเหมือนกัน เพราะว่า ต้องสั่งสอนในครับ

คำว่า “เพราะ” “เพราะว่า” และ “เนื่องจาก” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบเป็นเหตุเป็นผลกัน

๓.๒.๓.๕ ความสัมพันธ์แบบขยายความ

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทขยายความ ปรากฏทั้งสิ้น ๑๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๒๙ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะเป็นการขยายความคำ วลี หรือประโยคที่ปรากฏด้านหน้า โดยมีคำว่า “ที่” เป็นคำเชื่อม ดังตัวอย่าง

...โรงเรียนของฉันอยู่ที่ต่างจังหวัด ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เป็นโรงเรียนไม่ว่าก็เป็นโรงเรียนที่เล็ก เล็กกว่าสาธิตเกษตรฯ ใช้เครื่องดนตรี แล้วก็ใช้เครื่องดนตรีไทย แล้วก็ใช้ไม้ ดี ๆ สมัยก่อนใช้ของที่เป็นเรือไม้แล้วก็ไม้ สมัยก่อนเป็นโรงเรียนที่เก่ามากแล้วสมัยนี้เล็กแล้ว ไปที่กรุงเทพฯ...

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าอนุพจน์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” ทั้งสามตำแหน่งคือ เล็ก เป็นเรือไม้แล้วก็เป็นไม้ และ เก่ามาก ทำหน้าที่ขยายวลีที่ปรากฏข้างหน้าคำว่า “ที่” คือ “โรงเรียน” “ของ” และ “โรงเรียน” ตามลำดับ

... ครอบครัวของฉัน ลูกเป็นเด็กที่ดีและเชื่อฟังผู้ใหญ่...

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าอนุพจน์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ ดีและเชื่อฟังผู้ใหญ่ ทำหน้าที่ขยายคำว่า “เด็ก” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

พ่อของฉันเป็นครูสอนอิเล็กทรอนิกส์ กีตาร์ แล้วก็วิชา JMC กับ JXC ก็เป็นวิชาดนตรี เฉพาะดนตรีสากลเท่านั้นที่ใช้อิเล็กทรอนิกส์ในการเล่น ห้องที่พ่อสอนมีเปียโน มีอิเล็กทรอนิกส์ แล้วก็มีคนต่างจังหวัดมาด้วย...

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าอนุพจน์ที่ตามหลังคำว่า “ที่” คือ ใช้อิเล็กทรอนิกส์ในการเล่น และ พ่อสอน ทำหน้าที่ขยาย “ดนตรีสากล” และ “ห้อง” ซึ่งเป็นนามวลีที่ปรากฏอยู่ข้างหน้า

๓.๒.๓.๖ ความสัมพันธ์แบบต่างคอนกัน

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทต่างคอนกัน ปรากฏเพียง ๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๕ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะเป็นการกล่าวถึงตัวละครใหม่หรือเหตุการณ์ใหม่ โดยมีคำว่า “ส่วน” เป็นคำเชื่อม ดังนี้

...นักเรียนชายจะใส่เครื่องแบบแต่งกายด้วยเสื้อคอปก ส่วนนักเรียนหญิงใส่เสื้อคอบัวและมีไทล์ผูกอยู่ครับ...

คำว่า “ส่วน” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบต่างคอนชนิดเป็นการกล่าวถึงตัวละครใหม่

๓.๒.๓.๗ ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงวัตถุประสงค์ ปรากฏทั้งสิ้น ๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๗๖ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะเป็นการบอกจุดประสงค์ของเหตุการณ์ คำเชื่อมที่พบคือ “สำหรับ” และ “เพื่อ” ดังตัวอย่าง

...หากจะเดินไป เดินเลี้ยวซ้ายไปที่ห้องสมุดจะเป็นที่สำหรับเทอาค
และเติมอาหารครับ...

... ผมต้องตื่นใกล้ ๆ ๖ โมง เพื่อที่จะมาให้ทันครับ...

... พ่อต้องออกจากบ้านแต่เช้า เพื่อมาส่งผมและน้อง...

คำว่า “สำหรับ” และ “เพื่อ” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมเหตุการณ์ที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์ โดยเหตุการณ์ที่ปรากฏหลังคำเชื่อมเหล่านี้เป็นการแสดงวัตถุประสงค์ของเหตุการณ์หน้าคำเชื่อม

๔.๓.๒.๓.๘ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทแสดงเวลา ปรากฏทั้งสิ้น ๒๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๒๖ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมประเภทนี้จะแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ด้านเวลาของเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ดำเนินอย่างต่อเนื่อง คำเชื่อมที่ใช้เชื่อมเหตุการณ์ได้แก่ พอ พอตอนเที่ยง ตอน ตอนเช้า ตอนกลางคืน ตอนนี่ สมัยก่อน สมัยนี้ ต่อไป เป็นต้น ดังตัวอย่าง

... พี่ไปเรียน คีก็ไปเรียน มีพี่น้อง สนุก ตอนเช้าไปโรงเรียน พี่ชอบเล่นกับดี ตอนกลางคืนแม่เล่านิทานให้ฟัง มีทำนี่

..สมัยก่อนใช้ของที่เป็นเรือไม้แล้วก็เป็นไม้ สมัยก่อนเป็นโรงเรียนที่เก่ามาก แล้วสมัยนี้เล็กแล้ว ไปที่กรุงเทพฯ...

... ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์อาจารย์ให้แต่งนิทานด้วย แต่งนิทานแต่ยังไม่ใช้คอมพิวเตอร์ตอนนั้นนะครับ ใช้กระดาษเขียนไปก่อน ต่อไปจะเล่าเรื่องบ้านของฉันท

กาลวลี “ตอนเช้า” “ตอนกลางคืน” “สมัยก่อน” “สมัยนี้” “ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์” “ตอนนั้น” “ก่อน” และ “ต่อไป” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นคำเชื่อมความสัมพันธ์ทางเวลาที่แสดงความต่อเนื่องของเหตุการณ์

๓.๒.๓.๕ ความสัมพันธ์แบบการอ้างคำพูดหรือความคิด

การเชื่อมโยงความด้วยคำเชื่อมประเภทการอ้างคำพูดหรือความคิด ปรากฏเพียง ๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๑ ของการใช้คำเชื่อมทั้งหมด คำเชื่อมที่ใช้ปรากฏคำเดียวคือ “ว่า” ดังนี้

... นี่คือโรงเรียนที่ไม่เรียกครูผู้สอนว่าคุณครู แต่เรียกว่าอาจารย์ครับ...

ตัวอย่างนี้มีคำว่า “ว่า” เป็นคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบการอ้างคำพูดหรือความคิด โดยคำเชื่อมนี้วางไว้หลังคำกริยาที่เกี่ยวข้องกับคำพูด ในที่นี้คือคำว่า “เรียก”

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมของเด็กออทิสติกสามารถแสดง
ได้ดังตารางนี้

ตารางที่ ๒๓ ตารางแสดงการเปรียบเทียบการใช้คำเชื่อมของเด็กออทิสติก

ประเภทของคำเชื่อม	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. ความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม	๑๑๐	๖๐.๗๗
๒. ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	๕	๔.๕๗
๓. ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข	๑๐	๕.๕๒
๔. ความสัมพันธ์แบบเหตุผล	๕	๒.๗๖
๕. ความสัมพันธ์แบบขยายความ	๑๕	๘.๒๕
๖. ความสัมพันธ์แบบต่างต่อนกัน	๑	๐.๕๕
๗. ความสัมพันธ์แบบแสดงวัตถุประสงค์	๕	๒.๗๖
๘. ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	๒๔	๑๓.๒๖
๙. ความสัมพันธ์แบบอ้างคำพูดหรือความคิด	๒	๑.๑
รวม	๑๘๑	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า คำเชื่อมที่เด็กออทิสติกใช้เพื่อเชื่อมโยงความมี ๙ ประเภท คำเชื่อมที่เด็กใช้มากที่สุดคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม ปรากฏร้อยละ ๖๐.๗๗ รองลงมาคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา และคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบขยายความ ปรากฏร้อยละ ๑๓.๒๖ และ ๘.๒๕ ตามลำดับ ส่วนคำเชื่อมที่ปรากฏน้อยที่สุดคือ คำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบต่างต่อนกัน โดยปรากฏเพียงครั้งเดียว คิดเป็นร้อยละ ๐.๕๕

๓.๒.๔ การซ้ำ (repetition)

การซ้ำที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกสามารถแบ่งได้เป็น ๓ ประเภทคือ การซ้ำรูป (recurrence) การซ้ำความ (paraphrase) และการซ้ำโครงสร้าง (parallel structure) จากการวิเคราะห์พบว่าเด็กออทิสติกมีวิธีเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำทั้งสิ้น ๑.๒๗๑ ครั้ง แบ่งเป็น การซ้ำรูป ๑.๐๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๑๕ การซ้ำความ ๒๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๒๘ และการซ้ำโครงสร้าง ๑๔๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๑.๕๗ การซ้ำแต่ละประเภทมีรายละเอียดดังนี้

๓.๒.๔.๑ การซ้ำรูป

การซ้ำรูปเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการซ้ำส่วนของเรื่องที่มี
รูปภาษาเหมือนกัน การซ้ำรูปที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิศติกทั้ง ๑,๐๕๕ ครั้ง สามารถแบ่งได้
เป็น ๓ ชนิด คือ การซ้ำรูปคำ การซ้ำรูปวลี และการซ้ำรูปประโยค มีรายละเอียดดังนี้

๓.๒.๔.๑.๑ การซ้ำรูปคำ

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปคำ ปรากฏทั้งสิ้น ๑,๐๐๐ ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ ๙๖.๓๒ ของการซ้ำรูปทั้งหมด คำที่ปรากฏการซ้ำรูปนี้มีทั้งคำนาม คำสรรพนาม
คำกริยา คำสันธาน ดังตัวอย่าง

โรงเรียน สาธิตเกษตรฯ โรงเรียน ของฉันมี ครูชื่อ อาจารย์
ไมตรี อาจารย์ เสาวณีย์ อาจารย์ อร์ไท อาจารย์ นิจรินทร์ อาจารย์ ศักดิ์มงคล อาจารย์ ระพีพร
อาจารย์ รวิพรรณ อาจารย์ พรพรรณ อาจารย์ กรัยวิเชียร อาจารย์ ดวงกมล อาจารย์ สุพัตรา
อาจารย์ ณุฒมล อาจารย์ เจตนา อาจารย์ โพรโมสต์ มี โต๊ะ เก้าอี้ กระดาน รางซอลค์.. ได้โต๊ะ
ช่องของใช้.. โต๊ะอาจารย์.. ผ้าเช็ดโต๊ะ ของเล่น...มี แจกัน มี ประศู อาหาร นม ก้อนน้ำ.. แปรงสี
ฟัน ยาสีฟัน แก้วน้ำ สบู่ล้างมือก็ไม่มีแล้วไง

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด ๒๖ ครั้ง
โดยซ้ำคำว่า “โรงเรียน” ๒ ครั้ง คำว่า “อาจารย์” ๑๕ ครั้ง คำว่า “โต๊ะ” ๔ ครั้ง และคำว่า “มี” ๕ ครั้ง

มี พี่ มี แม่ มี พ่อ พ่อ ไป ทำงาน แม่ ทำงาน บ้าน พี่ ไป
เรียน คือ ไป เรียน มี พี่ น้อง สนุก ตอนเช้าคือ ไป โรงเรียน พี่ ชอบเล่นกับคิ ตอนกลางคืนแม่
เล่านิทานให้ฟัง มี เถานี่

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด ๒๕ ครั้ง
โดยซ้ำคำว่า “มี” ๕ ครั้ง คำว่า “พี่” ๔ ครั้ง คำว่า “แม่” ๓ ครั้ง คำว่า “พ่อ” ๒ ครั้ง คำว่า “ไป” ๔ ครั้ง
คำว่า “ทำงาน” ๒ ครั้ง คำว่า “เรียน” ๒ ครั้ง และคำว่า “คิ” ๓ ครั้ง

บ้าน ของ ฉัน มี ๕ ชั้น ชั้น บนสุดเป็น าคไฟฟ้า แล้วก็ มี
เครื่องดนตรี อย่างเช่น ไวโอลิน อีเล็กโทน กีตาร์ เปียโน มี ห้องยาย แต่ยาย ไม่ได้ อยู่ บ้าน ที่
ชลบุรี ยาย อยู่ ที่ ระยอง แม่เป็น คนจ่ายเงิน พ่อ เป็น อา พ่อ เป็น ครูใหญ่ประจำโรงเรียน
ดนตรี มี หลายที่นะครับ ที่ ญี่ปุ่นยังมี เลยครับ ออสเตรเลียก็มี ขยาย อาณาเขต ไป
ประเทศจีนด้วยครับ ขยาย อาณาเขต กว้างมากเลยครับ อาณาเขต ของ บริษัท ยามาฮ่า นะ
ครับ บ้าน ของ ผม กับ บริษัท นั้นเหมือนกันนั่นแหละครับ แล้วก็ต่อไปจะเล่าเรื่องพ่อ ของ
ฉัน

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปคำทั้งหมด ๔๕ ครั้ง โดยซ้ำคำว่า “บ้าน” ๓ ครั้ง คำว่า “ของ” ๔ ครั้ง คำว่า “ฉัน” ๒ ครั้ง คำว่า “มี” ๖ ครั้ง คำว่า “ชั้น” ๒ ครั้ง คำว่า “เป็น” ๔ ครั้ง คำว่า “แล้วก็” ๒ ครั้ง คำว่า “ดนตรี” ๒ ครั้ง คำว่า “ยาย” ๓ ครั้ง คำว่า “อยู่” ๒ ครั้ง คำว่า “ที่” ๓ ครั้ง คำว่า “พ่อ” ๓ ครั้ง คำว่า “ครับ” ๖ ครั้ง คำว่า “ขยาย” ๒ ครั้ง คำว่า “อาณาเขต” ๓ ครั้ง และคำว่า “บริษัท” ๒ ครั้ง

๓.๒.๔.๑.๒ การซ้ำรูปวลี

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปวลี ปรากฏทั้งสิ้น ๗๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๔ ของการซ้ำรูปทั้งหมด การซ้ำรูปวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกนี้มีทั้ง นามวลี กริยาวลี สถานวลีและกาลวลี ทั้งนี้การซ้ำรูปวลีจะปรากฏทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน ดังตัวอย่าง

ที่นี่ คือ โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา นี่คือโรงเรียนที่ไม่เรียกครูผู้สอนว่าคุณครู แต่เรียกว่าอาจารย์ครับ ผมเรียนอยู่ระดับชั้น ป.๒/๑ เป็นห้องเล็ก ห้องขนาดเล็ก ที่ ห้องขนาดเล็ก ที่มีแค่ ๕ คนครับ ถ้าหากเป็นห้องใหญ่จะมี ๒๐-๓๐ และที่นี่คืออาคาร ๗ และที่โรงเรียนสาธิตเกษตรฯ อยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรฯ ครับ...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปวลีทั้งหมด ๗ ครั้ง วลีที่เด็กออทิสติกใช้ซ้ำคือนามวลี “ที่นี่” ปรากฏ ๒ ครั้ง นามวลี “โรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยเพื่อพัฒนาการศึกษา” ปรากฏ ๒ ครั้ง และนามวลี “ห้องขนาดเล็ก” ปรากฏ ๓ ครั้ง โดยการซ้ำรูปนามวลีในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

พิน้ำ พ่อ เจ แม่ พ็อ แม่เหม่มไม่ได้ไปไหน นั่งอยู่ในบ้าน พ่อไปเที่ยวทำงาน เจไปโรงเรียน พิน้ำไปโรงเรียน โรงเรียน ป.๒/๑ พ็อไม่ได้ไปไหน หมดแล้ว

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปวลีทั้งหมด ๔ ครั้ง วลีที่เด็กใช้ซ้ำคือกริยาวลี “ไม่ได้ไปไหน” ปรากฏ ๒ ครั้ง และกริยาวลี “ไปโรงเรียน” ปรากฏ ๒ ครั้ง โดยการซ้ำรูปกริยาวลีในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำทุกส่วน

บ้านของฉัน อยู่ที่รามอินทรา ถนนรามอินทรา ห่างจากที่นี่ ครับ แต่ถ้าหากบ้านใหม่ บ้านใหม่ ของผมอยู่ที่วังหิน อยู่ใกล้แค่นี้ ถ้าหากบ้านเก่าจะห่าง จะไกลครับ ก็เลยต้องมาแต่เช้าเพื่อมาทันเวลา บ้านผมมีพื้นเป็นสีส้ม มีผนังเป็นสีส้ม ในบ้านผม ที่บ้านผม ของบางชนิดก็ขนไปบ้านใหม่ครับ บ้านใหม่ที่วังหินผมจะอยู่แค่จันทร์ถึงศุกร์ แล้ววันเสาร์อาทิตย์ก็กลับมาอยู่ที่ที่ผมอยู่ตอนนี้ครับ...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปวลี ๑๐ ครั้ง วลีที่เด็กใช้ซ้ำคือนามวลี “บ้านของฉัน” ปรากฏ ๒ ครั้ง นามวลี “บ้านใหม่” ปรากฏ ๔ ครั้ง กริยาวลี “เป็นสี่ล้อ” ปรากฏ ๒ ครั้ง และสถานวลี “ในบ้านผม” ปรากฏ ๒ ครั้ง โดยการซ้ำรูปวลีในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

...แล้วก็สมัยทำอาหาร สมัยเรียนทำอาหาร ก็ใช้ไม้พาย พาย เป็นเครื่องมือใช้อาหาร แล้วก็ที่เป็นโรงเรียน โรงเรียนวัดมีเพื่อนเยอะ แล้วก็ที่เป็นโรงเรียนที่เป็นโรงเรียนที่มีกำลังใจเยอะจากน้อง ๆ สมัยนี้ ตอนหลังไม่มีแล้ว และโรงเรียนมีเก่ามาก และโรงเรียนมันสกปรก มีฝุ่น สมัยนี้ เป็นโรงเรียนที่สะอาดขึ้น จบ

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปวลี ๔ ครั้ง วลีที่เด็กใช้ซ้ำคือวลี “สมัยเรียนทำอาหาร” ปรากฏ ๒ ครั้ง และวลี “สมัยนี้” ปรากฏ ๒ ครั้ง โดยการซ้ำรูปวลีในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน

๓.๒.๓.๑.๓ การซ้ำรูปประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปประโยค ปรากฏทั้งสิ้น ๑๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๗๔ ของการซ้ำรูปทั้งหมด การซ้ำรูปประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออกทิศดิกมีทั้งการซ้ำทุกส่วนและการซ้ำบางส่วน ดังตัวอย่าง

ไปโรงเรียน แม่ก็กลับบ้าน พ่อก็กลับบ้าน เล่นกับแม่
เล่นกับแม่ จะจีคอแม่แม่ก็ไม่ยอม พอกลับบ้าน พอกลับบ้าน พ่อมาทักแม่ยอมให้กอด (ร้อง)

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปประโยคทั้งหมด ๔ ครั้ง ประโยคที่เด็กใช้ซ้ำคือ “เล่นกับแม่” ปรากฏ ๒ ครั้ง และประโยค “พอกลับบ้าน” ปรากฏ ๒ ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำทุกส่วน

โรงเรียนของฉัน โรงเรียนของฉันอยู่ที่ต่างจังหวัด ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เป็นโรงเรียนไม้แล้วก็ เป็นโรงเรียนที่เล็ก เล็กกว่าสาธิตเกษตรฯ ใช้เครื่องดนตรี แล้วก็ ใช้เครื่องดนตรีไทย แล้วก็ใช้ไม้ ดี ๆ...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปประโยค ๒ ครั้ง คือ “ใช้เครื่องดนตรี” และ “ใช้เครื่องดนตรีไทย” การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้ปรากฏเฉพาะการซ้ำบางส่วนเท่านั้น

...แล้วก็ตกแต่งบ้าน แล้วก็ปลูกต้นไม้ ปลูกต้นไม้ แล้วก็รดน้ำต้นไม้ให้สวยงาม ไม่เด็ดดอกไม้ ไม่เก็บดอกไม้ที่สวน ต้นไม้โตขึ้นหลายเมตร มีลำต้นสีน้ำตาล

แล้วก็มีต้นโป๊ยเซียนอยู่หน้าบ้าน แล้วก็ แล้วก็ แล้วก็ รดน้ำต้นไม้ด้วย^๒ แล้วก็ไม่ไถลั่นะ^๓ ไม่ไถลั่น^๓ หนาม^๓...

จากตัวอย่างข้างต้นพบว่าปรากฏการซ้ำรูปประโยคทั้งหมด ๖ ครั้ง ประโยคที่เด็กใช้ซ้ำคือ “ปลูกต้นไม้” ปรากฏ ๒ ครั้ง ประโยค “รดน้ำต้นไม้” ปรากฏ ๒ ครั้ง และประโยค “ไม่ไถลั่นหนาม” ปรากฏ ๒ ครั้ง การซ้ำรูปประโยคในตัวอย่างนี้มีทั้งการซ้ำทุกส่วน และการซ้ำบางส่วน

ผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความประเภซ้ำรูปแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๔ ตารางแสดงการเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำรูปของเด็กออทิสติก

การซ้ำรูป	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. การซ้ำรูปคำ	๑,๐๐๐	๕๑.๓๒
๒. การซ้ำรูปวลี	๗๖	๖.๕๔
๓. การซ้ำรูปประโยค	๑๕	๑.๗๔
รวม	๑,๐๙๕	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า การซ้ำรูปที่เด็กออทิสติกใช้เพื่อเชื่อมโยงความมี ๓ ประเภท การซ้ำรูปที่เด็กใช้มากที่สุดคือการซ้ำรูปคำ ปรากฏร้อยละ ๕๑.๓๒ รองลงมาคือการซ้ำรูปวลี และการซ้ำรูปประโยค ปรากฏร้อยละ ๖.๕๔ และ ๑.๗๔ ตามลำดับ

๓.๒.๓.๒ การซ้ำความ

การซ้ำความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกปรากฏทั้งสิ้น ๒๘ ครั้ง แบ่งได้เป็น ๒ ชนิด คือ การซ้ำความในระดับคำ และการซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค ดังนี้

๓.๒.๓.๒.๑ การซ้ำความในระดับคำ

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความในระดับคำ ปรากฏเพียง ๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๔๓ ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้จะปรากฏในรูปของคำซ้อน ดังนี้

...ถ้าไม่เกิน ๕ นาทีก็ดีเหมือนกัน เพราะว่าต้องสั่งสอนใน

ครับ...

... ครอบครัวของฉันลูกเป็นเด็กที่ดีและเชื่อฟังผู้ใหญ่...
 แล้วก็เสื้อผ้าก็สกปรก...
 ช่วยเ... พ่อ ... พี่น้อง...
 ... อ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียน ไม่เล่น โลดโผน...
 คำว่า “สั่งสอน” “เชื่อฟัง” “เสื้อผ้า” “พี่น้อง” “ทบทวน” และ
 “โลดโผน” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับคำที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็ก
 ออทิสติก

๓.๒.๓.๒.๒ การซ้ำความระดับอนุพจน์หรือประโยค

การเชื่อมโยงความด้วยการซ้ำความในระดับอนุพจน์หรือ
 ประโยค ปรากฏ ๒๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๕๗ ของการซ้ำความทั้งหมด การซ้ำความประเภทนี้
 เป็นการใช้ออนุพจน์หรือประโยคที่มีความหมายคล้ายคลึงกัน ดังตัวอย่าง

... อ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียน ไม่เล่นโลดโผน ไม่
อาละวาด และ ไม่ไปเล่นกัน และ ไม่ป็นร้วบ้านคนอื่น...

จากตัวอย่างข้างต้นปรากฏการซ้ำความในระดับประโยค ๕
 ครั้ง โดยประโยค “อ่านหนังสือ” มีความหมายใกล้เคียงกับประโยค “ทบทวนบทเรียน” ส่วน
 ประโยค “ไม่เล่นโลดโผน” มีความหมายใกล้เคียงกับประโยค “ไม่อาละวาด” และประโยค “ไม่ป็น
ร้วบ้านคนอื่น”

... ไม่เด็ดดอกไม้ ไม่เก็บดอกไม้ที่สวน ...

ประโยค “ไม่เด็ดดอกไม้” และประโยค “ไม่เก็บดอกไม้ที่
สวน” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับประโยค เพราะประโยคทั้งสองมี
 ความหมายคล้ายคลึงกัน

...มีเพื่อน แล้วก็ได้เรียน ได้หาความรู้ ได้ไปทัศนศึกษาด้วย...

ประโยค “ได้เรียน” “ได้หาความรู้” และประโยค “ได้ไป
ทัศนศึกษาด้วย” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับประโยค เพราะประโยคทั้ง
 สามมีความหมายคล้ายคลึงกัน

...และตอนนี้ ตอนมาส่งผม พ่อไม่ได้ขึ้นไปอาคารเรียนกับผม
ด้วย ให้ผมขึ้นไปเอง...

ประโยค “พ่อไม่ได้ขึ้นไปอาคารเรียนกับผมด้วย” และ
ประโยค “ให้ผมขึ้นไปเอง” ที่ปรากฏในตัวอย่างข้างต้นเป็นการซ้ำความในระดับประโยค เพราะ
ประโยคทั้งสองมีความหมายคล้ายคลึงกัน

๓.๒.๓.๒ การซ้ำโครงสร้าง

การซ้ำโครงสร้างเป็นการเชื่อมโยงความที่เกิดจากการใช้โครงสร้าง
ภาษาที่เหมือนกัน แต่มีคำที่ปรากฏในโครงสร้างต่างกัน การซ้ำโครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของ
เด็กออกัสติกทั้ง ๑๔๗ ครั้ง แสดงตัวอย่างได้ดังนี้

... เล่นของเล่น เล่นเครื่องเล่น ตั้งใจเรียน เล่นสัตว์...

จะเห็นได้ว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ทุกประโยคใช้โครงสร้างภาษา
เหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค เล่น+นามวลี

พ่อของฉันรักฉัน พ่อของฉัน..ห่วงใยฉัน พ่อของฉันกอดฉัน พ่อ
ของฉันช่วยฉัน พ่อของฉันพาฉัน..

จะเห็นได้ว่า ประโยคในตัวอย่างนี้ทุกประโยคใช้โครงสร้างภาษา
เหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค พ่อของฉัน+กริยาวลี+ฉัน

รักโรงเรียน รักเลข รักจี (ชื่อตัวเอง) รักไอ รักเจ รักเค รัก แม่
รัก อ.ระพีพร รัก อ.ภู รัก อ.วรรณวิภา รัก อ.กรัยวิเชียร เล่นนิทาน เคนอน_๒ โอนอน_๒ จี
นอน_๒ เอชนอน_๒ อ.วรรณวิภานอน_๒ อ.ระพีพรนอน_๒ อ.ภูนอน_๒ อ.พรเพ็ญนอน_๒ อ.กรัยวิเชียรนอน_๒
๒ กลับ ไปเรียนอิงลิท_๒ ...จีไปเรียนอิงลิท_๒ กับเค กับไอ กับเอช กับเจ ไปเรียนอิงลิท_๒ ... อ.ระพี
พรไปเรียนอิงลิท_๒ อ.วรรณวิภาไปเรียนอิงลิท_๒ อ.พรเพ็ญไปเรียนอิงลิท_๒ อ.กรัยวิเชียรไป
เรียนอิงลิท_๒

จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ปรากฏในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษา
เหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค กริยาวลี “รัก” +นามวลี โครงสร้างประโยค ประธาน+กริยาวลี
“นอน” และโครงสร้างประโยค ประธาน+กริยาวลี “ไปเรียนอิงลิท_๒”

มีลักษณะโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มี ป.๑ และ ป.๒
ป.๓ ป.๔ ป.๕ ป.๖ ถ้า ป.๑ ป.๒ อยู่อาคาร ๗ ถ้า ป.๓ ป.๔ อยู่อาคาร ๑ ป.๕ อยู่อาคาร ๒ แล้วก็
ป.๖ อยู่อาคาร ๓ มัธยมศึกษาปีที่ ๑ ๒ ๓ อยู่อาคาร ๖ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ๕ ๖ อยู่อาคาร ๕ แล้วจบ

จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษา
เหมือนกันคือ โครงสร้างประโยค นามวลี+อยู่+นามวลี

ขอเรียนคอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์เพราะวิทยาศาสตร์สนุกนะ
ครับ และคอมพิวเตอร์ก็ได้ไปห้องแอร์ด้วยอะครับ เอฟชอบเล่นเลโก้ครับเพราะว่าสนุกครับ

จะเห็นได้ว่า ประโยคที่ขีดเส้นใต้ในตัวอย่างนี้ใช้โครงสร้างภาษา
 เหมือนกันคือ โครงสร้างประโยคซับซ้อน ชอบ+กริยาวิเศษณ์+อนุภาควิเศษณ์ “เพราะว่าสนุกครับ”

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์การเชื่อมโยงความทุกประเภทที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็ก
 ออทิสติก สามารถแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๕ ตารางแสดงประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๑. การอ้างอิง		
๑.๑ การอ้างอิงหน่วยนาม	๑๔๖	๘.๖๓
๑.๒ การอ้างอิงอนุภาคหรือประโยค	๓	๐.๑๘
รวม	๑๔๙	๘.๘๑
๒. การละ	๘๔	๔.๕๕
๓. การใช้คำเชื่อม		
๒.๑ ความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม	๑๑๐	๖.๕๓
๒.๒ ความสัมพันธ์แบบขัดแย้ง	๕	๐.๕๓
๒.๓ ความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข	๑๐	๐.๕๕
๒.๔ ความสัมพันธ์แบบเหตุผล	๕	๐.๓
๒.๕ ความสัมพันธ์แบบขยายความ	๑๕	๐.๘๕
๒.๖ ความสัมพันธ์แบบต่างต่อนกัน	๑	๐.๐๖
๒.๗ ความสัมพันธ์แบบแสดง วัตถุประสงค์	๕	๐.๓
๒.๘ ความสัมพันธ์แบบแสดงเวลา	๒๔	๑.๔๒
๒.๙ ความสัมพันธ์แบบการอ้างคำพูด หรือความคิด	๒	๐.๑๕
รวม	๑๘๑	๑๐.๗๕

ตารางที่ ๒๕ (ต่อ)

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	จำนวนครั้งที่ปรากฏ	ค่าร้อยละ
๔. การซ้ำ		
๓.๑ การซ้ำรูป	๑,๐๕๕	๖๕.๐๒
๓.๒ การซ้ำความ	๒๘	๑.๖๖
๓.๓ การซ้ำโครงสร้าง	๑๔๓	๘.๗๓
รวม	๑,๒๒๖	๗๕.๔๑
รวม	๑,๖๘๔	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเชื่อมโยงความที่เด็กออทิสติกใช้มี ๔ ประเภทใหญ่ คือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการซ้ำ การเชื่อมโยงความที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือ การซ้ำ ปรากฏร้อยละ ๗๕.๔๑ รองลงมาคือการใช้คำเชื่อม และการอ้างถึง ปรากฏร้อยละ ๑๐.๗๕ และ ๘.๗๕ ตามลำดับ ส่วนการเชื่อมโยงความที่ปรากฏน้อยที่สุดคือการละ ปรากฏร้อยละ ๔.๕๕ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด

เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความโดยจำแนกตามประเภทย่อยพบว่า เด็กออทิสติกใช้วิธีการซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความมากที่สุดคือปรากฏมากถึง ๑,๐๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๐๒ รองลงมาคือ การซ้ำโครงสร้าง การอ้างถึงหน่วยนาม และการใช้คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบ คล้อยตาม ปรากฏร้อยละ ๘.๗๓ ๘.๖๗ และ ๖.๕๓ ตามลำดับ ส่วนวิธีการเชื่อมโยงความประเภทอื่นปรากฏไม่เด่นชัดนัก

กล่าวโดยสรุปจากการศึกษาโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธ์สารของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้ประโยค ๓ ชนิดในการเล่าเรื่องเช่นเดียวกับเด็กปกติคือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน โดยประโยคสามัญเป็นประโยคที่พบมากที่สุด เมื่อพิจารณาโครงสร้างของประโยคสามัญและประโยคซับซ้อนพบว่า เด็กออทิสติกสามารถสร้างโครงสร้างประโยคสามัญได้ ๑๕ รูปแบบ และสร้างโครงสร้างประโยคซับซ้อนได้ ๕ รูปแบบ

ผลการวิเคราะห์วลีของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกใช้วลี ๔ ชนิดในการเล่าเรื่อง คือ นามวลี กริยาวลี กาลวลี และสถานวลี โดยนามวลีพบมากที่สุด เมื่อพิจารณาโครงสร้างของนามวลีและกริยาวลีพบว่า ในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกปรากฏโครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ และปรากฏโครงสร้างกริยาวลี ๘ รูปแบบ

เมื่อพิจารณาการวิเคราะห์สัมพันธสารพบว่า เด็กออทิสติกมีวิธีเริ่มต้นเรื่องเล่า ๓ วิธี คือ การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร การเริ่มต้นด้วยสถานวลิตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ และการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ทันที วิธีที่พบมากที่สุดคือการกล่าวถึงตัวละคร ส่วนวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กออทิสติกพบ ๕ วิธี คือการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า การนำเข้าสู่เรื่องถัดไป การแสดงตอนจบของเหตุการณ์ การแสดงข้อสรุปของเรื่อง และไม่มีการลงท้ายเรื่อง โดยวิธีการลงท้ายเรื่องด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่าเป็นวิธีที่พบมากที่สุด

ส่วนเรื่องการเชื่อมโยงความพบว่า เด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความ ๔ ประเภทใหญ่ คือการอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อมและการซ้ำ โดยการซ้ำเป็นการเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุด รองลงมาคือการใช้คำเชื่อม การอ้างถึง และการละ นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความตามประเภทย่อยพบว่า การซ้ำรูปเป็นการเชื่อมโยงความที่พบมากที่สุด รองลงมาคือ การซ้ำโครงสร้าง การอ้างถึงหน่วยนาม และการใช้คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบคล้อยตาม

ในบทต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงการเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์โครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

บทที่ ๕

การเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยคและสัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงการเปรียบเทียบเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติก โดยนำเสนอข้อมูลเป็น ๓ หัวข้อได้แก่ การเปรียบเทียบประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก การเปรียบเทียบวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก และการเปรียบเทียบสัมพันธ์สารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก ผลการศึกษาเปรียบเทียบข้อมูลแสดงได้ดังนี้

๑. การเปรียบเทียบประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

๑.๑ การเปรียบเทียบชนิดของประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ผลการเปรียบเทียบชนิดของประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๖ ตารางแสดงการเปรียบเทียบชนิดของประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก*

ชนิดของประโยค	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
ประโยคสามัญ	๓๓๖	๓๑.๘๐	๓๒๖	๘๔.๐๒
ประโยคพสม	๘๘	๑๘.๘๐	๔๒	๑๐.๘๓
ประโยคซับซ้อน	๔๔	๘.๔๐	๒๐	๕.๑๕
รวม	๔๖๘	๑๐๐	๓๘๘	๑๐๐

*ช่องตารางที่แรเงาคือความถี่มากที่สุด

จากตารางข้างต้น จะเห็นได้ว่าเด็กปกติมีจำนวนการใช้ประโยชน์ทุกชนิดมากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือประโยชน์ของเด็กปกติมีผลรวมทั้งสิ้น ๔๖๘ ครั้ง คิดเป็น ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แบ่งเป็นประโยชน์สามัญ ๓๓๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๘๐ ประโยคผสม ๘๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๐ และประโยชน์ซับซ้อน ๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๙.๔๐ ส่วนประโยชน์ของเด็กออทิสติกมีผลรวมทั้งสิ้น ๓๘๘ ครั้ง คิดเป็น ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แบ่งเป็นประโยชน์สามัญ ๓๒๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๐๒ ประโยคผสม ๔๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๘๓ และประโยชน์ซับซ้อน ๒๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๑๕

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้ประโยชน์สามัญในการเล่าเรื่องมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๓๓๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๘๐ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๓๒๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๐๒ รองลงมาคือประโยคผสมปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๘๘ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๐ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๔๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๘๓ ส่วนประโยชน์ซับซ้อนเป็นประโยชน์ที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้ในเรื่องเล่าที่น้อยที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๙.๔๐ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๒๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕.๑๕

เมื่อเปรียบเทียบการใช้ชนิดของประโยชน์ของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า เด็กออทิสติกจะมีสัดส่วนการใช้ประโยชน์สามัญในการเล่าเรื่องมากกว่าเด็กปกติ กล่าวคือเด็กออทิสติกใช้ประโยชน์สามัญสูงถึงร้อยละ ๘๔.๐๒ จากจำนวนประโยชน์ทั้งหมด ในขณะที่เด็กปกติจะใช้ประโยชน์สามัญร้อยละ ๗๑.๘๐ ส่วนผลการเปรียบเทียบประโยคผสมและประโยชน์ซับซ้อนพบว่าเด็กปกติจะมีสัดส่วนการใช้ประโยคผสมและประโยชน์ซับซ้อนมากกว่าเด็กออทิสติกเกือบเท่าตัว กล่าวคือเด็กปกติใช้ประโยคผสมร้อยละ ๑๘.๘๐ ส่วนเด็กออทิสติกจะใช้ประโยคผสมร้อยละ ๑๐.๘๓ และเด็กปกติจะใช้ประโยชน์ซับซ้อน ร้อยละ ๙.๔๐ ส่วนเด็กออทิสติกใช้ร้อยละ ๕.๑๕ จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าประโยชน์ของเด็กปกติมีอัตราการกระจายตัวเป็นประโยชน์ต่าง ๆ มากกว่าเด็กออทิสติก

๑.๒ การเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างประโยคสามัญและประโยชน์ซับซ้อนของเด็กทั้งสองกลุ่ม มีรายละเอียดดังนี้

๑.๒.๑ โครงสร้างประโยคสามัญ

ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กปกติและเด็ก
ออทิสติกแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๒๗ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็ก ปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็ก ออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ อ	๒๔	๗.๑๔	๒๐	๖.๑๓
๒. แบบ ป/อ	๘	๒.๓๘	๒๕	๗.๖๗
๓. แบบ ส/ต	๑๒๑	๓๖.๐๑	๗๒	๒๒.๐๘
๔. แบบ ป/ส/ต	๘๒	๒๔.๔๐	๓๕	๑๐.๗๔
๕. แบบ ส	๑๖	๔.๗๖	๑๑	๓.๓๓
๖. แบบ ป/ส	๒	๐.๖	๒	๐.๖๑
๗. แบบ ต/ส	-	-	๒	๐.๖๑
๘. แบบ ต/ป/ส	๒	๐.๖	-	-
๙. แบบ ท/ต	๑	๐.๓	-	-
๑๐. แบบ นด.	๓๖	๑๐.๗๑	๑๔๓	๔๓.๘๓
๑๑. แบบ นด./นด.	๖	๑.๗๕	๓	๐.๖๑
๑๒.แบบ ว/ส	๔	๑.๑๕	๑	๐.๓๑
๑๓.แบบ ว/ป/ส	๓	๐.๘๕	-	-
๑๔. แบบ ว/ป/อ	๓	๐.๘๕	๑	๐.๓๑

ตารางที่ ๒๓ (ต่อ)

โครงสร้างประโยคสามัญ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑๕. แบบ ว/ป/ส/ต	๓	๐.๘๕	๓	๐.๕๒
๑๖. แบบ ว/ส/ต	๓	๒.๐๘	๑	๐.๓๑
๑๗. แบบ ว/ป/ท	๑	๐.๓	-	-
๑๘. แบบ ว/ป/ส/ถ	๑	๐.๓		
๑๙. แบบ ถ/ส	๒	๐.๖	๑	๐.๓๑
๒๐. แบบ ถ/ส/ต	๓	๐.๘๕	-	-
๒๑. แบบ ถ/ท/ต	๒	๐.๖	-	-
๒๒. แบบ อ/ถ	-	-	๑	๐.๓๑
๒๓. แบบ ส/ถ	๔	๑.๑๕	-	-
๒๔.แบบ ป/ส/ถ	๑	๐.๓	๒	๐.๖๑
๒๕. แบบ ป/ส/ถ/ว	-	-	๑	๐.๓๑
๒๖.แบบ ป/อ/ถ	๒	๐.๖	๒	๐.๖๑
๒๗. แบบ ส/ต/ถ	๒	๐.๖	๑	๐.๓๑
รวม	๓๓๖	๑๐๐	๓๒๖	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญ ๒๔ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญ ๑๕ รูปแบบ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏเหมือนกันในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มมี ๑๖ รูปแบบ ได้แก่

๑. แบบกริยากรรม (อ)
๒. แบบประธาน+กริยากรรม (ป/อ)
๓. แบบกริยากรรม+กรรมตรง (ส/ต)
๔. แบบประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง (ป/ส/ต)
๕. แบบกริยากรรม (ส)
๖. แบบประธาน+กริยากรรม (ป/ส)
๗. แบบนามเดี่ยว (นค.)
๘. แบบนามเดี่ยว+นามเดี่ยว (นค./นค.)
๙. แบบกาลวลี+กริยากรรม (ว/ส)
๑๐. แบบกาลวลี+ประธาน+กริยากรรม (ว/ป/อ)
๑๑. แบบกาลวลี+ประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)
๑๒. แบบกาลวลี+กริยากรรม+กรรมตรง (ว/ส/ต)
๑๓. แบบสถานวลี+กริยากรรม (ว/ส)
๑๔. แบบประธาน+กริยากรรม+สถานวลี (ป/ส/ถ)
๑๕. แบบประธาน+กริยากรรม+สถานวลี (ป/อ/ถ)
๑๖. แบบกริยากรรม+กรรมตรง+สถานวลี (ส/ต/ถ)

โครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๘ รูปแบบ ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นโครงสร้างที่มีส่วนเสริมกาลวลีหรือสถานวลีอยู่ด้วย ได้แก่

๑. แบบกรรมตรง+ ประธาน+ กริยากรรม (ต/ป/ส)
๒. แบบกริยากรรม+กรรมตรง (ท/ต)
๓. แบบกาลวลี+ประธาน+กริยากรรม (ว/ป/ส)
๔. แบบกาลวลี+ประธาน+วิกรรม (ว/ป/ท)
๕. แบบสถานวลี+กริยากรรม+กรรมตรง (ถ/ส/ต)
๖. แบบสถานวลี+กริยากรรม+กรรมตรง (ถ/ท/ต)
๗. แบบสถานวลี+ประธาน+กริยากรรม (ถ/ป/อ)
๘. แบบกริยากรรม+สถานวลี (ส/ถ)

ส่วนโครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมี ๓ รูปแบบ คือ ๑. แบบกรรมตรง+กริยากรรม(ต/ส) ๒. แบบประธาน+กริยากรรม+สถานวลี+กาลวลี(ป/ส/ถ/ว) และ ๓. แบบกริยากรรม+สถานวลี (อ/ถ)

เมื่อพิจารณาการใช้โครงสร้างประโยคสามัญของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า เด็กปกติใช้โครงสร้างแบบกริยากรรม+กรรมตรงมากที่สุด ปรากฏทั้งสิ้น ๑๒๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๐๑ รองลงมาคือ โครงสร้างแบบประธาน+กริยากรรม+กรรมตรงปรากฏ ๘๒ ครั้ง แบบนามเดี่ยวปรากฏ ๓๖ ครั้ง แบบกริยากรรมปรากฏ ๒๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๔๐ ๑๐.๗๑ และ ๗.๑๔ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นปรากฏลดหลั่นกันลงไป ในขณะที่เด็กออทิสติกใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวมากที่สุด ปรากฏทั้งสิ้น ๑๔๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๘๗ รองลงมาคือแบบกริยากรรม+กรรมตรง ปรากฏ ๗๒ ครั้ง แบบประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง ปรากฏ ๓๕ ครั้ง แบบประธาน+กริยากรรม ปรากฏ ๒๕ ครั้ง แบบกริยากรรมปรากฏ ๒๐ ครั้ง และแบบกริยากรรมปรากฏ ๑๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๐๘ ๑๐.๗๔ ๗.๖๗ ๖.๑๓ และ ๓.๓๗ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างอื่นปรากฏเพียง ๑-๓ ครั้งเท่านั้น

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคที่มีส่วนประกอบของกาลวลีและสถานวลีจะพบว่า เด็กปกติจะใช้โครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมทั้งสองประเภทมากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือ พบประโยคที่ประกอบด้วยกาลวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๒๒ ประโยค พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก ๗ ประโยค และพบประโยคที่ประกอบด้วยสถานวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๑๖ ประโยค พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก ๘ ประโยค

๑.๒.๑ โครงสร้างประโยคซับซ้อน

ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้
ตารางที่ ๒๘ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างประโยค ซับซ้อน	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็ก ปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็ก ออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ป/ส	๓	๖.๘๒	-	-

ตารางที่ ๒๘ (ต่อ)

โครงสร้างประโยค ซับซ้อน	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็ก ปกติ	คำร้อยละ	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็ก ออทิสติก	คำร้อยละ
๒. แบบ ส/ต	๒๑	๔๖.๖๓	๑๐	๕๐
๓. แบบ ป/ส/ต	๑๒	๒๖.๖๖	๗	๓๕
๔. แบบ อ	-	-	๑	๕
๕. แบบ ป/อ	๓	๖.๖๖	๑	๕
๖. แบบ ป/ท/ต	๒	๔.๔๔	-	-
๗. แบบ ป/ท/ร/ต	๑	๒.๒๒	-	-
๘. แบบ อ/ส/ต	๑	๒.๒๒	-	-
๙. แบบ ว/ป/ส/ต	๑	๒.๒๒	๑	๕
รวม	๔๔	๑๐๐	๒๐	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างประโยคซับซ้อน ๕ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มมี ๔ รูปแบบคือ

๑. แบบประธาน+กริยากรรม (ป/อ)
๒. แบบกริยากรรม+กรรมตรง (ส/ต)
๓. แบบประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง (ป/ส/ต)
๔. แบบกาลวลี+ประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง (ว/ป/ส/ต)

โครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๔ รูปแบบคือ

๑. แบบประธาน+กริยากรรม (ป/ส)

๒. แบบประธาน+กริยาพิกรกรรม+กรรมตรง (ป/ท/ค)

๓. แบบประธาน+กริยาพิกรกรรม+กรรมรอง+กรรมตรง (ป/ท/ร/ค)

๔. แบบสถานวลี+กริยากรรม+กรรมตรง (ถ/ส/ค)

ส่วน โครงสร้างประโยคซับซ้อนที่ปรากฏเฉพาะในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมีเพียงรูปแบบเดียวคือ โครงสร้างแบบกริยากรรม

เมื่อพิจารณาการใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือทั้งเด็กปกติและเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบกริยากรรม+กรรมตรงมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๒๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๗๓ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๑๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐ รองลงมาคือ โครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๑๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๒๗ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก ๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๕ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นปรากฏรูปแบบละ ๑-๓ ครั้งเท่านั้น

๒. การเปรียบเทียบวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

๒.๑ การเปรียบเทียบชนิดของวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ผลการเปรียบเทียบชนิดของวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้ดังตารางนี้ ตารางที่ ๒๕ ตารางแสดงการเปรียบเทียบชนิดของวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ชนิดของวลี	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
นามวลี	๓๐๓	๕๑.๒๗	๕๔๐	๕๗.๖๕
กริยวลี	๕๖๓	๔๐.๘๓	๓๔๔	๓๖.๓๕
สถานวลี	๔๕	๓.๒๖	๒๕	๒.๖๓
กาลวลี	๖๔	๔.๖๔	๒๓	๒.๘๘
รวม	๑.๓๙๕	๑๐๐	๙๓๖	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า เด็กปกติมีจำนวนการใช้วลีทุกชนิดมากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือจำนวนวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติมีผลรวมทั้งสิ้น ๑,๓๗๕ ครั้ง คิดเป็น ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แบ่งเป็นนามวลี ๗๐๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๒๗ กริยาวลี ๕๖๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๘๓ สถานวลี ๔๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๖ และกาลวลี ๖๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๔ ส่วนวลีในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมีผลรวมทั้งสิ้น ๕๔๐ ครั้ง คิดเป็น ๑๐๐ เปอร์เซนต์ แบ่งเป็นนามวลี ๕๔๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๗๕ กริยาวลี ๓๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๓๕ สถานวลี ๒๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๗ และกาลวลี ๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๕

เมื่อพิจารณาการใช้วลีต่าง ๆ ของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้นามวลีในเรื่องเล่าเรื่องมากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๗๐๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๒๗ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๕๔๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๗.๗๕ รองลงมาคือกริยาวลีปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๕๖๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๘๓ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๓๔๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๓๕ ส่วนกาลวลีและสถานวลีปรากฏไม่มากนักในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่ม กล่าวคือเด็กปกติใช้กาลวลี ๖๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๔ และใช้สถานวลี ๔๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๓.๒๖ ส่วนเด็กออทิสติกใช้กาลวลี ๒๗ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๕ และใช้สถานวลี ๒๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๗

เมื่อเปรียบเทียบการใช้นามวลีและกริยาวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มจะเห็นได้ว่ามีความแตกต่างกัน กล่าวคือเด็กปกติจะมีคำร้อยละของการใช้นามวลีน้อยกว่าเด็กออทิสติก ในขณะที่เด็กออทิสติกมีคำร้อยละของการใช้กริยาวลีน้อยกว่าเด็กปกติ ผลการเปรียบเทียบข้อนี้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคข้างต้นที่กล่าวว่าเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวมากที่สุด ดังนั้นจำนวนโครงสร้างประโยคสามัญแบบนามเดี่ยวของเด็กออทิสติกจึงแปรผันตรงกับจำนวนนามวลี และทำให้ร้อยละของนามวลีในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมากกว่าคำร้อยละของนามวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการใช้กาลวลีและสถานวลีพบว่า เด็กปกติมีคำร้อยละของการใช้กาลวลีและสถานวลีสูงกว่าคำร้อยละของเด็กออทิสติก กล่าวคือเด็กปกติมีคำร้อยละของการใช้กาลวลีเท่ากับ ๔.๖๔ และคำร้อยละของการใช้สถานวลีเท่ากับ ๓.๒๖ ส่วนเด็กออทิสติกมีคำร้อยละของการใช้กาลวลีเท่ากับ ๒.๘๕ และคำร้อยละของการใช้สถานวลีเท่ากับ ๒.๕๗ ผลการเปรียบเทียบข้อนี้สอดคล้องกับผลการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคข้างต้นที่แสดงให้เห็นว่าเด็กปกติมีรูปแบบโครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมกาลวลีหลากหลายกว่าเด็กออทิสติก

๒.๒ การเปรียบเทียบโครงสร้างวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแบ่งเป็น โครงสร้างนามวลีและ
โครงสร้างกริยาวลีดังนี้

๒.๒.๑ โครงสร้างนามวลี

ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดง
ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๓๐ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างนามวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างนามวลี	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่ ปรากฏในเรื่อง เล่าของเด็ก ออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ล	๖๐๕	๘๖.๑๓	๔๕๒	๕๑.๑๑
๒. แบบ ล/จ	๕๕	๘.๓๕	๑๒	๒.๒๒
๓. แบบ ล/ค	๓๒	๔.๕๓	๒๕	๔.๖๓
๔. แบบ ล/ก	๔	๐.๕๓	๘	๑.๔๘
๕. แบบ ล/ขส	๑	๐.๑๔	๒	๐.๓๖
๖. แบบ ล/ก/ค	๑	๐.๑๔	-	-
๗. แบบ ล/ค/จ	๑	๐.๑๔	-	-
๘. แบบ ล/ค/ขส	-	-	๑	๐.๑๕
รวม	๗๐๗	๑๐๐	๕๔๐	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าของเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างนามวลี ๗ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ โครงสร้างนามวลีที่ปรากฏเหมือนกันทั้งในเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติกมี ๕ รูปแบบคือ

๑. แบบหน่วยหลัก (ล)
๒. แบบหน่วยหลัก+หน่วยจำนวน(ล/จ)
๓. แบบหน่วยหลัก+หน่วยคุณศัพท์(ล/ค)
๔. แบบหน่วยหลัก+หน่วยกำหนด (ล/ก)
๕. แบบหน่วยหลัก+หน่วยขยายเสริม(ล/ขส)

โครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติโดยเฉพาะมี ๒ รูปแบบคือโครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลัก+หน่วยกำหนด+หน่วยคุณศัพท์ (ล/ค/ก) และโครงสร้างแบบหน่วยหลัก+หน่วยคุณศัพท์+หน่วยจำนวน (ล/ค/จ) ส่วนโครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกโดยเฉพาะมี ๑ รูปแบบคือโครงสร้างแบบหน่วยหลัก+หน่วยคุณศัพท์+หน่วยขยายเสริม (ล/ค/ขส)

เมื่อพิจารณาการใช้โครงสร้างนามวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า ทั้งเด็กปกติและเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างนามวลีแบบหน่วยหลักมากที่สุดและมากกว่าโครงสร้างนามวลีรูปแบบอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๖๐๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๑๓ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๔๕๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๑๑

โครงสร้างนามวลีของเด็กปกติที่ปรากฏรองลงมาได้แก่โครงสร้างแบบหน่วยหลัก+หน่วยจำนวน ปรากฏ ๕๕ ครั้ง แบบหน่วยหลัก+หน่วยคุณศัพท์ ปรากฏ ๓๒ ครั้ง แบบหน่วยหลัก+หน่วยกำหนด ปรากฏ ๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๕ ๔.๕๓ และ ๐.๕๗ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างแบบหน่วยหลัก+หน่วยขยายเสริม หน่วยหลัก+หน่วยกำหนด+หน่วยคุณศัพท์ และแบบหน่วยหลัก+หน่วยคุณศัพท์+หน่วยกำหนด ปรากฏอย่างละ ๑ ครั้ง ส่วนโครงสร้างนามวลีของเด็กออทิสติกที่ปรากฏรองลงมาได้แก่โครงสร้างแบบหน่วยหลัก+หน่วยคุณศัพท์ ปรากฏ ๒๕ ครั้ง แบบหน่วยหลัก+หน่วยจำนวน ปรากฏ ๑๒ ครั้ง แบบหน่วยหลัก+หน่วยกำหนด ปรากฏ ๘ ครั้ง หน่วยหลัก+หน่วยขยายเสริมปรากฏ ๒ ครั้ง และหน่วยหลัก+หน่วยคุณศัพท์+หน่วยขยายเสริมปรากฏ ๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๖๓ ๒.๒๒ ๑.๔๘ ๐.๓๓ และ ๐.๑๕ ตามลำดับ

๒.๒.๒ โครงสร้างกริยาวลี

ผลการเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๓๑ ตารางแสดงการเปรียบเทียบโครงสร้างกริยาวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

โครงสร้างกริยาวลี	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	จำนวนครั้งที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. แบบ ก	๓๕๕	๖๓.๗๗	๒๒๕	๖๖.๕๗
๒. แบบ ก/ข	๑๐๕	๑๙.๓๖	๕๗	๑๖.๕๗
๓. แบบ ก/ข _๒	๒๓	๔.๐๘	๕	๒.๖๒
๔. แบบ ก/ข _๒ /ข	๒	๐.๓๕	๑	๐.๒๙
๕. แบบ ก/ข/ข _๒	๔	๐.๗๑	๑	๐.๒๙
๖. แบบ ข _๒ /ก	๓๗	๖.๕๗	๓๑	๙.๐๑
๗. แบบ ข _๒ /ก/ข	๒๖	๔.๖๒	๑๓	๓.๗๘
๘. แบบ ข _๒ /ก/ข _๒	๑	๐.๑๘	๓	๐.๘๗
๙. แบบ ข _๒ /ก/ข/ข _๒	๑	๐.๑๘	-	-
๑๐. แบบ ข _๒ /ก/ข _๒ /ข	๑	๐.๑๘	-	-
รวม	๕๖๓	๑๐๐	๓๔๔	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าในเรื่องเล่าของเด็กปกติจะปรากฏโครงสร้างกริยาวลี ๑๐ รูปแบบ ส่วนเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะปรากฏโครงสร้างนามวลี ๘ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏทั้งในเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติกมี ๘ รูปแบบคือ

๑. แบบหน่วยแก่น (ก)

๒. แบบหน่วยแก่น+หน่วยขยาย (ก/ข)

๓. แบบหน่วยแก่น+หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ช_๒)
๔. แบบหน่วยแก่น+หน่วยช่วยหลังกริยา+หน่วยขยาย (ก/ช_๒/ข)
๕. แบบหน่วยแก่น+หน่วยขยาย +หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ข/ช_๒)
๖. แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น (ช_๒/ก)
๗. แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น+หน่วยขยาย (ช_๒/ก/ข)
๘. แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น+หน่วยช่วยหลังกริยา (ช_๒/ก/ช_๒)

ส่วนโครงสร้างที่ปรากฏเฉพาะเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๒ รูปแบบคือแบบหน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น+หน่วยช่วยหลังกริยา+หน่วยขยาย (ช_๒/ก/ช_๒/ข) และแบบแบบหน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น+หน่วยขยาย+หน่วยช่วยหลังกริยา (ช_๒/ก/ข/ช_๒)

เมื่อเปรียบเทียบการใช้โครงสร้างกริยาวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่าไม่แตกต่างกันมากนัก กล่าวคือเด็กทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างกริยาวลีแบบหน่วยแก่น (ก) มากที่สุด โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติจำนวน ๓๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗๗ และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจำนวน ๒๒๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๖.๕๗ รองลงมาคือ โครงสร้างแบบ หน่วยแก่น+หน่วยขยาย (ก/ข) หน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น (ช_๒/ก) หน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น+หน่วยขยาย (ช_๒/ก/ข) และหน่วยแก่น+หน่วยช่วยหลังกริยา (ก/ช_๒) ตามลำดับ

๓. การเปรียบเทียบสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

๓.๑ การเปรียบเทียบการเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

๓.๑.๑ การเปรียบเทียบการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ผลการเปรียบเทียบวิธีเริ่มต้นเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๓๒ ตารางแสดงการเปรียบเทียบการเริ่มต้นเรื่องของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

วิธีการเริ่มต้นเรื่อง	ความถี่ในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	ความถี่ในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละคร	๒๘	๘๔.๘๕	๒๐	๖๐.๖๑

ตารางที่ ๓๒ (ต่อ)

วิธีการเริ่มต้นเรื่อง	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กปกติ	ค่าร้อยละ	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๒. การเริ่มต้นด้วยกาลวลี ตามด้วยตัวละครหรือ เหตุการณ์	๒	๖.๐๖	-	-
๓. การเริ่มต้นด้วยสถานวลี ตามด้วยตัวละครหรือ เหตุการณ์	-		๑	๓.๐๓
๔. การเริ่มต้นด้วยการ กล่าวถึงเหตุการณ์ของ เรื่องทันที	๓	๙.๐๙	๑๒	๓๖.๓๖
รวม	๓๓	๑๐๐	๓๓	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการกล่าวถึงตัวละครมากที่สุด โดยเด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ทั้งสิ้น ๒๘ เรื่องจากเรื่องทั้งหมด ๓๓ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๘๕ ส่วนเด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ ๒๐ เรื่องจากเรื่องเล่าทั้งหมด ๓๓ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๖๑ การเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันทีเป็นวิธีที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้รองลงมา โดยเด็กปกติเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ ๓ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๙.๐๙ และเด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยวิธีนี้ ๑๒ เรื่องคิดเป็นร้อยละ ๓๖.๓๖ นอกจากนี้ยังพบวิธีการเริ่มต้นเรื่องที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้ต่างกันอีกด้วย วิธีเริ่มต้นที่พบเฉพาะเรื่องเล่าของเด็กปกติคือการเริ่มต้นด้วยกาลวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์พบ ๒ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๖.๐๖ ส่วนวิธีเริ่มต้นที่พบเฉพาะเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกคือการเริ่มต้นด้วยสถานวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์พบ ๑ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๓

เมื่อพิจารณาผลการเปรียบเทียบข้างต้นจะพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มมีค่าร้อยละของวิธีการเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันทีแตกต่างกันมาก ซึ่งอาจแสดงให้เห็นว่า เด็กปกติมีการเปิดเรื่องเล่าที่สมบูรณ์เพราะมีการเกริ่นนำก่อนเข้าสู่เหตุการณ์ของเรื่อง

๓.๑.๒ การเปรียบเทียบการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ผลการเปรียบเทียบวิธีลงท้ายเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดง
ได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๓๓ ตารางแสดงการเปรียบเทียบวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติและออทิสติก

วิธีการลงท้ายเรื่องของเด็ก	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กปกติ	ค่าร้อยละ	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. การลงท้ายด้วยการใช้วลี เพื่อยุติเรื่องเล่า	๑๓	๓๕.๔	๑๘	๕๓.๕๘
๒. การลงท้ายเรื่องด้วยการ นำเข้าสู่เรื่องต่อไป	-	-	๒	๖.๐๖
๓. การลงท้ายด้วยการ แสดงตอนจบของ เหตุการณ์	๕	๒๓.๒๓	๔	๑๒.๑๒
๔. การลงท้ายด้วยการ แสดงข้อสรุปของเรื่อง	๑	๓.๐๓	๑	๓.๐๓
๕. ไม่มีการลงท้ายเรื่อง	๑๐	๓๐.๓	๗	๒๑.๒๑
รวม	๓๓	๑๐๐	๓๓	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการลงท้ายเรื่องเล่าแตกต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือเด็กปกติลงท้ายเรื่องด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่ามากที่สุด ปรากฏทั้งสิ้น ๑๓ เรื่อง จากเรื่องเล่าทั้งหมด ๓๓ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๔ รองลงมาคือไม่มีการลงท้ายเรื่อง ปรากฏ ๑๐ เรื่อง การลงท้ายเรื่องด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ปรากฏ ๕ เรื่อง และการลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง ปรากฏ ๑ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๓ ๒๓.๒๓ และ ๓.๐๓ ตามลำดับ ส่วนการลงท้ายเรื่องด้วยการนำเข้าสู่เรื่องต่อไปเป็นวิธีที่ไม่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ

เมื่อพิจารณาการลงท้ายเรื่องของเด็กออทิสติกพบว่า เด็กออทิสติกลงท้ายเรื่องด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่ามากที่สุดเช่นเดียวกับเด็กปกติ ปรากฏทั้งสิ้น ๑๘ เรื่องจากเรื่องเล่า ๓๓ เรื่อง คิด

เป็นร้อยละ ๕๗.๕๘ รองลงมาคือไม่มีการลงท้ายเรื่อง ปราภฏ ๗ เรื่อง การลงท้ายเรื่องด้วยการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ปราภฏ ๔ เรื่อง การลงท้ายเรื่องโดยนำเข้าสู่เรื่องถัดไป ปราภฏ ๒ ครั้ง และการลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง ปราภฏ ๑ เรื่อง คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๒๑ ๑๒.๑๒ ๖.๐๖ และ ๓.๐๓ ตามลำดับ

๓.๒ การเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ผลการเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความประเภทต่าง ๆ ของเด็กปกติและเด็กออทิสติกแสดงได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ๓๔ ตารางแสดงการเปรียบเทียบประเภทของการเชื่อมโยงความที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	ความถี่ในเรื่องเล่าของเด็กปกติ	ค่าร้อยละ	ความถี่ในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑. การอ้างอิง				
๑.๑ การอ้างอิงหน่วยนาม				
๑.๑.๑ รูปแทนสรรพนาม	๕	๐.๔๖	๒	๐.๑๕
๑.๑.๒ รูปแทนคำเรียกขาน	๑๓	๐.๘๘	๑๓	๐.๗๓
๑.๑.๓ รูปแทนนามวลี	๔	๐.๒๑	๔	๐.๒๔
๑.๑.๔ รูปแทนสุญรูป	๓๔๒	๑๓.๖๕	๑๒๖	๗.๔๘
๑.๑.๕ รูปแทนคำบ่งชี้	-	-	๑	๐.๐๖
รวม	<u>๓๗๓</u>	<u>๑๕.๒๕</u>	<u>๑๔๖</u>	<u>๘.๖๓</u>

ตารางที่ ๒๖ (ต่อ)

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กปกติ	ค่าร้อยละ	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๑.๒ การอ้างถึงอนุพากย์หรือ ประโยค	๑๔	๐.๗๒	๓	๐.๑๘
รวมเรื่องการอ้างถึง	๓๘๓	๑๙.๙๗	๑๔๙	๘.๘๕
๒. การละ	๔๙	๒.๕๓	๘๔	๔.๙๙
๓. การใช้คำเชื่อม				
๓.๑ ความสัมพันธ์แบบ คล้อยตาม	๑๖๑	๘.๓๑	๑๑๐	๖.๕๓
๓.๒ ความสัมพันธ์แบบ ขัดแย้ง	๙	๐.๔๖	๙	๐.๕๓
๓.๓ ความสัมพันธ์แบบ เงื่อนไข	๓	๐.๑๕	๑๐	๐.๕๙
๓.๔ ความสัมพันธ์แบบ เหตุผล	๘	๐.๔๑	๕	๐.๓
๓.๕ ความสัมพันธ์แบบ ขยายความ	๑๑	๐.๕๗	๑๕	๐.๘๙
๓.๖ ความสัมพันธ์แบบ ต่างตอนกัน	๓	๐.๑๕	๑	๐.๐๖

ตารางที่ ๒๖ (ต่อ)

ประเภทของการเชื่อมโยงความ	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กปกติ	ค่าร้อยละ	ความถี่ใน เรื่องเล่าของ เด็กออทิสติก	ค่าร้อยละ
๓.๗ ความสัมพันธ์แบบ แสดงวัตถุประสงค์	๑๖	๐.๘๓	๕	๐.๓
๓.๘ ความสัมพันธ์แบบ แสดงเวลา	๕๕	๒.๘๔	๒๔	๑.๔๒
๓.๙ ความสัมพันธ์แบบ การอ้างคำพูดหรือความคิด	๘	๐.๔๑	๒	๐.๑๕
๓.๑๐ ความสัมพันธ์แบบ แสดงทางเลือก	๓	๐.๑๕	-	-
รวมการใช้คำเชื่อม	๒๓๓	๑๔.๒๕	๑๘๑	๑๐.๗๕
๔. การซ้ำ				
๔.๑ การซ้ำรูป	๕๘๑	๕๐.๖๒	๑,๐๕๕	๖๕.๐๒
๔.๒ การซ้ำความ	๑๓	๐.๘๘	๒๕	๑.๖๖
๔.๓ การซ้ำโครงสร้าง	๒๒๓	๑๑.๗๑	๑๔๓	๘.๗๓
รวมการซ้ำ	๑,๒๒๕	๖๓.๒๑	๑,๒๒๐	๗๕.๔๑
รวมประเภทการเชื่อมโยง ความ	๑,๕๓๘	๑๐๐	๑,๖๘๔	๑๐๐

จากตารางข้างต้นจะเห็นได้ว่า การเชื่อมโยงความที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้เพื่อเล่าเรื่องมี ๔ ประเภทคือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการซ้ำ โดยการเชื่อมโยงความที่เด็กปกติใช้มาก

ที่สุดคือ การซ้ำ ปรากฏ ๑,๒๒๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๒๑ รองลงมาคือการอ้างถึงปรากฏ ๓๘๗ ครั้ง การใช้คำเชื่อมปรากฏ ๒๗๗ ครั้ง และการละปรากฏ ๔๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๕๗ ๑๔.๒๕ และ ๒.๕๓ ตามลำดับ ส่วนการเชื่อมโยงความที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือการซ้ำ ปรากฏ ๑,๒๗๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๔๑ รองลงมาคือการใช้คำเชื่อม ปรากฏ ๑๘๑ ครั้ง การอ้างถึง ปรากฏ ๑๔๕ ครั้ง และการละปรากฏ ๘๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๐.๓๕ ๘.๘๕ และ ๔.๕๕ ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาการเชื่อมโยงความของเด็กทั้งสองกลุ่มตามวิธีย่อยพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้การเชื่อมโยงความแตกต่างกันเล็กน้อย กล่าวคือเด็กปกติใช้วิธีการซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความมากที่สุด ปรากฏมากถึง ๕๘๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๖๒ รองลงมาคือ การอ้างถึงหน่วยนาม และการซ้ำโครงสร้าง ปรากฏร้อยละ ๑๕.๒๕ และ ๑๑.๗๑ ตามลำดับ ส่วนวิธีการเชื่อมโยงความที่เด็กปกติใช้น้อยที่สุดคือการใช้คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบเงื่อนไข คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบต่างตอน และคำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบแสดงทางเลือก ซึ่งปรากฏประเภทละ ๓ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๐.๑๕ ส่วนเด็กออทิสติกใช้วิธีการซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความมากที่สุดคือปรากฏมากถึง ๑,๐๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๐๒ รองลงมาคือ การซ้ำโครงสร้าง และการอ้างถึงหน่วยนาม ปรากฏร้อยละ ๘.๗๒ และ ๘.๖๗ ตามลำดับ ส่วนวิธีการเชื่อมโยงความที่เด็กออทิสติกใช้น้อยที่สุดคือการใช้คำเชื่อมแสดงความสัมพันธ์แบบต่างตอน ปรากฏร้อยละ ๐.๐๖

เมื่อเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความที่ละประเภทพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้การเชื่อมโยงความในเรื่องเล่าแตกต่างกันดังนี้

การอ้างถึงเป็นการเชื่อมโยงความที่พบในเรื่องเล่าของเด็กปกติมากกว่าเด็กออทิสติก ทั้งการอ้างถึงหน่วยนามและการอ้างถึงอนุภาคหรือประโยค โดยเฉพาะการอ้างถึงหน่วยนามโดยใช้รูปแทนสูตรรูป จะเห็นว่าเด็กปกติใช้การอ้างถึงรูปแทนสูตรรูปมากถึง ๓๔๒ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๖๕ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด ในขณะที่เด็กออทิสติกใช้เพียง ๑๒๖ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๗.๔๘ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด

การละเป็นเชื่อมโยงความที่พบในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกมากกว่าเด็กปกติ โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก ๘๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๔.๕๕ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด ในขณะที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๔๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๕๓

การเชื่อมโยงความด้วยการใช้คำเชื่อมของเด็กทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนัก คำเชื่อมที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุดคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์แบบคล้ายตาม โดยปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก ๑๑๐ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖.๕๓ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๑๖๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๑ รองลงมาคือคำเชื่อมที่แสดงความสัมพันธ์ทางเวลา ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก ๒๔ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๑.๔๒ ของการ

เชื่อมโยงความทั้งหมด และปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ๕๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๒.๘๔ ส่วนการใช้คำเชื่อมประเภทอื่นปรากฏเพียงเล็กน้อย

ส่วนการเชื่อมโยงความประเภทการซ้ำพบว่า เด็กออทิสติกใช้การซ้ำในเรื่องเล่ามากกว่าเด็กปกติ โดยเฉพาะการซ้ำรูป จะเห็นว่าเด็กออทิสติกใช้การซ้ำรูปมากถึง ๑,๐๘๕ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๐๒ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด ในขณะที่เด็กปกติใช้ ๘๘๑ ครั้ง คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๖๒ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด

กล่าวโดยสรุปเด็กปกติสามารถใช้วลีและประโยคทุกชนิดได้มากกว่าเด็กออทิสติก อีกทั้งยังสามารถสร้างโครงสร้างวลีและโครงสร้างประโยคได้หลายรูปแบบกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือเด็กปกติผลิตสร้างโครงสร้างประโยคสามัญได้ ๒๔ รูปแบบ โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ โครงสร้างนามวลี ๗ รูปแบบ และโครงสร้างกริยาวลี ๑๐ รูปแบบ ในขณะที่เด็กออทิสติกสามารถผลิตสร้างโครงสร้างประโยคสามัญได้ ๑๕ รูปแบบ โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๕ รูปแบบ โครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ และโครงสร้างกริยาวลี ๘ รูปแบบ โครงสร้างประโยคสามัญที่พบมากในเรื่องเล่าของเด็กปกติคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง โครงสร้างประโยคสามัญที่พบมากในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกคือโครงสร้างแบบนามเดี่ยว ส่วนการใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อน โครงสร้างนามวลี และโครงสร้างกริยาวลีพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้ไม่แตกต่างกันมากนัก

ส่วนการวิเคราะห์สัมพันธสารพบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้การเชื่อมโยงความประเภทการซ้ำมากที่สุด และใช้การเชื่อมโยงความประเภทการละน้อยที่สุด แต่เมื่อพิจารณาอัตราการใช้ที่ละรูปแบบพบว่าเด็กปกติใช้การอ้างถึงและการใช้คำเชื่อมมากกว่าเด็กออทิสติก ส่วนเด็กออทิสติกใช้การละและการซ้ำมากกว่าเด็กปกติ

บทที่ ๖

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

๑. สรุปผลการวิจัย

งานวิจัยนี้มุ่งศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติ และเด็กออทิสติก โดยเก็บข้อมูลจากนักเรียนโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ และ ๒ จำนวน ๒๒ คน จำแนกเป็นนักเรียนปกติจำนวน ๑๑ คน และนักเรียนออทิสติกจำนวน ๑๑ คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้นักเรียนแต่ละคนเล่าเรื่องให้ฟังคนละ ๓ เรื่องจากหัวข้อที่กำหนดให้ ๕ หัวข้อ คือ พ่อของฉัน แม่ของฉัน ครอบครัวของฉัน บ้านของฉัน และโรงเรียนของฉัน การเก็บข้อมูลครั้งนี้ได้เรื่องเล่าที่นำมาศึกษาทั้งสิ้น ๖๖ เรื่อง

ด้านการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งประเด็นการวิเคราะห์เป็น ๓ ประเด็นหลักคือ การวิเคราะห์ประโยค การวิเคราะห์วลี และการวิเคราะห์สัมพันธสาร โดยเริ่มวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กปกติ เด็กออทิสติก และเปรียบเทียบผลการวิเคราะห์ข้อมูลของเด็กทั้งสองกลุ่มตามลำดับ

ผลการวิเคราะห์โครงสร้างวลี ประโยค และสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก สามารถสรุปประเด็นต่าง ๆ ได้ดังนี้

๑.๑ การวิเคราะห์ประโยคและโครงสร้างประโยค

จากการวิเคราะห์ประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติกสรุปได้ดังนี้

๑.๑.๑ การวิเคราะห์ประโยคของเด็กปกติ

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กปกติ พบว่าเด็กปกติสามารถสร้างประโยคได้ทั้งสิ้น ๔๖๘ ประโยค โดยจำแนกเป็น ๓ ชนิด คือ ประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน เด็กปกติใช้ประโยคสามัญในการเล่าเรื่องมากที่สุด ปรากฏมากถึงร้อยละ ๗๑.๘๐ รองลงมาคือประโยคผสม ปรากฏร้อยละ ๑๘.๘๐ ส่วนประโยคซับซ้อนเป็นประโยคที่ปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏร้อยละ ๙.๔๐

เมื่อนำประโยคสามัญและประโยคซับซ้อนมาวิเคราะห์โครงสร้างตามแนวการศึกษาของวจินตน์ ภาณุพงศ์ สรุปได้ว่าเด็กปกติใช้โครงสร้างประโยคสามัญ ๒๔ รูปแบบ โครงสร้างประโยคสามัญที่ปรากฏมากที่สุดคือ โครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏ

ร้อยละ ๓๖.๐๑ รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏร้อยละ ๒๔.๔๐ แบบนามเดี่ยว ปรากฏร้อยละ ๑๐.๗๑ แบบกริยากรรมปรากฏร้อยละ ๗.๑๔ และแบบกริยากรรมปรากฏร้อยละ ๔.๗๖ ตามลำดับ ส่วนโครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมพิเศษกาลวิและสถานวิ และโครงสร้างประโยครูปแบบอื่นปรากฏไม่เด่นชัดนัก กล่าวคือปรากฏไม่ถึงร้อยละ ๓

ส่วนการวิเคราะห์โครงสร้างประโยคซับซ้อนสรุปได้ว่า เด็กปกติใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อน ๘ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏร้อยละ ๔๗.๗๓ รองลงมาคือโครงสร้างแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรงปรากฏร้อยละ ๒๗.๒๗ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นปรากฏเพียงเล็กน้อย

๑.๑.๒ การวิเคราะห์ประโยคของเด็กออทิสติก

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกพบว่าเด็กออทิสติกสามารถสร้างประโยคได้ทั้งสิ้น ๓๘๘ ประโยคโดยจำแนกเป็น ๓ ชนิดเช่นเดียวกับเด็กปกติ คือประโยคสามัญ ประโยคผสม และประโยคซับซ้อน ประโยคสามัญเป็นประโยคที่ปรากฏมากที่สุด ปรากฏร้อยละ ร้อยละ ๘๔.๐๒ รองลงมาคือประโยคผสม ปรากฏ ร้อยละ ๑๐.๘๓ ส่วนประโยคซับซ้อนปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏร้อยละ ๕.๑๕

เมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคสามัญและโครงสร้างประโยคซับซ้อนสรุปได้ว่าเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างประโยคสามัญ ๑๘ รูปแบบ โดยใช้แบบนามเดี่ยวมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ ๔๓.๘๗ รองลงมาคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏร้อยละ ๒๒.๐๘ แบบประธาน+กริยากรรม+กรรมตรง ปรากฏร้อยละ ๑๐.๗๔ แบบ ประธาน+กริยากรรม ปรากฏร้อยละ ๗.๖๗ และแบบกริยากรรมปรากฏร้อยละ ๖.๑๓ ส่วนโครงสร้างอื่นปรากฏไม่ถึงร้อยละ ๕ ของโครงสร้างประโยคสามัญทั้งหมด

ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนปรากฏ ๕ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏร้อยละ ๕๐ รองลงมาคือแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏร้อยละ ๓๕ ส่วนโครงสร้างแบบกริยากรรม แบบประธาน – กริยากรรม และแบบกาลวิ – ประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง ปรากฏอย่างละ ๑ ครั้ง

๑.๑.๓ การเปรียบเทียบประโยคของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

จากการเปรียบเทียบจำนวนประโยคที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า เด็กปกติสามารถผลิตสร้างประโยคได้มากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือในเรื่องเล่าของเด็ก

ปกติปรากฏจำนวนประโยคทั้งสิ้น ๔๖๘ ประโยค ส่วนในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกปรากฏ ๓๘๘ ประโยค

เมื่อพิจารณาการใช้ประโยคชนิดต่าง ๆ ของเด็กทั้งสองกลุ่มสรุปได้ว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้ประโยคสามัญในการเล่าเรื่องมากที่สุด ซึ่งผลการศึกษานี้สอดคล้องกับผลการศึกษาของวินา พรุ่งสุริยะพันธ์^๑ ที่ศึกษาประโยคในภาษาพูดของเด็กไทย และผลการศึกษาของเบญจมาศ เลื่องเลิศ^๒ ที่ศึกษาโครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยของเด็กกะเหรี่ยงโป จึงอาจกล่าวได้ว่าการที่เด็กใช้ประโยคสามัญมากกว่าประโยคชนิดอื่น ๆ น่าจะเป็นลักษณะการใช้ภาษาของเด็กในช่วงวัยนี้

เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างประโยคสามัญของเด็กทั้งสองกลุ่มสามารถสรุปได้ว่า เด็กปกติสร้างโครงสร้างประโยคสามัญได้หลายรูปแบบกว่าเด็กออทิสติก โดยเด็กปกติสร้างได้ ๒๔ รูปแบบ ส่วนเด็กออทิสติกสร้างได้ ๑๕ รูปแบบ นอกจากนี้ยังพบว่าในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มปรากฏโครงสร้างประโยคสามัญแตกต่างกัน โดยโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง และโครงสร้างแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรงเป็นโครงสร้างที่ปรากฏมากในเรื่องเล่าของเด็กปกติ ส่วนโครงสร้างแบบนามเดี่ยวเป็นโครงสร้างที่ปรากฏมากในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก สาเหตุที่เด็กออทิสติกใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวเป็นจำนวนมากน่าจะสอดคล้องกับพัฒนาการทางการพูดของเด็กออทิสติก ที่นิตยา ร่ำรวย^๓ ได้ศึกษาไว้ในวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก” กล่าวคือจากผลการศึกษาของนิตยาแสดงให้เห็นว่าการพูดของเด็กออทิสติกมี ๒ ประเภทคือการพูดเลียนแบบและการพูดได้เอง ในส่วนของการพูดได้เองพบว่าเด็กออทิสติกสามารถพูดคำนามได้มากกว่าคำชนิดอื่น ๆ เนื่องจากคำนามส่วนใหญ่เป็นคำที่ใช้แทนสิ่ง

^๑ วินา พรุ่งสุริยะพันธ์, “การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคของหนังสือสำหรับเด็กวัย ๓-๕ ปี ฉบับคณะกรรมการประกวดปี พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๐: การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๓).

^๒ เบญจมาศ เลื่องเลิศ, “โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป,” (วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๓).

^๓ นิตยา ร่ำรวย, “การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก,” (วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๑).

ที่เป็นรูปธรรม สามารถจับต้องได้ จากผลการศึกษาของนิคยาในข้อนี้จึงน่าจะเป็นคำอธิบายการใช้โครงสร้างประโยคแบบนามเดี่ยวของเด็กออทิสติกได้

ส่วนโครงสร้างประโยคซับซ้อนสรุปได้ว่า เด็กปกติสร้างโครงสร้างประโยคซับซ้อนได้หลายรูปแบบกว่าเด็กออทิสติก โดยเด็กปกติสร้างได้ ๘ รูปแบบ ส่วนเด็กออทิสติกสร้างได้ ๕ รูปแบบ เมื่อพิจารณาโครงสร้างประโยคที่เด็กใช้พบว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างประโยคซับซ้อนไม่แตกต่างกันมากนัก โครงสร้างประโยคซับซ้อนที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุดคือโครงสร้างแบบกริยากรรม – กรรมตรง รองลงมาคือโครงสร้างประโยคซับซ้อนแบบประธาน – กริยากรรม – กรรมตรง

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาจำนวนโครงสร้างประโยคพบว่า ในเรื่องเล่าของเด็กปกติปรากฏโครงสร้างประโยคทั้งประโยคสามัญ และประโยคซับซ้อนมากกว่าจำนวนโครงสร้างที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างประโยคที่ประกอบด้วยส่วนเสริมกาลวลีและส่วนเสริมสถานวลี ซึ่งสาเหตุที่พบกาลวลีและสถานวลีในประโยคของเด็กออทิสติกไม่มากนัก เนื่องจาก กาลวลีและสถานวลีส่วนใหญ่จะมีคำบุพบทเป็นส่วนประกอบ ซึ่งคำบุพบทนี้เป็นคำที่เด็กออทิสติกพูดได้เองน้อยที่สุดตามการศึกษานิคยาราวัย ดังนั้นจึงทำให้เด็กออทิสติกกล่าวถึงกาลวลีและสถานวลีน้อยลงด้วย

๑.๒ การวิเคราะห์วลีและโครงสร้างวลี

จากการวิเคราะห์วลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติกสรุปได้ดังนี้

๑.๒.๑ การวิเคราะห์วลีของเด็กปกติ

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กปกติพบวลีที่นำมาศึกษาทั้งสิ้น ๑,๓๓๗ วลี จำแนกได้เป็น ๔ ชนิดคือ นามวลี กริยาวลี สถานวลี และกาลวลี วลีที่ปรากฏมากที่สุดคือนามวลี ปรากฏร้อยละ ๕๐.๑๘ รองลงมาคือกริยาวลี ปรากฏร้อยละ ๔๐.๘๓ ส่วนกาลวลีและสถานวลี ปรากฏไม่มากนัก ปรากฏร้อยละ ๓.๒๖ และ ๔.๓๕ ตามลำดับ

เมื่อพิจารณาโครงสร้างนามวลีและโครงสร้างกริยาวลีสรุปได้ว่า โครงสร้างนามวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๗ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบหน่วยหลัก ปรากฏ ร้อยละ ๘๖.๑๓ รองลงมาคือโครงสร้างแบบหน่วยหลัก – หน่วยจำนวน ปรากฏร้อยละ ๘.๓๕ และแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ ปรากฏร้อยละ ๔.๕๓ ส่วนโครงสร้างอื่นพบว่า แต่ละรูปแบบปรากฏไม่ถึงร้อยละ ๑

ส่วนโครงสร้างกริยาวลีในเรื่องเล่าของเด็กปกติมี ๑๐ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบหน่วยแก่น ปรากฏร้อยละ ๖๓.๓๓ รองลงมาคือโครงสร้างแบบหน่วยแก่น – หน่วยขยายปรากฏร้อยละ ๑๕.๓๖ และแบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น ปรากฏร้อยละ ๖.๕๓ ส่วนโครงสร้างรูปแบบอื่นปรากฏไม่เด่นชัด กล่าวคือแต่ละรูปแบบปรากฏไม่ถึงร้อยละ ๕

๑.๒.๒ การวิเคราะห์หัวข้อของเด็กออทิสติก

จากการวิเคราะห์เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกพบว่าเด็กที่นำมาศึกษา ๕๓๕ วลี จำแนกได้เป็น ๔ ชนิดเช่นเดียวกับเรื่องเล่าของเด็กปกติ วลีที่เด็กออทิสติกใช้มากที่สุดคือนามวลี ปรากฏร้อยละ ๕๗.๗๕ รองลงมาคือกริยาวลี ปรากฏร้อยละ ๓๖.๓๕ กาลวลีปรากฏร้อยละ ๒.๘๕ และสถานวลีปรากฏร้อยละ ๒.๕๗

เมื่อพิจารณาโครงสร้างนามวลีและกริยาวลีสรุปได้ว่า เด็กออทิสติกใช้โครงสร้างนามวลี ๖ รูปแบบ โดยใช้โครงสร้างแบบหน่วยหลักมากที่สุด มากถึงร้อยละ ๕๑.๑๑ รองลงมาคือแบบหน่วยหลัก – หน่วยคุณศัพท์ แบบหน่วยหลัก – หน่วยจำนวน แบบหน่วยหลัก – หน่วยกำหนด และแบบหน่วยหลัก – หน่วยขยายเสริม ตามลำดับ

ส่วนโครงสร้างกริยาวลีในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกปรากฏ ๘ รูปแบบ โครงสร้างที่ปรากฏมากที่สุดคือโครงสร้างแบบหน่วยแก่น ปรากฏร้อยละ ๖๖.๕๓ รองลงมาคือโครงสร้างแบบหน่วยแก่น – หน่วยขยาย ปรากฏร้อยละ ๑๖.๕๓ แบบหน่วยช่วยหน้ากริยา – หน่วยแก่น ปรากฏร้อยละ ๕.๐๑ ส่วนโครงสร้างกริยาวลีรูปแบบอื่นปรากฏไม่มากนัก กล่าวคือแต่ละโครงสร้างปรากฏไม่ถึงร้อยละ ๕

๑.๒.๓ การเปรียบเทียบวลีของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

จากการเปรียบเทียบจำนวนวลีที่ปรากฏในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า เด็กปกติสามารถผลิตสร้างจำนวนวลีได้มากกว่าเด็กออทิสติก กล่าวคือในเรื่องเล่าของเด็กปกติปรากฏจำนวนวลีทั้งสิ้น ๑,๓๓๗ วลี ส่วนในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติกปรากฏ ๕๓๕ วลี

เมื่อพิจารณาการใช้วลีของเด็กทั้งสองกลุ่มสรุปได้ว่าเด็กทั้งสองกลุ่มใช้นามวลีในการเล่าเรื่องมากที่สุด รองลงมาคือกริยาวลี กาลวลี และสถานวลีตามลำดับ แต่เมื่อเปรียบเทียบอัตราส่วนการใช้วลีพบว่า เด็กปกติจะมีค่าร้อยละของการใช้นามวลีน้อยกว่าเด็กออทิสติก ในขณะที่เด็กออทิสติกมีค่าร้อยละของการใช้กริยาวลีน้อยกว่าเด็กปกติ ผลการเปรียบเทียบข้อนี้สอดคล้องกับคำอธิบายข้างต้นที่กล่าวว่า เด็กออทิสติกสามารถพูดคำนามมากกว่าคำชนิดอื่น

นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กปกติมีคำร้อยละของการใช้กาลวลีและสถานวลีสูงกว่าเด็กออทิสติกอีกด้วย ซึ่งผลการศึกษาในข้อนี้อธิบายได้ในทำนองเดียวกับข้อ ๑.๑.๓ ที่กล่าวว่าเด็กออทิสติกใช้กาลวลีและสถานวลีได้น้อยเนื่องจากเด็กเข้าใจและใช้คำบุพบทได้น้อยกว่าคำชนิดอื่น

เมื่อเปรียบเทียบโครงสร้างวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มสามารถสรุปได้ว่า เด็กปกติสามารถสร้างโครงสร้างวลีทั้งโครงสร้างนามวลีและโครงสร้างกริยวลีได้หลายรูปแบบกว่าเด็กออทิสติก โดยเด็กปกติสร้างโครงสร้างนามวลีได้ ๗ รูปแบบ และโครงสร้างกริยวลีได้ ๑๐ รูปแบบ ส่วนเด็กออทิสติกสร้างโครงสร้างนามวลีได้ ๖ รูปแบบ และสร้างโครงสร้างกริยวลีได้ ๘ รูปแบบ

การใช้โครงสร้างนามวลีและกริยวลีในเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มสรุปได้ว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้โครงสร้างนามวลีประเภทหน่วยหลักมากที่สุด นอกจากนี้ยังพบว่าเด็กออทิสติกใช้โครงสร้างนามวลีที่มีหน่วยจำนวน (จ) น้อยกว่าเด็กปกติ ส่วนการเปรียบเทียบโครงสร้างกริยวลีของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า โครงสร้างกริยวลีที่เด็กทั้งสองกลุ่มใช้มากที่สุดคือ โครงสร้างแบบหน่วยแก่น รองลงมาคือโครงสร้างแบบ หน่วยแก่น+หน่วยขยาย หน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น หน่วยช่วยหน้ากริยา+หน่วยแก่น+หน่วยขยาย และหน่วยแก่น+หน่วยช่วยหลังกริยาตามลำดับ

จากผลการศึกษาข้อ ๑.๑ การวิเคราะห์ประโยค และข้อ ๑.๒ การวิเคราะห์วลี จะเห็นได้ว่าเด็กปกติสามารถสร้างจำนวนวลีและประโยคได้มากกว่าเด็กออทิสติก ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ ๑ ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ภาวะออทิซึมทำให้เด็กออทิสติกสามารถผลิตจำนวนวลีและประโยคในภาษาไทยได้จำกัดกว่าเด็กปกติ

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาผลการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคพบว่า เด็กปกติสามารถผลิตสร้างทั้งโครงสร้างวลี และโครงสร้างประโยคได้หลายรูปแบบกว่าเด็กออทิสติก โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมกาลวลี และโครงสร้างประโยคที่มีส่วนเสริมสถานวลี ผลการศึกษานี้สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ ๒ ที่ผู้วิจัยตั้งไว้ว่า ภาวะออทิซึมทำให้เด็กออทิสติกสามารถผลิตสร้างโครงสร้างวลี และประโยคได้จำกัดกว่าเด็กปกติ

๑.๓ การวิเคราะห์สัมพันธสาร

จากการวิเคราะห์สัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติกสรุปได้ดังนี้

๑.๓.๑ การวิเคราะห์สัมพันธสารของเด็กปกติ

การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่องสรุปได้ว่า วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็ก ปกติมี ๓ วิธี การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละครปรากฏมากที่สุด มากถึงร้อยละ ๘๔.๘๕ รองลงมา คือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที ปรากฏร้อยละ ๕.๐๕ และการเริ่มต้นด้วยกาลวลีตาม ด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ปรากฏร้อยละ ๖.๐๖ ส่วนวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กปกติมี ๔ วิธี การลง ท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่าปรากฏมากที่สุด ปรากฏร้อยละ ๓๕.๔ รองลงมาคือไม่มีการลงท้าย เรื่อง และการแสดงตอนจบของเหตุการณ์ ปรากฏร้อยละ ๓๐.๓ และ ๒๗.๒๗ ตามลำดับ ส่วนการ ลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่องปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏเพียงร้อยละ ๓.๐๓

การวิเคราะห์การเชื่อมโยงความสรุปได้ว่า การเชื่อมโยงความที่เด็กปกติใช้ มี ๔ ประเภทใหญ่คือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการซ้ำ การเชื่อมโยงความที่เด็กปกติใช้ มากที่สุดคือการซ้ำ ปรากฏร้อยละ ๖๓.๒๑ รองลงมาคือ การอ้างถึง ปรากฏร้อยละ ๑๕.๕๗ การใช้ คำเชื่อมปรากฏร้อยละ ๑๔.๒๕ ส่วนการละปรากฏน้อยที่สุด ปรากฏร้อยละ ๒.๕๓ เมื่อพิจารณาการ เชื่อมโยงความโดยจำแนกตามประเภทย่อยพบว่า เด็กปกติใช้วิธีการซ้ำรูปเพื่อเชื่อมโยงความมาก ที่สุดคือปรากฏมากถึงร้อยละ ๕๐.๖๒ ของการเชื่อมโยงความทั้งหมด รองลงมาคือการอ้างถึงหน่วย นาม และการซ้ำโครงสร้าง ปรากฏร้อยละ ๑๕.๒๕ และ ๑๑.๗๑ ตามลำดับ ส่วนวิธีการเชื่อมโยง ความประเภทอื่นปรากฏไม่มากนัก

๑.๓.๒ การวิเคราะห์สัมพันธสารของเด็กออทิสติก

การเริ่มต้นเรื่องและการลงท้ายเรื่องสรุปได้ว่า วิธีการเริ่มต้นเรื่องของเด็ก ออทิสติกมี ๓ วิธี การเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงตัวละครปรากฏมากที่สุด ปรากฏร้อยละ ๖๐.๖๑ รองลงมาคือการเริ่มต้นด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที ปรากฏร้อยละ ๓๖.๓๖ และการเริ่มต้นด้วย สถานวลีตามด้วยตัวละครหรือเหตุการณ์ปรากฏร้อยละ ๓.๐๓ ส่วนวิธีการลงท้ายเรื่องของเด็กออทิ สติกมี ๕ วิธี การลงท้ายเรื่องที่เด็กใช้มากที่สุดคือ การลงท้ายด้วยการใช้วลีเพื่อยุติเรื่องเล่า ปรากฏ ร้อยละ ๕๗.๕๘ รองลงมาคือไม่มีการลงท้ายเรื่อง ปรากฏร้อยละ ๒๑.๒๑ ส่วนการลงท้ายเรื่องที่ ปรากฏน้อยที่สุดคือ การลงท้ายด้วยการแสดงข้อสรุปของเรื่อง ปรากฏร้อยละ ๓.๐๓

การวิเคราะห์การเชื่อมโยงความสรุปได้ว่า การเชื่อมโยงความที่เด็ก ออทิสติกใช้มี ๔ ประเภทใหญ่คือ การอ้างถึง การละ การใช้คำเชื่อม และการซ้ำ การซ้ำปรากฏมาก ที่สุดคือร้อยละ ๗๕.๔๑ รองลงมาคือการใช้คำเชื่อม และการอ้างถึง ปรากฏร้อยละ ๑๐.๗๕ และ ๘.๘๕ ตามลำดับ ส่วนการเชื่อมโยงความที่ปรากฏน้อยที่สุดคือการละ ปรากฏร้อยละ ๔.๕๕ เมื่อ พิจารณาโดยจำแนกตามประเภทย่อยพบว่า เด็กออทิสติกใช้วิธีการซ้ำรูปมากที่สุดปรากฏมากถึงร้อย ละ ๖๕.๐๒ รองลงมาคือ การซ้ำโครงสร้าง การอ้างถึงหน่วยนาม และการใช้คำเชื่อมแสดง

ความสัมพันธ์แบบคล้อยตามปรากฏร้อยละ ๘.๓๓ ๘.๖๓ และ ๖.๕๓ ตามลำดับ ส่วนวิธีการเชื่อมโยงความประเภทอื่นปรากฏไม่เด่นชัดนัก

๑.๓.๓ การเปรียบเทียบสัมพันธสารของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

เด็กทั้งสองกลุ่มใช้วิธีการเริ่มต้นเรื่องเล่าด้วยการกล่าวถึงตัวละครมากที่สุด รองลงมาคือการเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันที ซึ่งเมื่อพิจารณาคำร้อยละของวิธีหลังพบว่า เด็กออทิสติกใช้วิธีนี้มากกว่าเด็กปกติอย่างเห็นได้ชัด จึงอาจกล่าวได้ว่า เด็กปกติมีการเปิดเรื่องเล่าที่สมบูรณ์มากกว่าเด็กออทิสติก เพราะมีการเกริ่นนำก่อนเข้าสู่เหตุการณ์ของเรื่อง ส่วนผลการเปรียบเทียบการลงท้ายเรื่องของเด็กทั้งสองกลุ่มพบว่า ไม่แตกต่างกันมากนัก เด็กทั้งสองกลุ่มลงท้ายเรื่องด้วยวลีเพื่อยุติเรื่องเล่ามากที่สุด

การเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความของเด็กปกติและเด็กออทิสติกสรุปได้ว่า เด็กทั้งสองกลุ่มใช้กลวิธีการเชื่อมโยงความ ๔ ประเภท การเชื่อมโยงความที่เด็กใช้มากที่สุดคือการซ้ำ ส่วนการเชื่อมโยงความที่เด็กใช้น้อยที่สุดคือการละ เมื่อเปรียบเทียบคำร้อยละของการเชื่อมโยงความแต่ละประเภทพบว่า เด็กปกติใช้การเชื่อมโยงความประเภทการอ้างถึงและการใช้คำเชื่อมมากกว่าเด็กออทิสติก ส่วนเด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความประเภทการซ้ำและการละมากกว่าเด็กปกติ ซึ่งสาเหตุที่เด็กปกติใช้คำเชื่อมมากกว่าเด็กออทิสติกเนื่องจาก คำที่เด็กออทิสติกเข้าใจและใช้ได้มากมักจะเป็นคำที่เห็นเป็นรูปธรรมได้ เช่น คำนาม หรือคำกริยา ในขณะที่คำเชื่อมจัดเป็นคำไวยากรณ์ซึ่งเด็กออทิสติกเข้าใจได้ยาก

ส่วนผลการเปรียบเทียบที่กล่าวว่าเด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความประเภทการซ้ำมากกว่าเด็กปกติอย่างเห็นได้ชัด กล่าวคือเด็กออทิสติกใช้การซ้ำร้อยละ ๗๕.๔๓ ส่วนเด็กปกติใช้การซ้ำร้อยละ ๖๓.๒๑ น่าจะสอดคล้องกับลักษณะภาษาของเด็กออทิสติกที่มักพูดซ้ำ ๆ และใช้รูปภาษาซ้ำ ๆ ซึ่งผลการศึกษาส่วนนี้ยังสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ ๓ ที่กล่าวว่าเด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความแบบการซ้ำมากกว่าเด็กปกติ

นอกจากนี้เรื่องการใช้คำเชื่อมยังพบข้อสังเกตที่น่าสนใจอีกประการหนึ่ง คือ เด็กทั้งสองกลุ่มใช้คำเชื่อมประเภทแสดงความสัมพันธ์แบบคล้อยตามมากที่สุด โดยเฉพาะคำว่า “แล้ว” “ก็” และ “แล้วก็” ผลการศึกษาข้อนี้สอดคล้องกับการศึกษาของปิยนารถ แสงศักดิ์^๔ ที่กล่าวว่าเด็กใช้คำว่า “ก็” ในการเชื่อมโยงความมากที่สุด ผู้วิจัยจึงตั้งข้อสังเกตว่าการใช้คำเชื่อม

ประเภทคล้ายตามได้มากที่สุดน่าจะเป็นลักษณะการใช้คำเชื่อมของเด็กวัยนี้

๒. อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาเปรียบเทียบพบข้อสังเกตที่น่าสนใจดังนี้

๒.๑ จากผลการศึกษาเปรียบเทียบการเริ่มต้นเรื่องพบว่า เด็กทั้งสองกลุ่มเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงตัวละครมากที่สุด ผลการศึกษาข้อนี้มีสาเหตุมาจากการกำหนดหัวข้อเรื่องตอนเก็บข้อมูลเป็นสำคัญ กล่าวคือหัวข้อเรื่องส่วนใหญ่ ได้แก่ เรื่องพ่อของฉัน แม่ของฉัน และครอบครัวของฉัน เอื้อต่อการเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงตัวละครอย่างมาก โดยจะเห็นได้ว่าชื่อเรื่องพ่อของฉันและแม่ของฉันก็เป็นการกล่าวถึงตัวละครตั้งแต่ต้นแล้ว ส่วนชื่อเรื่องครอบครัวของฉันก็ชวนให้นึกถึงสมาชิกในครอบครัว

นอกจากนี้เมื่อพิจารณาการเริ่มต้นเรื่องรูปแบบอื่นพบว่า เด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงเนื้อเรื่องทันทีมากกว่าเด็กปกติ ผลการศึกษาข้อนี้นอกจากแสดงให้เห็นว่าการเปิดเรื่องของเด็กปกติมีความสมบูรณ์มากกว่าแล้ว ยังสัมพันธ์กับผลการเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความประเภทการละอีกด้วย กล่าวคือเมื่อเด็กออทิสติกเริ่มต้นเรื่องด้วยการกล่าวถึงเหตุการณ์ทันที ประโยคที่ได้ตั้งแต่ตอนเริ่มต้นเรื่องนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นประโยคที่ละประธาน และจากการสังเกตพบว่าเด็กจะเล่าเรื่องด้วยการละประธานจนจบเรื่อง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความประเภทการละมากกว่าเด็กปกติ

๒.๒ จากผลการศึกษาเปรียบเทียบการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างถึงพบว่า ในเรื่องเล่าของเด็กปกติปรากฏคำร้อยละของการอ้างถึงมากกว่าในเรื่องเล่าของเด็กปกติอย่างชัดเจน กล่าวคือเด็กปกติใช้การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงร้อยละ ๑๕.๕๑ ส่วนเด็กออทิสติกใช้การเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงร้อยละ ๘.๘๔ ผลการศึกษาข้อนี้มีความสัมพันธ์อย่างยิ่งกับความสั้นยาวของเรื่องเล่า เนื่องจากส่วนใหญ่เรื่องเล่าของเด็กออทิสติกจะสั้นกว่าเรื่องเล่าของเด็กปกติ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ายิ่งเรื่องเล่าสั้นมาก โอกาสที่จะเกิดการเชื่อมโยงความด้วยการอ้างถึงก็น้อยลงไปด้วย

๒.๓ จากการศึกษาพบว่าเรื่องเล่าของเด็กทั้งสองกลุ่มที่นำมาวิเคราะห์นั้นมีความยาวไม่เท่ากัน บางเรื่องมีความยาวถึงหนึ่งหน้า ในขณะที่บางเรื่องมีความยาวเพียง ๒-๓ ประโยคเท่านั้น ซึ่งนอกจากความยาวของเรื่องจะมีความสัมพันธ์กับการเชื่อมโยงความประเภทการอ้างถึงดังที่กล่าวมาแล้วในข้อ ๒.๒ ความยาวเรื่องยังน่าจะมีความสัมพันธ์กับการกำหนดหัวข้อเรื่องอีกด้วย กล่าวคือแม้ว่าผู้วิจัยจะกำหนดให้เด็กเลือกเล่าเรื่อง ๓ เรื่องจากเรื่องที่กำหนดให้ ๕ เรื่อง แต่ก็มีเด็กบางคนเล่า

เรื่องได้น้อยเพราะนึกเหตุการณ์ที่จะเล่าไม่ได้ ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อ ๆ ไปคงต้องกำหนดเรื่องที่ทำให้เด็กเลือกมากขึ้น

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังเห็นว่าความสามารถด้านการใช้ภาษาของเด็กแต่ละคนไม่เท่ากัน โดยเฉพาะเด็กออทิสติก กล่าวคือเด็กออทิสติกส่วนใหญ่เล่าเรื่องโดยใช้โครงสร้างประโยคไม่มากนัก บางคนใช้โครงสร้างแบบนามเดี่ยวเพียงอย่างเดียว ในขณะที่เด็กออทิสติกบางคนซึ่งได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นออทิสติกกลุ่มไฮฟังก์ชัน^๕ (high function autistic) และกลุ่มอาการแอสเปอร์เกอร์^๖ (asperger's disorder) จะมีความสามารถด้านการใช้ภาษาสูงกว่าเด็กออทิสติกคนอื่น ๆ สามารถเล่าเรื่องได้เหมือนเด็กปกติ รู้จักใช้คำเชื่อม และสามารถใช้ประโยคได้หลายชนิด ซึ่งจากข้อสังเกตข้างต้นนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้ผลการศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างวลีและโครงสร้างประโยคของเด็กทั้งสองกลุ่มมีจำนวนรูปแบบโครงสร้างไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

๓. ข้อเสนอแนะ

๓.๑ ศึกษาพัฒนาการการสร้างวลี และประโยคของเด็กออทิสติกในช่วงวัยต่าง ๆ

๓.๒ ศึกษาเปรียบเทียบลักษณะการเชื่อมโยงความของเด็กออทิสติกในภาษาพูดและภาษาเขียน

๓.๓ ศึกษาความสอดคล้องกันระหว่างหัวข้อเรื่องและเนื้อหาของเรื่อง รวมทั้งศึกษาการจัดประเด็นในเรื่องเล่าของเด็กออทิสติก

๓.๔ ศึกษาวัจนกรรมประเภทต่าง ๆ ของเด็ก เช่น วัจนกรรมการขอโทษ วัจนกรรมการปฏิเสธ วัจนกรรมการขอบคุณ เป็นต้น

บรรณานุกรม

- ชลธิชา บำรุงรักษ์. การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่าง ๆ ในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๕.
- _____. “ระบบข้อความ” ใน ภาษาศาสตร์เบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๕.
- ชาญวิทย์ ภรณ์ภค. Autism and Pervasive Developmental Disorder [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๒. เข้าถึงได้จาก <http://www.autisticthailand.com>.
- นิตยา ร่ำรวย. “การศึกษาการพูดของเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๓๑.
- นิตย์สุดา อภินันทาภรณ์. “ลักษณะการเชื่อมโยงความในรายงานข่าวอาชญากรรมของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ: การศึกษาภาษาระดับข้อความ.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๔.
- นริติศัย กระจ่ายเกียรติ. “พัฒนาการทางด้านวากยสัมพันธ์ในเรื่องเล่าของเด็กไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๕.
- เบญจมาศ เลื่องเลิศ. “โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงโป.” วิทยานิพนธ์ ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๗.
- ปิยนารถ แสงศักดิ์. “การใช้กลไกการเชื่อมโยงความในภาษาพูดและภาษาเขียนของเด็กวัย ๓-๕ ปี.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๓๖.
- พรพิลาส เรืองโชติวิทย์. “ความสัมพันธ์ระหว่างความหมายของคำกริยากับโครงสร้างประโยคในภาษาไทย” รายงานการวิจัย ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ๒๕๔๕.
- พนิตทิพย์ ทวยเจริญ. ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร: เทพมงคลการพิมพ์, ๒๕๒๘.
- _____. ภาพรวมของการศึกษาศัพทศาสตร์และภาษาศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๔๗.

- พิรพัฒน์ ยางกลาง. “พัฒนาการของหน่วยสร้างกริยาเรียงในเรื่องเล่าของเด็กไทย.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
๒๕๔๖.
- เพ็ญแข ลิมศิลา. ๔๐ปี ออทิสติกไทย [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๕๐. เข้าถึงได้จาก
<http://www.yuwaprasart.com>
..... เรื่องน่ารู้เกี่ยวกับเด็กออทิสติก. พิมพ์ครั้งที่ ๒. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชุมนุม
สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย, ๒๕๔๖.
- ลอรีนา วิง. เด็กออทิสติก: คำแนะนำสำหรับบิดามารดาและนักวิชาการ. แปลโดย รจนา ทรรทา
นนท์. กรุงเทพมหานคร: เกียรติธุรกิจจำกัด, ๒๕๒๗.
- รจนา ทรรทานนท์. “ภาษาและการพูดของเด็กออทิสติก.” ภาษาและภาษาศาสตร์ ๓, ๒ (มกราคม-
มิถุนายน ๒๕๒๘): ๔๔-๔๕.
- รัชณี สุภวัตรจริยากุล. “ความเข้าใจและการพูดคำนามของเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท
บัณฑิต สาขาความผิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล,
๒๕๓๒.
- วิจินต์ ภาณุพงศ์. “ไวยากรณ์โครงสร้าง: ประโยคและวลี.” ใน เอกสารการสอนชุดภาษาไทย ๓
หน่วยที่ ๓-๑๕ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. พิมพ์ครั้งที่ ๑๑. นนทบุรี: โรงพิมพ์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, ๒๕๔๗.
- โครงสร้างของภาษาไทย: ระบบไวยากรณ์. พิมพ์ครั้งที่ ๑๕. กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๔๓.
- วีณา พรุ่งสุริยะพันธ์. “การวิเคราะห์โครงสร้างประโยคของหนังสือสำหรับเด็กวัย ๓-๕ ปี ฉบับ
ชนะการประกวดปี พ.ศ. ๒๕๒๖-๒๕๓๐: การศึกษาเชิงเปรียบเทียบ.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาโทบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
๒๕๓๓.
- ศรียา นิยมธรรม. การวัดและประเมินผลการศึกษาพิเศษ. พิมพ์ครั้งที่ ๓. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์
พี. เอ. อาร์ต. แอน พรีนติ้ง, ๒๕๔๒.
- ศรียาและประภัสสร นิยมธรรม. พัฒนาการทางภาษา. กรุงเทพมหานคร: ไร่ไทย เพรส จำกัด,
๒๕๔๐.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. จิตวิทยาเด็กพิเศษแนวคิดสมัยใหม่. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์, ๒๕๔๓.

สารทิ เจริญโกคราช. “หน้าที่ของการพูดเลียนแบบแบบทันทีในเด็กออทิสติก.” วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโท สาขาความคิดปกติของการสื่อความหมาย บัณฑิตวิทยาลัย
 มหาวิทยาลัยมหิดล, ๒๕๔๒.

สุนันท์ อัญชลินุกูล. ระบบคำภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการคณะ
 อักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๗.

สุนีย์ ลีลาพรพินิจ. “ลักษณะการเชื่อมโยงความในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง.” วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโท สาขาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
 ๒๕๔๗.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ ยุพาพรรณ หุ่นจำลอง และสร้อยญา เสวตมาลย์. ทฤษฎีไวยากรณ์.
 กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๔๔.

ภาคผนวก

ภาคผนวก
เรื่องเล่าของเด็กปกติและเด็กออทิสติก

เรื่องเล่าของเด็กปกติ

๑. เด็กคนที่ ๑ เพศชาย ป.๑

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวของฉันมีพ่อ มีแม่ มีพี่ มีเอ* ทั้งหมด ๔ คน คุณพ่อชอบดูข่าว คุณแม่ชอบดูหนัง พี่ชอบดูการ์ตูน เอชอบดูการ์ตูน การ์ตูนเรื่องเทนจิน เทนจินเป็นคนแต่แปลงร่างเป็นอะไรก็ได้ เออยู่บ้านชอบกวาดบ้าน จัดที่นอน แค่นี้ละ

พ่อของฉัน

พ่อของฉันชื่อพ่อตั๊ย พ่อชอบดูหนังเรื่องปีแคว้นางหงส์แต่เอไม่ชอบดูเพราะมีผี คุณพ่อชอบกินกาแฟกับขนมปัง เอไม่ชอบเพราะมันขม ตอนกลางวันพ่อชอบกินข้าวเหนียวกับหมูปิ้ง จบแล้ว

แม่ของฉัน

แม่ของฉันชื่อแม่เหม่ม แม่ชอบทำอาหาร แม่ชอบซื้อขนมมาให้เอ อาหารที่คุณแม่ชอบทำคือไข่เจียว ไข่เจียวมีสีเหลือง ๆ ผมรักคุณแม่มาก

๒. เด็กคนที่ ๒ เพศชาย ป.๑

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวของฉันมี ๕ คน มีคุณแม่ คุณพ่อ พี่ ลุง ยาย ตา ป้า น้า ผม เมื่อก่อนมีสัตว์เลี้ยง๑ ตัวคือหมา หมาสีดำชื่อเป๊ปซี่ หมาชอบเล่นกับพี่เพราะผมยังไม่เกิด

บ้านของฉัน

บ้านของฉันมี ๒ ชั้น ชั้นล่างมี ๓ ห้อง มีห้องน้ำ มีห้องยาย มีห้องครัว ชั้นบนมี ๒ ห้อง คือห้องลุงและห้องพ่อ บิอยู่ห้องที่สอง ในห้องนอนมี มีหมอน มีหมอนข้าง บีมีรูปถ่าย มีหัวเตียง มีสมุด มีหนังสือสวนมนต์ ข้างบนมีโทรทัศน์ ข้างล่างก็มีถ้วย มีแอร์ มีพัดลม

* ชื่อบุคคลที่ปรากฏในเรื่องเล่าทั้งหมดเป็นนามสมมติ

โรงเรียนของฉัน

โรงเรียนของฉันมีห้องสมุด มีห้องเรียน มีห้องต่าง ๆ ตอนพักปีชอบเล่นกับเพื่อน บางทีก็เล่นเตะบอล บางทีก็เล่นกับเพื่อนคนอื่น นอกจากเล่นแล้วก็เรียน ฉันมีครู ๓ คน คนที่หนึ่งชื่อ อาจารย์รัชฎาภรณ์ สอนสังคมภาษาไทย คนที่สองอาจารย์มณฑา สอนเลขวิทยาศาสตร์ คนที่สามสอนภาษาไทย

๓. เด็กคนที่ ๓ เพศชาย ป.๑

พ่อของฉัน

พ่อของฉันพาฉันไปเที่ยวที่สวนสัตว์ พอไปถึงตอนบ่ายพ่อก็พาฉันไปดูสัตว์ มีสิงโต จระเข้ ตะโขง งูเขียว นกแก้ว นกอินทรี พอตอนเย็นพ่อก็พาฉันไปกินข้าวมันไก่ พอเสร็จแล้วก็พาฉันกลับบ้าน พอกลับบ้านเสร็จพ่อก็ให้ฉันนอนพักผ่อน

บ้านของฉัน

บ้านของฉันมีพี่ มีน้อง มีลูก มียาย มีปู่ มีย่า มีแม่ มีพ่อ มีผม มี ๘ คน อยู่ที่บ้านกันหมดเลย บ้านฉันเป็นบ้านที่อบอุ่น ตอนเช้า ตอนเช้าแม่ก็ไปทำงาน ตอนเช้าพ่อก็ไปทำงาน ตอนสายพ่อยู่บ้าน ผมก็บอกให้พ่อไปเอาน้ำให้หลานของผม พอพ่อไม่ไปผมก็ไป ส่วนพี่ก็เลี้ยงน้อง น้องไม่นอนแล้วก็กล่อมน้องนอน จบแล้ว

โรงเรียนของฉัน

ฉันไปโรงเรียนแต่เช้า แต่ประตูยังไม่เปิด รอจนสายแล้วประตูก็ยังไม่เปิด แต่มีเด็กคนหนึ่ง เขามา เขาก็รอก่อนประตูเปิด อาจารย์ก็มาและอาจารย์ก็ถามผมว่าทำไมมาเร็วจัง เพราะผมนอนหัวค่ำ อาจารย์บอกว่าป็นเด็กดี แค่นี้ละ

๔. เด็กคนที่ ๔ เพศชาย ป.๑

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวของฉันมีแม่ พ่อ พี่ มีพี่ ๓ คน แล้วก็ผม แล้วก็ยาย แค่นี้ ยายก็ต้มน้ำ พี่ก็กวาดบ้าน ถูบ้าน ผมก็ล้างจาน แม่ แม่ก็ซักผ้า พ่อก็ทำอะไร พ่อก็คิดไม่ออก พ่อก็ล้างจาน คุณยายชอบแกงจืด คุณพ่อชอบน้ำพริกและแกงส้ม ผมก็กินแกงส้มและก็นั่งไก่อ่ และกินแกงส้มด้วย แม่ไม่ได้กินอะไรเลยเพราะจะลดความอ้วน พี่ชอบกินอะไร กินปลาเค็มและก็ผัดผัก แล้วก็ ๆ ๆ ๆ อือ กินผักกับไก่อ่

แม่ของฉัน

แม่ของฉันปลูกต้นไม้ ชอบปลูกต้นไม้แล้วก็ชอบนอน ชอบกิน อ้อไม่ชอบกิน ชอบทำงานบ้าน ล้างจาน กวาดบ้าน ถูบ้าน ชอบอ่านหนังสือ อ่านทำ ๆ ๆ อาหาร หนังสือทำอาหาร แม่ชอบเปิดหน้าต่าง ชอบกินมะม่วง ชอบกินมะละกอ ชอบกินกล้วย ชอบซื้อชุด ชอบ ๆ ๆ ไปซื้อ ของ ชอบซื้อของเล่นให้ อีก ๓ อย่างพอ ชอบปีนต้นไม้ ชอบกินเงาะ แล้วก็ แม่มาส่งผมไปโรงเรียน

บ้านของฉัน

เรียนแล้วก็กลับมา แล้วเปลี่ยนชุด แล้วอาบน้ำ แล้วก็ไปกินข้าว แล้วนอนเลย พอ หุคปั๊บไปนครปฐม นครปฐม ไปนครปฐมเสร็จปั๊บ อยู่วันเดียวก็กลับ แล้วก็ แล้วกลับเข้ามา แล้วก็ นอนต่อ แล้วก็ขึ้นมาดูทีวี ดูทีวี ดูทีวี แล้วก็ดูทีวี แล้วไปข้างหลังบ้าน แล้วก็กินข้าว แล้วดูหนังต่อ แล้วก็ล้างจาน แล้วก็อะไรดีละ ล้างจานแล้วไปดูหนัง แล้วก็นอน พอมีดแล้วก็นอน นอนแล้วตื่น ตื่น มา ตื่นมาก็เหื่อ กินข้าวต่อ กินข้าวแล้วก็ กินข้าวแล้วก็ กินแล้วก็อ้อม อ้อมแล้วก็นอน ตอนกลางคืนก็ไป กรุงเทพฯ จบแล้ว

๕. เด็กคนที่ ๕ เพศชาย ป.๑

โรงเรียนของฉัน

โรงเรียนของฉันชื่อโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยและพัฒนาการศึกษา มีต้นไม้มากมาย มีอาคารเรียน มีอาคารอเนกประสงค์ มีห้องสมุด มีอาคารว่ายน้ำ มีโรงอาหารวิไอพี มีอาจารย์กับเพื่อน ๆ ทุกคน อยู่ที่โรงเรียนเซนต์ดอมินิก ล้างแก้วน้ำ เล่นแปะเป็น และ เลโก้ของอาจารย์เกษม

แม่ของฉัน

แม่ของฉันชื่อแม่เหมียว แม่ของฉันเป็นคนดี ผัดกับข้าวให้ฉันรับประทาน คุณแม่ ชอบกินข้าวหมูแดง ฉันรักคุณแม่มาก ฉันช่วยคุณแม่ล้างจาน

พ่อของฉัน

พ่อของฉันอยู่ที่บ้านแล้วก็ปลูกต้นไม้ แล้วก็ไปทำงาน พ่อของฉันเป็นคนใจดี พาฉันไปเที่ยวทะเลแล้วก็พาฉันไปเที่ยวสวนสัตว์

๖. เด็กคนที่ ๖ เพศชาย ป.๑

พ่อของฉัน

เมื่อวันอังคารพ่อของผมชักโรงเท้าให้ แล้วพ่อก็ไม่อยู่ ตอนเย็นพี่ก็มาชักให้ต่อ พอเลาชักเสร็จก็ไปตาก แล้วก็หยิบมาวางไว้บนบ้าน พอเวลาถึงวันศุกร์ก็ใส่ รองเท้าเชือกก็หลุด ผูกไม่แน่น กุญแจบ้านก็อยู่ในกระเป๋านี้ยะ (กางเกง) ไม่รู้ยู่ไหนก็ไม่รู้ อยู่ดี ๆ ก็หายไป อ้าเจออแล้ว มันจะมีสีฟ้า อันยาว ๆ แล้วก็มียางกุญแจติดอยู่ ๒ พวง อีกอันหนึ่งพวงเล็ก อีกอันหนึ่งพวงใหญ่ แล้วก็ตอนเย็นพ่อก็เอาไปวางที่รถ เสร็จแล้วพ่อกับผมพากลับบ้านกับยายอะ แล้วก็เปิดบ้านเสร็จปั๊บ พ่อก็ไปอาบน้ำนอนเลยอะแล้วที่บ้านก็เจอด้วง อยู่ดี ๆ ก็เจอแมลง เต็มเลยอะ เต็มบ้านเลย จำไม่ได้แล้วอะ แค่นี้ยะ

แม่ของฉัน

ตอนเช้าแม่ก็อ่านหนังสือให้ฟัง อ่านเรื่องประมวลคำให้ฟังด้วย แล้วก็สนุกกับเงา เมื่อวันก่อนก็ชักชวนนักเรียนกับชุดพละให้ผมอะ จำไม่ได้แล้ว

บ้านของฉัน

ประตูจะเป็นเหล็ก ตรงข้าง ๆ จะเป็นไม้ แล้วก็จะมีตะปูอยู่ข้างล่าง แล้วจะมีกลอนเปิด จะมีไม้อยู่ข้างนอก เวลาจะเอารถออกก็เปิด แล้วเอาไม้เปิด แล้วเอารถออก เวลาเอารถออกเสร็จแล้ว ก็เอาไม้ออก ปิดประตูแล้วก็ล็อกกลอน มีข้างล่างกับข้างบนสองชั้น มีบันไดให้ขึ้น มี ๕ ชั้น บันไดมี ๕ ชั้นแต่ที่บ้านจะมี ๒ ชั้น มีหน้าต่างจะเป็นไม้ มีหน้าต่าง ๓ อัน มีแค่นี้ยะ จำไม่ได้แล้ว

๗. เด็กคนที่ ๗ เพศชาย ป.๒

โรงเรียนของฉัน

โรงเรียนมีอาจารย์คอยสอนให้ความรู้ แล้วก็ แล้วก็ก็มีกิจกรรมมากมาย มีห้องเรียนที่ให้ เรียนกับอาจารย์ ..ไม่ให้ ทำชั่ว ให้ทำแต่ความดี... โรงเรียนเป็นโรงเรียนใหญ่โต มีอาจารย์มาก ยิ่งมีอาจารย์มากขึ้น เราก็จะได้รับความรู้มากขึ้น โรงเรียนมีอาจารย์ มีนักเรียน มีเก้าอี้สำหรับนั่ง มีโต๊ะไว้เขียนหนังสือ มีกระดานแล้วก็มียี่ห้อประชุมของอาจารย์ ...นี่ก็ไม่ออก

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวของฉันมีพ่อ มีแม่ มีฉัน แล้วพ่อกับแม่แต่งงานกันก็จะเป็นครอบครัวใหญ่ แล้วก็จะไม่ทะเลาะกันอีกแล้ว แล้วก็จะทำแต่ความดี... คุณแม่จะทำอาหารให้เรากิน ส่วนคุณพ่อ คุณพ่อก่อนนอนจะตั้งนาฬิกาปลุกให้เวลาเรานอนคนเดียว ถ้าเวลาผ่านไปนานหลายวันที่คุณพ่อคุณแม่เป็นครอบครัวใหญ่เราก็ต้องนอนคนเดียว ... แล้วก็จะมีพ่อแม่สอนการบ้านเวลาทำการบ้าน เล่น

เกมที่มีประโยชน์ เวลามีการบ้านก็อย่าเพิ่งเล่น กินข้าวตอนเช้า ตอนเที่ยง แล้วก็ตอนเย็น แล้วก็อาบน้ำ แล้วก็ขึ้นนอน ไม่นอนเกิน ๓ ชั่วโมง..อืม..อืม..อืม..อืม..อืม..

บ้านของฉัน

บ้านของฉันจะเป็นห้อง ๆ บ้านของฉันก็จะมีเตียงนอนเอาไว้บนตอนกลางคืน แล้วก็จะมีห้องรับแขกเวลาแขกมาเยือน มีห้องอาหาร มีโต๊ะอาหาร มีเก้าอี้สำหรับแขก...แล้วก็มีห้องอาบน้ำเอาไว้อาบน้ำตอนเช้า แล้วก็ตอนกลางคืน แล้วก็ตอนเที่ยงเวลาเราจะออกไปข้างนอก แล้วก็จะมีรถจอดอยู่หน้าบ้าน เวลาจะออกไปไหนก็ต้องขับรถไป แล้วก็จะมีสายรดน้ำต้นไม้เวลาต้นไม้เหี่ยวต้นไม้จะได้ไม่ตาย บ้านเราจะอยู่ในหมู่บ้าน ในหมู่บ้านจะมีบ้านอื่นที่เป็นเพื่อนเราด้วย มีบ่อน้ำเอาไว้เลี้ยงปลาอยู่หน้าบ้าน หรืออยู่ตรงไหนก็ได้ที่เป็นหญ้า มีพัดลมเวลาอยู่ที่บ้าน เวลาเราร้อน มีทีวีเอาไว้สำหรับดูเวลาที่ไม่มีอะไรทำ เบื่อ ๆ มีห้องครัวสำหรับทำอาหารไว้ให้กิน มีสนามเด็กเล่นเอาไว้ให้เด็กเล่น มีต้นคริสต์มาสเวลาวันคริสต์มาสมาถึง มีก้อนเมฆอยู่บนฟ้า อยู่บนหลังคาบ้านเราก็ได้ บ้านของคนอื่นก็จะมีปล่องไฟ มีเตาผิงแล้วก็มีปล่องไฟเป็นรูมาจากเตาผิง ค่ะจะได้ไม่เข้ามาในบ้านแล้วบ้านก็จะได้ไม่มีควัน แล้วควันก็จะขึ้นไปบนปล่องไฟ แล้วก็จะมีแปรงสีฟันและยาสีฟันเวลาแปรงฟันอยู่ในห้องน้ำ มีผ้าเช็ดตัวเวลาอาบน้ำเสร็จแล้วจะได้เช็ดตัว มีตู้เสื้อผ้าไว้สำหรับแต่งตัวเพราะว่าอยู่ในตู้เสื้อผ้า มีที่ตากผ้าเวลาซักผ้าแล้วเอามาตากไว้ให้แห้ง มีเครื่องซักผ้าเวลาเอาเสื้อผ้ามาใส่แล้วเครื่องซักผ้าจะปั่นให้เสื้อผ้าสะอาด แล้วก็อือ..อือ..อือ..อือ..อือ..อือ แค่นี้ละ

๘. เด็กคนที่ ๘ เพศชาย ป.๒

โรงเรียนของฉัน

มีเพื่อน และมีครูที่คอยสอน และก็มีนักเรียนทุกคน เป็นหลายห้องมารวมกัน ช่วยกันจัดห้อง แล้วก็ช่วยกันจัดโต๊ะ เช็ดโต๊ะ เช็ดเก้าอี้ เป็นต้น มีเพื่อนเป็นกลุ่ม แล้วก็ได้เล่นกับเพื่อน เล่นซ่อนแอบ เล่นแปะแข็ง เล่นสามก๊ก เป็นเกมหาทางออกแล้วก็หาให้เจอ มีทหาร ห้ามชนทหาร ถ้าชนะแล้วจะแพ้ เล่น ๓ คนหรือไม่ก็ ๕ คนหรือไม่ก็ ๘ คน แล้วก็เล่นเป่ายิงฉุบขาคีกร ใครชนะเอาขาข้างหนึ่งถอยหลังแล้วเอาขาข้างหนึ่งมาชน

แม่ของฉัน

แม่ของฉันเป็นคนใจดี ไม่เคยดุลูก แล้วยังเล่นกับลูก แล้วก็สอนการบ้าน แม่ชอบทำงานบ้านกับพ่อ แล้วก็กับพี่ แม่ทำอาหารให้กิน แล้วก็สอนการบ้านกับพี่น้อง แล้วก็ช่วยกันกับพ่อหาเงินสองคน แล้วก็ส่งลูกมาเรียน แล้วก็เช็ดดู เช็ดหลังทีวี เช็ดราว เช็ดตู้เย็น เช็ดอ่าง เช็ดกระຈ

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวของฉันมีพี่ น้อง พ่อ แม่ พ่อจะกลับดึกแต่คนอื่นจะนอนก่อน พ่อก็จะเล่นกับลูก ลูกสองคน แม่บางทีก็เล่นกับลูก บางทีก็เล่นกับพี่ บางทีก็เล่นบอลกับเพื่อน เพื่อนข้างบ้าน แล้วก็ช่วยทำงานบ้าน กวาดบ้าน ถูบ้าน เช็ดโซฟา แล้วก็ล้างบ่อปลา สองบ่อปลา ต้องเอาไปล้างในหญ้า ต้องเอาปลาออก ปลามีหลายพันธุ์ เอามารวมกัน ไม่มีปลากัด มีปลาหางนกยูง ปลาธรรมชาติ ปลาที่เป็นตัวดำ ๆ หางสีเขียว หางออกเขียว ไปเอามาจากบ้านยาย มีปลาหลายพันธุ์ เอามารวมกันสองบ่อ แล้วก็คัดแยกไปเหมือนเดิม เวลาล้างต้องตักปลาออก แล้วก็ยกลงมาไว้ที่หญ้า แล้วก็เอาน้ำใส่ แล้วก็ล้างก่อนแล้วค่อยจัดแพบ แล้วก็ใส่น้ำ แล้วก็ล้างอีกสามที แล้ว เสร็จแล้วก็เอาไปตั้งที่เดิม แล้วก็เอาปลาใส่ บ่อมี ๒ บ่อ ใหญ่เท่านี้กับเท่านี้ (ใช้มือประกอบ) เป็นโอ่ง โอ่งน้ำพุกับโอ่งบัว บ้านยายก็มีเหมือนกัน แต่มีโอ่งเดียว แต่ปลาเต็มเลย ยายให้อาหารทุกเช้า แล้วก็เย็น แล้วก็ให้อาหารเหมือนกันเข้ากับเข็นสองบ่อ ตอนเช้าแม่ให้ ตอนเย็นลูกให้ แต่ว่าห้ามให้เยอะ เพราะว่าปลามันกินน้อย ให้ทีต้องให้แค่หนึ่งเดียว โอ่งใหญ่มีปลาน้อย โอ่งเล็กมีปลาเยอะ โอ่งใหญ่ต้องให้ ๕ เม็ด โอ่งเล็กต้องให้ ๒๐ เม็ด มีลูกด้วยหลายตัว ลูกปลาตัวเล็ก ตัวแก่เนี่ยะ

๕. เด็กคนที่ ๕ เพศชาย ป.๒

บ้านของฉัน

บ้านของฉันมีพี่ มีน้อง มีแม่ มีเพื่อนบ้าน ...มีห้องน้ำ มีห้องแต่งตัว มีห้องรับแขก แล้วก็ห้องครัว มีห้องเก็บของ ห้องกินอาหาร ห้องนั่งเล่น ห้องแต่งตัวก็มีชั้นใส่ของ มีตู้เสื้อผ้าของพี่กับพ่อและแม่ มีชั้นวางหนังสือของน้องและของผม ห้องน้ำก็มีฝักบัว มีอ่างล้างมือ ห้องนอนก็มีเบาะ มีทีวีและมีตู้ มีโต๊ะ เก้าอี้ ทีวี ห้องเก็บของมีของเก่า ๆ ห้องรับแขกมีเบาะสีแดง เบาะสีดำ และก็มีเบาะสีดำอีกอันหนึ่ง และก็มีทีวีและตู้สีดำ และก็มีโต๊ะ

พ่อของฉัน

พ่อใจดี พ่อชอบเล่นเกม พ่อชอบซื้อของเล่น พ่อชอบดูทีวีและก็ตีกอล์ฟ พ่อชอบไปตีกอล์ฟที่สนามแล้วก็ชอบเล่นกับพี่น้อง

แม่ของฉัน

แม่ของฉันทำงานเป็นแม่บ้าน คุณแม่ชอบตื่นเร็ว ชอบเล่นกับน้อง ชอบดูทีวี ชอบบอกทำดีกอล์ฟ คุณแม่ใจดีให้พี่ยืมไม้กอล์ฟ คุณแม่ชอบกินผักบุ้ง ชอบเลี้ยงปลา เลี้ยงหมา ชอบเล่นกับหมาด้วย หมาชื่อมูมู ตัวใหญ่ มีขนเยอะ ๆ สีเหลือง มูมูชอบเล่นกับเด็ก

๑๐. เด็กคนที่ ๑๐ เพศชาย ป.๒

บ้านของฉัน

บ้านของฉันเป็นบ้านสองชั้น แล้วก็มียหลายห้อง แล้วก็มียห้องนอนของอาเจ็กอยู่
หลังบ้าน ห้องอางมีทีวี มีบ้านหลังเก่าที่คนซื้อไปแล้ว แล้วก็มียบ้านของอาม่าอยู่ที่เชียงใหม่ มีของ
เล่นเยอะ มีโต๊ะทำการบ้านตรงในห้องนอน มีห้องนอนอยู่ ๒ ห้อง

โรงเรียนของฉัน

โรงเรียนเป็นโรงเรียนใหญ่ มีต้นไม้เยอะ แล้วก็มียนักเรียนเยอะ เป็นโรงเรียนหลาย
ชั้น แล้วก็มียหลายห้อง มียนักเรียน มียนักเรียนอยู่หลายชั้น มีสี่ประจำโรงเรียน โรงเรียนมีอาจารย์เยอะ
...จำไม่ได้แล้ว จบแล้ว

ครอบครัวของฉัน

พ่อชอบดูซีดี แม่ชอบทำหลายอย่าง น้องก็ชอบดูซีดีการ์ตูน พี่ชอบเล่นของเล่น
ผมก็ชอบเล่นของเล่น เดี่ยวอาม่าอางมาอยู่บ้าน มาอยู่แล้ว พอวันตรุษจีนก็จะได้ไหววันตรุษจีนด้วย
... แม่ทำงานอยู่ที่กรมศุลฯ พ่อก็มาขายขนมที่กรมศุลฯ ที่โรงอาหารของกรมศุลฯ แล้วแม่ก็คิด
ราคาของที่คลังจบแล้ว

๑๑. เด็กคนที่ ๑๑ เพศหญิง ป.๒

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวของฉันมีคุณย่า คุณอา มีน้อง ๒ คน คนหนึ่งอยู่ในท้อง อยู่ในท้องของ
คุณแม่ มีคุณแม่ มีคุณแม่แล้วก็มียหนู อายุ ๘ ขวบเต็ม บ้านของฉันมี ๒ หลัง หลังหนึ่งย้ายอยู่กับอา
หลังหนึ่งหน้อยอยู่กับพ่อแม่ แล้วก็บ้านหลังหนึ่งมีได้ถุน บ้านหลังหนึ่งไม่มีได้ถุนและมียสนามหญ้า มี
ดอกไม้ ต้นไม้ต่าง ๆ มีคลองอยู่หลังบ้าน ฟังตรงข้ามก็จะส่งเสียงดัง ๆ มาถึงฝั่งบ้านเรา ทุก ๆ วันจะ
ได้ยินเสียงนกกร้อง คุยกันบ้าง ...แล้วก็...

แม่ของฉัน

แม่ของฉันแต่งงานกับพ่อฉันจึงได้ตัวฉันมา ตอนนี้แม่กำลังท้อง ฉันสงสัยว่าจะ
เป็นลูกผู้หญิงหรือลูกผู้ชาย เลย ตั้งชื่อกัน ตั้งชื่อกันไป ตั้งชื่อกันมา ตั้งชื่อเล่นเป็นมะพร้าว อยู่ใน
ท้องแม่อยู่เลย คุณอา ก็เห็นด้วยกับชื่อมะพร้าว ยาก็เห็นด้วย ตอนนี้แม่ต้องไปเรียน เรียน เรียนอะไรก็
ไม่รู้ มันเป็นภาษาอังกฤษ เรียกว่า AIT เรียนที่AIT หนูก็ได้เจอเพื่อนมากมาย มีเพื่อน ๒ คน เป็นเด็ก
ด้วยกัน ไม่รู้ว่าจะเจอกันอีกทีเปล่า ฉันคิดว่าฉันตื่นตื่นที่จะมีน้องแล้ว...

พ่อของฉัน

พ่อของฉันใส่แว่นและเป็นคนทีฉลาด รู้เรื่องต่าง ๆ รู้เรื่องข้าวโลกเหนือ ข้าวโลกใต้ ประเทศฝรั่ง พ่อของฉันทำงานเป็นนักร้องแบบ เป็นสถาปนิก พ่อชอบเล่นตีกอล์ฟ ให้น้องของหนูดู น้องก็เลยจำเอ็ง ๆ อ้าก ๆ พ่อมีผิวสีดำ ลืมบอกไป หนูอยากรู้ว่าทำไมพ่อต้องแต่งงานกับแม่ พ่อเลยบอกว่าตอนเล็ก ๆ เป็นเพื่อนกันก่อน แล้วก็สนิทกัน หนูจำทะเบียนพ่อได้ไม่มากนัก จำได้แค่ ม.ม้า มีเลข ๕ แต่ไม่รู้มีเลขอะไรแล้ว รถของพ่อมีรีโมตบังคับกันขโมย ทุก ๆ หนึ่งชั่วโมง พ่อเปิดรถออก พอปิด พ่อไขจะเปิดไม่ได้เพราะล็อกแล้ว ถ้าจะเปิดก็ต้องกดเปิด จบแล้ว

เรื่องเล่าของเด็กออทิสติก

๑. เด็กคนที่ ๑ เพศชาย ป.๑ (high function autistic)

โรงเรียนของฉัน

มีเพื่อน แล้วก็ได้เรียน ได้หาความรู้ ได้ไปทัศนศึกษาด้วย ไปโรงเรียนสมาคมไทยญี่ปุ่น แล้วก็ไปวัดชลประทานรังสฤษฎ์มา สวนสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ จำได้แค่นี้ แล้วก็ตอนที่เรียนคอมพิวเตอร์อาจารย์ให้แต่งนิทานด้วย แต่งนิทานแต่ไม่ใช่คอมพิวเตอร์ตอนนั้นนะครับ ใช้กระดาษเขียนไปก่อน ต่อไปจะเล่าเรื่องบ้านของฉัน

บ้านของฉัน

บ้านของฉันมี ๕ ชั้น ชั้นบนสุดเป็นดาดฟ้า แล้วก็มีการเครื่องดนตรีอย่างเช่นไวโอลิน อิเล็กโทรน กีตาร์ เปียโน มีห้องยายแต่ยายไม่ได้อยู่บ้านที่ชลบุรี ยายอยู่ที่ระยอง แม่เป็นคนจ่ายเงิน พ่อเป็นอา พ่อเป็นครูใหญ่ประจำโรงเรียนดนตรี มีหลายทีนะครับ ที่ญี่ปุ่นยังมีเลขครับ ออสเตอร์เลียก็มี ขยายอาณาเขตไปประเทศจีนด้วยครับ ขยายอาณาเขตกว้างมากเลยครับ อาณาเขตของบริษัทยามาฮา นะครับ บ้านของผมกับบริษัทนั้นเหมือนกันนั่นแหละครับ แล้วก็ต่อไปจะเล่าเรื่องพ่อของฉัน

พ่อของฉัน

พ่อของฉันเป็นครูสอนอิเล็กทรอนิกส์ กีตาร์ แล้วก็วิชา JMC กับ JXC ก็เป็นวิชาดนตรี เฉพาะดนตรีสากลเท่านั้นที่ใช้อิเล็กทรอนิกส์ในการเล่น ห้องที่พ่อสอนมีเปียโน มีอิเล็กทรอนิกส์ แล้วก็มีคนต่างจังหวัดมาด้วย จากลำปางมาซื้อฟัฟฟี่บอย แล้วก็มาเป็นมัธยมคนหนึ่งชื่อพี่อ้ง แล้วก็อีกคนก็มีนะครับ เวลาพ่อสอนถ้าใครดื้อตลอดก็จะตี ดื้อเกิน ๕ นาทีก็ตีแล้ว ถ้าไม่เกิน ๕ นาทีก็ตีเหมือนกันเพราะว่าต้องสั่งสอนไงครับ แค่นี้

๒. เด็กคนที่ ๒ เพศชาย ป.๑

พ่อของฉัน

พ่อทำงานที่โรงงานยาสูบ ทำงานเป็นกะ ไม่รู้ครับ

โรงเรียนของฉัน

เรียนหนังสือ เล่นของเล่น เล่นเครื่องเล่น ตั้งใจเรียน เล่นสัตว์...เบื่อแล้ว... ..

ครอบครัวของฉัน

มีคุณพ่อ คุณแม่ พี่ ลูก คุณพ่อทำอาหาร คุณแม่ทำอาหาร

๓. เด็กคนที่ ๓ เพศชาย ป.๑

พ่อของฉัน

พ่อของฉันรักฉัน พ่อของฉัน..ห่วงใยฉัน พ่อของฉันกอดฉัน พ่อของฉันช่วยฉัน
พ่อของฉันพาฉัน..

โรงเรียนของฉัน

โรงเรียนสาธิตเกษตรฯ โรงเรียนของฉันมีครูชื่อ อาจารย์ไมตรี อาจารย์เสาวนิตย์
อาจารย์อรไท อาจารย์นิจรินทร์ อาจารย์ศักดิ์มงคล อาจารย์ระพีพร อาจารย์วิพรรณ อาจารย์
พรพรรณ อาจารย์กรัยวิเชียร อาจารย์ดวงกมล อาจารย์สุพัตรา อาจารย์นฤมล อาจารย์เจตนา อาจารย์
โพธิ์โมสต์ มีโต๊ะ เก้าอี้ กระดาน รางขอลูก.. ได้โต๊ะ ช่องของใช้.. โต๊ะอาจารย์.. ผ้าเช็ดโต๊ะ ของเล่น
...มีแจกัน มีประติมากรรม นม ก้อนน้ำ.. แปรงสีฟัน ยาสีฟัน แก้วน้ำ สบู่ล้างมือก็ไม่มีแล้วไง

บ้านของฉัน

บ้านของฉันมีพ่อ แม่ พี่น้อง คุณป้า คุณตา คุณยาย คุณลุง คุณอา คุณน้า นม
ตู้เย็น ... หิ้งครัว ห้องนอน ... ประตู โต๊ะ เก้าอี้ ไม่มีแล้วครับ

๔. เด็กคนที่ ๔ เพศชาย ป.๑

โรงเรียนของฉัน

น่าอยู่ สนุก ชอบ มีเพื่อน

ครอบครัวของฉัน

มีพี่ มีแม่ มีพ่อ พ่อไปทำงาน แม่ทำงานบ้าน พี่ไปเรียน ดิก็ไปเรียน มีพี่น้อง สนุก
ตอนเช้าดิไปโรงเรียน พี่ชอบเล่นกับดิ ตอนกลางคืนแม่เล่านิทานให้ฟัง มีเพื่อน

พ่อของฉัน
 พ่อของฉันไปทำงานแต่เช้า กลับมาเย็น เล่นนิทานให้ดิฟงด้วย บางทีก็เล่นกับดิ มี
 เท่านั้น

๕. เด็กคนที่ ๕ เพศชาย ป.๑

พ่อของฉัน
 พ่อของฉัน แม่ของฉัน ... พ่อกำลังไปทำงาน พ่อไปทำงานอยู่ที่โรงงาน ไม่รู้
 โรงเรียนของฉัน
 ไปเที่ยวโรงเรียน ผ่าเช็ดโต๊ะ
 ครอบครัวของฉัน
 พี่น้ำ พ่อ เจ แม่ พี่อุ แม่หม่มไม่ได้ไปไหน นั่งอยู่บ้าน พ่อไปเที่ยวทำงาน เจ
 ไปโรงเรียน พี่น้ำไปโรงเรียน โรงเรียน ป.๒/๓ พี่อุไม่ได้ไปไหน หมาแล้ว

๖. เด็กคนที่ ๖ เพศชาย ป.๑ (high function autistic)

ครอบครัวของฉัน
 แม่ทำงานบ้าน เอฟเล่นเกมครับ พ่อไม่รู้ครับ
 บ้านของฉัน
 บ้านมีต้นไม้ มีใบสีเขียว มีดอกสีม่วง ๒ สีเองครับ
 โรงเรียนของฉัน
 ชอบเรียนคอมพิวเตอร์กับวิทยาศาสตร์เพราะวิทยาศาสตร์สนุกครับ และ
 คอมพิวเตอร์ก็ได้ไปห้องแอร์ด้วยอะครับ เอฟชอบเล่นเลโก้ครับเพราะว่าสนุกครับ

๗. เด็กคนที่ ๗ เพศชาย ป.๒

บ้านของฉัน
 รักแม่ รักพ่อ รักพี่ตัว รักคุณยาย
 โรงเรียนของฉัน
 รักโรงเรียน รักเอช รักจี(ชื่อตัวเอง) รักไอ รักเจ รักเค รักแม่ รัก อ.ระพีพร รัก อ.
 ภู รัก อ.วรรณวิภา รัก อ.กรัยวิเชียร เล่นนิทาน เคนอน ไอออนอน จินอน เอชนอน อ.วรรณวิภา
 นอน อ.ระพีพรนอน อ.ภูนอน อ.พรเพ็ญนอน อ.กรัยวิเชียรนอน กลับ ไปเรียนอิงลิท ... จีไป

เรียนอิงลิทกับเค กับไอ กับเอช กับเจ ไปเรียนอิงลิท ... อ.ระพีพรไปเรียนอิงลิท อ.วรรณวิภา
ไปเรียนอิงลิท อ.พรเพ็ญไปเรียนอิงลิท อ.กรวิเชียรไปเรียนอิงลิท

แม่ของฉัน

ไปโรงเรียน แม่ก็กลับบ้าน พ่อก็กลับบ้าน เล่นกับแม่ เล่นกับแม่ จะจีคอแม่
แม่ก็ไม่ยอม พ่อกลับบ้าน พ่อกลับบ้าน พ่อมาทักแม่ยอมให้กอด (ร้อง)

๘. เด็กคนที่ ๘ เพศชาย ป.๒ (asperger's disorder)

บ้านของฉัน

บ้านของฉันอยู่ที่รามอินทรา ถนนรามอินทรา ห่างจากที่นี่ครับ แต่ถ้าหากบ้าน
ใหม่ บ้านใหม่ของผมอยู่ที่วังหิน อยู่ใกล้แก่งนี้ ถ้าหากบ้านเก่าจะห่าง จะไกลครับ ก็เลยต้องมาแต่เช้า
เพื่อมาทันเวลา บ้านผมมีพื้นเป็นสีส้ม มีผนังเป็นสีส้ม ในบ้านผม ที่บ้านผม ของบางชนิดก็ขนไป
บ้านใหม่ครับ บ้านใหม่ที่วังหินผมจะอยู่แค่จันทร์ถึงศุกร์ แล้ววันเสาร์อาทิตย์ก็กลับมาอยู่ที่ที่ผมอยู่
ตอนนี้ครับ เล่าจบแล้วครับ บ้านของฉันเล่าจบแล้วครับ

โรงเรียนของฉัน

ที่นี่คือโรงเรียนสาธิตแห่งมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ศูนย์วิจัยเพื่อพัฒนา
การศึกษา นี่คือโรงเรียนที่ไม่เรียกครูผู้สอนว่าคุณครูแต่เรียกว่าอาจารย์ครับ ผมเรียนอยู่ระดับชั้น ป.
๒/๑ เป็นห้องเล็ก ห้องขนาดเล็ก ห้องขนาดเล็กที่มีแค่ ๕ คนครับ ถ้าหากเป็นห้องใหญ่จะมี ๒๐-๓๐
และที่นี่คืออาคาร ๗ และที่โรงเรียนสาธิตเกษตรฯอยู่ในมหาวิทยาลัยเกษตรฯ ครับ และอันนี้คือชั้น
๓ ผมเรียนอยู่ชั้น ๓ ของอาคาร ๗ ถ้าหาก ป.๒/๑-ป.๒/๗ กับ ๘จะเรียนชั้น ๓ ถ้าหาก ป.๑ จะเรียน
อยู่ชั้นล่างที่ผมไปยืมคืนห้องสมุดเป็นประจำครับ และบริเวณชั้น ๒ หากจะเดินไป เดินเลี้ยวซ้ายไป
ที่ห้องสมุดจะเป็นที่สำหรับเทลาดและเดิมอาหารครับ ถ้าหาก ป.๒ ขึ้นไปจะรับประทานอาหารที่
โรงอาหารครับ ก่อนจะมาโรงเรียนผมต้องอาบน้ำ ล้างหน้า แปรงฟัน ผมต้องตื่นประมาณใกล้ ๆ ๖
โมงเพื่อจะมาให้ทันครับ การแต่งกายของโรงเรียนนี้ นักเรียนชายจะใส่เครื่องแบบแต่งกายด้วยเสื้อ
คอปก ส่วนนักเรียนหญิงใส่เสื้อคอขาวและมีไทล์ผูกอยู่ครับ เรื่องนี้เล่าจบแล้วครับ

พ่อของฉัน

พ่อผมทำงานอยู่ที่บริษัทเอสโซ่ อยู่ภายในกรุงเทพฯ แต่มันไกลจากบ้านผมมาก
ครับ ทำให้พ่อต้องออกจากบ้านแต่เช้าเพื่อมาส่งผมและน้อง แล้วพ่อก็ไปทำงานต่อครับ และตอนนี้
ตอนมาส่งผม พ่อไม่ได้ขึ้นไปการเรียนกับผมด้วย ให้ผมขึ้นไปเอง พ่อพาผมมาที่โรงเรียนแล้ว
ผมก็สวัสดีอาจารย์ แล้วก็เดินผ่านห้องธุรการ เมื่อพ่อของผมส่งผมแล้ว พ่อก็ไปบริษัท พ่อตอนที่ขัง

พ่อก็ไปกินข้าว แล้ววันนี้คุณย่าผมก็มารับ เนื่องจากพ่อต้องประชุมถึงมืด ก็เลยต้อง ก็เลยต้องให้คุณ ย่ามารับ เพราะพ่อไม่ว่างมารับผมครับ จบ

๕. เด็กคนที่ ๕ เพศชาย ป.๒

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวมีสมาชิก ๕ คน แล้วมีครอบครัว แล้วก็ มีนาย ก และ กี่ ข และ กี่ ค มี ไอ อ่านหนังสือ พ่อทำงาน แม่กับพี่ทำงานบ้าน ... แล้วก็ มีครอบครัวทั้งห้าคน ... มี ๕ คน ... เอ่อ..จำ ไม่ได้ แล้วก็ มีสมาชิกของครอบครัว แล้วก็ เป็นเด็กดี จบแล้ว

บ้านของฉัน

บ้านมีลักษณะ ๒ มีชั้นที่หนึ่ง มีห้องนั่งเล่น แล้วก็ ห้องทำงาน แล้วก็ ห้องทำอาหาร มี ๓ แล้วก็ ชั้นที่สอง ก็มีห้องนอน ห้องรีดผ้า ห้องทำงาน แล้วก็ ..มี มี คน และก็ จบ

โรงเรียนของฉัน

มีลักษณะของโรงเรียนประถมศึกษาและมัธยมศึกษา มี ป.๑ และ ป.๒ ป.๓ ป.๔ ป.๕ ป.๖ ถ้า ป.๑ ป.๒ อยู่อาคาร ๓ ถ้า ป.๓ ป.๔ อยู่อาคาร ๑ ป.๕ อยู่อาคาร ๒ แล้วก็ ป.๖ อยู่ อาคาร ๓ มัธยมศึกษาปีที่ ๑ ๒ ๓ อยู่อาคาร ๖ มัธยมศึกษาปีที่ ๔ ๕ ๖ อยู่อาคาร ๕ แล้วจบ

๑๐. เด็กคนที่ ๑๐ เพศชาย ป.๒ (high function autistic)

โรงเรียนของฉัน

โรงเรียนของฉันอยู่ที่ต่างจังหวัด ตั้งแต่สมัยโบราณแล้ว เป็นโรงเรียนไม้ แล้วก็ เป็นโรงเรียนที่เล็กเล็กกว่าสาธิตเกษตรฯ ใช้เครื่องดนตรีแล้วก็ใช้เครื่องดนตรีไทยแล้วก็ใช้ไม้ตี ๆ สมัยก่อนใช้ของที่เป็นเรือไม้แล้วก็ เป็นไม้ สมัยก่อนเป็นโรงเรียนที่เก่ามากแล้วสมัยนี้เล็กแล้ว ไปที่ กรุงเทพฯ โรงเรียนนี้มีเพื่อน ไม่มีแอร์แต่สมัยที่โรงเรียนต้องมีใบพัด แล้วก็ สมัยคนก่อนนะใช้ของ ไทยเป็นของเล่น ที่โรงเรียนใช้คือตัวหมากรุก หมากรุก แล้วก็ เป็นโรงเรียนที่เล่นม้าก้านกล้วย ปีน ก้านกล้วย แล้วก็ ใช้ชิงช้า ระนาด ซอ แล้วก็ สมัยทำอาหาร สมัยเรียนทำอาหารก็ใช้ไม้พาย พายเป็น เครื่องมือใช้อาหาร แล้วก็ ที่เป็น โรงเรียน โรงเรียนวัดมีเพื่อนเยอะ แล้วก็ เป็นโรงเรียนที่เป็น โรงเรียน ที่มีกำลังใจเยอะจากน้อง ๆ สมัยนี้ตอนหลังไม่มีแล้ว และ โรงเรียนมีเก่ามาก และ โรงเรียนมัน สกปรก มีฝุ่น สมัยนี้เป็นโรงเรียนที่สะอาดขึ้น จบ

ครอบครัวของฉัน

ครอบครัวของฉันลูกเป็นเด็กที่ดีและเชื่อฟังผู้ใหญ่ เรียนก็เก่ง และคุณแม่ให้คุณแม่ให้ทุนการศึกษาลูก แล้วให้ลูกมีชื่อเสียงของโรงเรียน โรงเรียนใหม่ขึ้น เป็นโรงเรียนที่สนุก เป็น... และก็ทำการบ้านเอง ทำการบ้านให้ตรงเวลา อ่านหนังสือ ทบทวนบทเรียน ไม่เล่นไลน์ ไม่อาละวาด และไม่ไปเล่นกัน และไม่ป่วนบ้านคนอื่น จบ

บ้านของฉัน

บ้านของฉันสะอาดขึ้น มีลูกนะ ทำงานบ้าน ภูผิน ทำความสะอาดบ้าน แล้วคุณฝุ่น แล้วทำอะไรให้เป็นบ้าน แล้วก็ตกแต่งบ้าน แล้วก็ปลูกต้นไม้ ปลูกต้นไม้แล้วก็รดน้ำต้นไม้ให้สวยขึ้น ไม่เด็ดดอกไม้ ไม่เก็บดอกไม้ที่สวน ต้นไม้โตขึ้นหลายเมตร มีลำต้นสีน้ำตาล แล้วก็มีความเปียกชื้นอยู่หน้าบ้าน แล้วก็ แล้วก็ แล้วก็ รดน้ำต้นไม้ด้วย แล้วก็ไม่ไถลนะ ไม่ไถลหนาม แล้วก็มีความคนนะก็ไม่ไถลหนาม แล้วก็มีความ มีลูก รดน้ำต้นไม้ให้สูงขึ้น แล้วก็ตกแต่งรดด้วย แล้วก็เอารถจอดข้างใน แล้วก็บ้านเป็นบ้านที่สะอาดขึ้น แล้วก็เสื้อผ้าสกปรก แล้วก็ทำ แล้วก็ แล้วก็ไปเช็ดที่นั่ง ทำอะไรหลายอย่าง อย่างหนัก แล้วก็ล้างรถ ล้างรถแล้วก็... แล้วก็เอาฟอง แล้วก็โรย เอาน้ำยาโรยใส่รถ แล้วทำความสะอาด แล้วก็เช็ดทั้งข้างในข้างนอก แต่ แต่ว่าไม่ ไม่ ก็ไม่โดนไฟฟ้าช็อต แต่ไม่ได้ใช้น้ำ แค่อูฝุ่น

๑๑. เด็กคนที่ ๑๑ เพศหญิง ป.๒

พ่อของฉัน

ช่วยเค พ่อ..พี่น้อง... ..อาหารเยอะ...เป็นหวัด

ครอบครัวของฉัน

พ่อ แม่ เค พี่นา พ่อ แม่ เค พี่นา แม่ซักผ้า ล้างจาน เคใส่เสื้อ ผูกโบ ใส่เสื้อผ้า กางเกง กระเป๋าทอศัพท์ ถ่ายรูป ปลูกต้นไม้ ดอกไม้ หมอน เตียง ผ้าห่ม ผ้าเช็ดหน้า เช็ดโต๊ะ เก้าอี้ ล้างแก้ว เช็ดมือ ล้างเท้า รองเท้าแตะ ผูกโบ กีบผม หวีผม กระจก หน้าต่าง ประตู รถ โต๊ะ ตู้ปลา แวนดา หวี หม้อ ตะกร้า ดินสอ ยางลบ ไม้บรรทัด กล้องดินสอ เหลาดินสอ ฟอกสบู่ ตู้เย็น ชอกโกเลต ลูกอม เครื่องบิน รถไฟ ภูเขา ต้นไม้ จักรยาน ลูกบอล หนังสือพิมพ์ อ่านหนังสือ จบแล้ว

แม่ของฉัน

คุณแม่รักเค รักสัตว์ แหวนของฉัน ฮิปโป นก หนู กระรอก สิงโต เสือ กระต่าย เต่า ตัวม่อน หมู ูง แพะ แกะ ไก่ ช้าง ผีเสื้อ ผีเสื้อ แมงมุม หนอน เต่าทอง กบ ลิง ม้าลาย ยีราฟ สิงโต กวาง ดอกไม้ กุหลาบ เดซี่

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล

นายเกียรติชัย เดชพิทักษ์ศิริกุล

ที่อยู่

๕๔ ถนนพานิช ตำบลหน้าเมือง อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา
๒๔๐๐๐

ประวัติการศึกษา

ปีการศึกษา ๒๕๔๓

สำเร็จการศึกษาปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต วิชาเอกภาษาไทย
วิชาโทภาษาอังกฤษ จากคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา ๒๕๔๘

ศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร